

ATHENS voice

100

χιλιάδες φίλοι στο
instagram!

#athensvoice

Όπισθεν Χίλτον

Εκεί που έχουν μαζευτεί τα πιο
«δυνατά χαρτιά» της αθηναϊκής γεύσης

Της Νενέλας Γεωργελέ

Θεόδωρος Κουρεντζής

Γιατί είναι ένας επαναστάτης μαέστρος

Του Γιώργου Δημητρακόπουλου

Ανδρέας Ποττάκης

Ο νεότερος Συνήγορος του Πολίτη

Του Μάριου Γεωργίου

Βασίλης Κικίλιας

10 στιγμές, 10 ερωτήσεις, 10 πράγματα που δεν ξέρεις

Της Κατερίνας Παναγοπούλου

Φώτος Λαμπρινός

Μιλάει για τη «Μεγάλη Ουτοπία»

με τη Σώτη Τριανταφύλλου

Το ιστορικό 8ο Γυμνάσιο Αθηνών

Του Τάκη Σκριβάνου

JAMESON

ST. PATRICK'S DAY 17/03

Let's March together!

Το Jameson, το Νο.1 Ιρλανδέζικο whiskey, σε προσκαλεί
στη μεγαλύτερη γιορτή της Ιρλανδίας, το St. Patrick's Day.
Φόρεσε κάτι πράσινο, συνάντησε τους φίλους σου
και ετοιμάσου για ένα μήνα γεμάτο parties, happenings
και Irish spirit!

Μάθε περισσότερα στο [facebook.com/Jameson.Greece](https://www.facebook.com/Jameson.Greece)

Fear a bit less. Live a bit more.

#MARCHWITHJAMESON

Instagram

Α Αναζήτηση

athensvoice

Ακολουθείτε

2,101 δημοσιεύσεις

100k ακόλουθοι

Ακολουθείτε 1,240 χρήστες

Athens Voice THE No.1 FREE PRESS IN GREECE SINCE 2003. Follow us @athensvoice and tag your photo #athensvoice www.athensvoice.gr

100
χιλιάρδες
φίλοι!
Σας
ευχαριστούμε

ΕΙΣΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ

INSTAGRAM ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ MEDIA

#athensvoice

Βουκουρεστίου, Τρίτη πρωί.
Λαχειοπώλης διαλαλεί:
«Τρία και εφτασαά».
Πετάγεται ο πλανόδιος μανάβης
από απέναντι και απαντάει:
«Δέκααααα!»

Νεαρός μπαίνει σε μπαρ που
ειδικεύεται σε μπίρες και ζητάει
μία μπίρα draft.
-Παρακαλώ, μπορείτε να τη βάλετε
μέσα σε αυτό το μπουκάλι;
Και δίνει στον μπάρμαν ένα άδειο
μπουκάλι νερού.
Ο μπάρμαν απορεί:
-Συγγνώμη, γιατί σε μπουκάλι νερού;
-Θα το πάρω στο σπίτι, τη θέλουμε για
το μαγείρεμα.
(Εξάρχεια, Κυριακή μεσημέρι)

Σαντουιτσάδικο στο Χαλάν-
δρι, μεσημέρι. Η ιδιοκτή-
τρια έχει αγριεμένο λουκ,
βαμμένη έντονα με άσπρο
μαλλί καρφάκι με τζελ. Φο-
ράει τζιν, κίτρινα αθλητικά
παπούτσια, στριφτό τσιγάρο
στο χέρι και μιλάει στο τηλέ-
φωνο με τον μπαμπά της:...

...«Κοίτα, και κάνε αυτό
που σου λέω, αλλιώς δεν θα
σου ξαναφέρω τσίπουρο,
ΟΥΤΕ κρασί, ΔΕΝ θα σου
ξαναμιλήσω! Α, και πού
'σαι, ρίξε μου ένα ξεμάτια-
σμα γιατί πάει να μου φύγει
το κεφάλι. Ποιος ξέρει ποια
κουφάλα με μάτιαξε!»...

...Η ίδια γυναίκα βλέπει κύριο
που έχει μπει και περιμένει να τε-
λειώσει το τηλεφώνημά της.
«Συγγνώμη» του λέει. «Δεν σας
είδα. Τι θα θέλατε;»
«Εσένα για φίλη μου» της απα-
ντάει. «Να σε ξεματιάσω εγώ;
Ξέρω!»
(Τετάρτη μεσημέρι, Χαλάνδρι)

Ταρίφας μυξοκλαιγεται
σε πελάτι επειδή το αυτοκίνητό
του είναι μικρό:
«Αν μπει ένας ψηλός μπροστά,
ο πίσω αδεινοπαθεί,
τι να λέμε τώρα...»
(Δευτέρα πρωί, διαδρομή Αμπελόκηποι -
Κολωνάκι)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ

→ panikoval500@gmail.com

ΦΤΙΑΞΕ ΜΟΥ ΤΗ ΜΕΡΑ

Με τη δραχμή αμέσως καλύτερα!

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Ο καπνός... πάει να ανοίξει και
αμέσως ξανακλείνει.

Σαν να φοβάται κι αυτός τη φορολόγηση.

DEMY

Συμπυκνωμένη γοητεία – και σε ατομικές
μερίδες. Ωραία, ψύχραιμη και cool.
Μια χαρά συμμετοχή μουσικά και αισθητικά.
Καλά κάνει και πάει Eurovision.

ΑΣΤΕΡΙΑ MICHELIN 2017

Απέσπασαν και φέτος, όπως κάθε χρόνο, τα δύο
αστεράκια τους τα γνωστά 5 αθηναϊκά εστιατό-
ρια (Funky Gourmet, Σπονδή, Βαρούλκο, Botrini's
και Hytra) στην top λίστα του κορυφαίου θεσμού.
Αλλά εγώ προτείνω να βρούμε τους γάλλους κρι-
τικούς και να τους πάμε και κάπου αλλού να τους
τρατάρουμε, βρε παιδί μου.

ΑΝΟΙΞΗ-ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2017

Μετά από εξαντλητικές έρευνες στις μεγάλες
πασαρέλες όλου του κόσμου, καταλήξαμε στις
λεπτομέρειες, στις τάσεις και στο ότι τα μπλε και
τα χακί βαμμένα νύχια ταιριάζουν πολύ με πιτό-
γυρο με απ' όλα. Θα τα έχουν ό-λ-ε-ς.
(Μπες και δες όλα όσα θα φορέσεις αυτή τη σεζόν
στην ενότητα LOOK στο site μας athensvoice.gr)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

-Από πότε έχεις να κάνεις σεξ;
-Τι μέρα είναι;
-Τρίτη.
-Από τον Αύγουστο.

ΑΡΤΕΜΗΣ ΣΠΡΡΑΣ

Άδικα τον κυνηγάνε. Τα τρώει όλα μόνος του σε...
βαφές μαλλιών!

ΟΙΚΟΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

Κάτι σαν την AGB αλλά με καλύτερα γραφεία.

«ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΑΘΗΝΑ»

Τι έγινε εκείνο το ωραίο πρόγραμμα,
κύριε δήμαρχε;
Φτηνό φαγητό στα μαγαζιά κάθε Τρίτη;

CELEBRITIES ΣΕ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΥΣ

-Μα γιατί πάνε;
-Πα να τους δηλώσουν ότι είναι «μαζί τους».
-Αυτό είναι υπόσχεση ή απειλή;
-Λογοπαίγνιο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Κάτι σαστισμένα παλικάρια.

ΓΕΓΟΝΟΣ

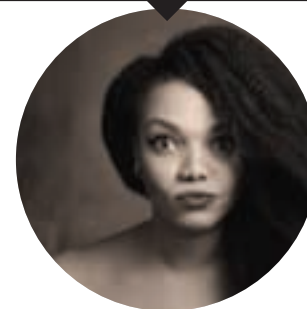
Πιτσιρίκια αργοπορούν στο σχολείο γιατί το προ-
ηγούμενο βράδυ έβλεπαν Survivor.

ΠΛΗΚΤΙΚΟ ΚΛΙΣΕ

«Στους 5 πρώτους τουριστικούς προορισμούς η
Σαντορίνη και για φέτος».

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

«Νυφούλα η fashion blogger του Κρανιδιώτη».
(στην Espresso)

IDRA KAYNE

Επιμέλεια: Γιάννης Νένες

Γιατί ήρθες ή πώς βρέθηκες στην Αθήνα;
Γεννήθηκα στην Αθήνα από αθηναία μητέρα
και ουγκαντέζο πατέρα.

**Τα 3 πράγματα που σου αρέσουν περισ-
σότερο στην πόλη...**

Η πολυπολιτισμικότητα που γίνεται όλο και
πιο αισθητή, η ζωή τη νύχτα, τα στενά της
Πλάκας...

Το πρώτο σου διαμέρισμα στην Αθήνα;

Το πρώτο μου διαμέρισμα ήταν στα Κάτω Πε-
τράλωνα, ένα στενό κάτω από το σταθμό του
τρένου. Μπορεί να ήταν μόνο 35 τετραγωνι-
κά αλλά εγώ το είχα παλατάκι! Από γείτονες
θυμάμαι μόνο δύο Πολωνούς που έμεναν στο
υπόγειο ακριβώς κάτω από το διαμέρισμά
μου και πάντα με καλούσαν να φάω μαζί τους
τις Κυριακές.

**Η πιο τρελή αθηναϊκή ιστορία που έχεις
ακούσει/ζήσει...**

Η πιο τρελή αθηναϊκή ιστορία που έχω ακού-
σει είναι για τις στοές που υπάρχουν κάτω
από το κέντρο της Αθήνας και ψοφάω να
ανακαλύψω!

**Ο αγαπημένος σου αθηναϊκός
ήχος/θόρυβος;**

Ο ήχος του τρόλεϊ! Μεγάλωσα στην Άνω Κυ-
ψέλη και ο ήχος των τρόλεϊ που περνούν έχει
γραφτεί στο DNA μου πια!

**Ποιο είναι το καλύτερο μέρος για να απο-
μονώνεσαι στην Αθήνα;**

Για μένα σίγουρα η παραλία στον Αλιμο, το
χειμώνα φυσικά... και το άλσος Αναβρύτων.

Πού ζεις τώρα;

Ζω στο Αττικό Άλσος, σύνορα Πολυγώνου,
Φιλοθέης και Άνω Αμπελοκήπων σε ένα δια-
μέρισμα 70 τ.μ. Το διάλεξα γιατί αγαπώ την
περιοχή αυτή από μικρή. Είναι πολύ κοντά
στο σπίτι που μεγάλωσα στην Άνω Κυψέλη
και νιώθω πολύ οικεία την περιοχή. Επίσης
μου αρέσει η ησυχία που έχει ενώ είναι τόσο
κοντά σε κεντρικές οδούς όπως η Κηφισίας
και η Πανόρμου... και φυσικά είναι ιδανικό
μέρος για να βγάζω βόλτα το σκύλο μου.

Ο μεγαλύτερος αθηναϊκός φόβος σου;

Νυχτερινή βόλτα στο κέντρο μόνη μου...

Το αγαπημένο σου αθηναϊκό καφέ;

Τα τελευταία 2 χρόνια το Κεραμείο.

Πώς φαντάζεσαι την Αθήνα σε 50 χρόνια;

Εύχομαι πιο καθαρή, με λιγότερα αυτοκί-
νητα, πιο αξιόπιστη συγκοινωνία, χωρίς
άστεγους.

**Ο καλύτερος DJ που έχεις ακούσει σε αθη-
ναϊκό club;**

Αν και δεν έχω κάνει ιδιαίτερο clubbing στη
ζωή μου, είχα περάσει καταπληκτικά με
Tiesto στο Venue το 2003 ή 2004.

*“Η Idra Kayne είναι ένα soul/funk κορίτσι
και αυτό τον καιρό ετοιμάζει το δεύτερο άλ-
μπουμ της που θα βγει την άνοιξη του 2017.*

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΠΑΠΙΑ

Βόλτα στο υπέροχο κτίριο του Μουσείου και στον κήπο του Black Duck

Επειδή μου έχει κολλήσει και γράφω μια «τριλογία της Αθήνας» (σε μυθιστορήματα), τα δουλεύω πολύ τα μουσεία της πόλης τελευταία: έχουμε ένα σωρό, για όλα τα γούστα, με οικονομική είσοδο τα περισσότερα. Έχουμε σπίτια-μουσεία που μπορούν «να μας ταξιδέψουν στο χρόνο» ωραιότατα, όρεξη να έχουμε. Το **Μουσείο της Πόλης των Αθηνών** είναι μια τέτοια περίπτωση, ένα σπίτι-μουσείο που χτίστηκε το 1833 ως κατοικία του χιώτη έμπορου **Σταματίου Δεκόζη Βούρου** και αργότερα ενώθηκε με το διπλανό του σπίτι, του **Αφθονίδη**. Το 1836 εγκαταστάθηκε εκεί ο **Όθων** με τη δεκαοκτάχρονη τότε **Αμαλία**, και ένωσε τα δύο σπίτια για να έχει άπλα. «Home of King Otto», το λένε το Μουσείο τα ξένα σάιτ ώρες ώρες. Το «πρόπλασμα της πόλης» είναι εντυπωσιακό – η Αθήνα είχε 25.000 κατοίκους και 2.000 κτίρια το 1842... Η Αμαλία έφτιαξε τον Κήπο του Παλατιού, που τότε έπιανε όλη την Κλαυθμώνος, και ήταν ο πρώτος δημόσιος κήπος της πόλης.

Με τα χρόνια συμμαζεύτηκε ο κήπος, αν και έμεινε το φοινικόδεντρο που είχε φυτέψει η Αμαλία κι ένα πανέμορφο κομμάτι (κήπου). Μέσα, το Μουσείο έχει τη σέπια αταραξία του παρελθόντος – σε πιάνει μια ελαφριά σφίξη γιατί τα χαλιά, έπιπλα, κάντρα και μπουύστα, οι χρυσοποϊκίλτοι πολυέλαιοι και οι ροκοκό ταπισερί, ο θρόνος ο ίδιος, όλα είναι υπέροχα αυτοκρατορικά και έχουνε απομείνει όπως ήτανε πριν εκατόν ογδόντα τέσσερα χρόνια, αλλά οι άνθρωποι που τα ξεσκόνιζαν και τα απολάμβαναν έχουνε γίνει σκόνη. Παρόλα αυτά, «ταξιδεύεις στο χρόνο» (χωρίς την Delorean του «Back to the future» και χωρίς τον Michael J. Fox) κοιτάζοντας χαρακτηριστικά, γλυπτά, μουσικά όργανα, έργα τέχνης και φωτογραφίες μέσα στο σπίτι, συγγνώμη, το Μουσείο. Στον κήπο, ή προς το παρόν στο αίθριο μέχρι να ζεστάνει ο καιρός, βρίσκεται το πολύ όμορφο και ταιριαστό με το χώρο **«Black Duck Garden Athens City Museum Bistrot»**, για μυρωδάτους καφέδες, σνακ, κρασιά-ποτά-αναψυκτικά... αλλά βασικά, για ατμόσφαιρα που δεν σε βγάζει καθόλου από το θέμα: αριστοκρατική, εστέτ, φέρνει λίγο προς Παρίσι/ή/και Βιέννη άλλων εποχών. Έχει προσθέσει χρώμα το καφέ, έχει ζωντανέψει το χώρο, ίσως (λες με το μυαλό σου) να προσελκύσει νεολαίους, που δύσκολα πάνε σε μουσεία. Δηλαδή πηγαίνουν μόνο όταν έχουνε γκομενάκια εξωτερικού, φοιτήτριες/ές κ.λπ., που ζητάνε με επιμονή να τους πάει ο εγχώριος να δούνε κανένα μουσείο, αλλιώς από μόνο του κανένα ντόπιο 18-25χρονο δεν έχει όρεξη να τρέχει σε μουσεία...

Το μητρικό **«Black Duck multiplarte»**, καφέ-εστιατόριο-wine bar, είναι λίγο πιο πέρα, στην ιστορική Χρήστου Λαδά – κάποτε ήτανε μέσα στα πόδια του ΔΟΛ, ίσως γι' αυτό μαζεύει ακόμα δημοσιογράφους και αφηρημένα – κουλτουριάρηδες/καλλιτέχνες. Έχει περάσει από πολλές φάσεις η κουζίνα, πάντα ενδιαφέρουσες. Πήγα σε μια ωραία κοπή πίτσας (του Συλλόγου Καβαλιωτών, παρακαλώ) και είχε μπρουσκέτες με σολομό ή τυράκια, νόστιμα σαντουιτσάκια και στραπατσάδα, μια και η πίτα κόπηκε με brunch, αργούτσικα μεσημερο-πρωινό Κυριακής.

Στο ίδιο μέρος είχαμε φάει ένα πολύ νόστιμο Χέλι Ευρυτανίας (€12) και μια αφράτη, διαφορετική πατατοσαλάτα (€10). Δεν είναι φθινό το «Black Duck» αλλά έχει μια επιλογή πολύ χορταστική – το «Black Duck Dine Athens Menu» (€30) με ένα σωρό πιάτα, το ένα καλύτερο από το άλλο. Γενικά το έχουμε ξαναπεί αυτό με τα all day lounge café bar restaurant(s): δεν πας για να φας μέχρι σκασμού αλλά για την έξοδο – για να πιεις κάτι, με συνοδευτικό σνακ ή για να δοκιμάσεις κάτι διαφορετικό, ένα-δύο πιάτα που δεν έχεις ξαναπετύχει στο διάβα σου. Πηγαίνεις για την ατμόσφαιρα, τη μουσική, την παρέα, τον αέρα του χώρου. Τα πληρώνεις όλα αυτά, και δεν είναι ότι «πληρώνεις αέρα» – οι άνθρωποι στήνουν ένα μαγαζί-εμπειρία για τον πελάτη... ελπίζοντας πάντα ότι θα είναι ευχάριστη, ανεβαστική εμπειρία και όχι πάλη.

Το «Black Duck» είναι ένα τέτοιο μέρος, ατμοσφαιρικό και αεράτο, με σπέσιαλ άρωμα – ακόμα κι ο καφές έχει δική του γεύση, Μαυρο-Παπίστικη. Κατά καιρούς φιλοξενεί εκθέσεις ζωγραφικής ή καλλιτεχνικά events, και διάφοροι dj βάζουν μουσική που σχεδόν πάντα δένει αρμονικά με το χώρο. Έχουν τώρα τις πολύ καλές **Ειρήνη Γεωργοπούλου** και **Μαρία Βιλλιότη** (8-15/3) με την έκθεση **«Perception of reality»** - «αναβίωση του ρεαλισμού» = παστέλ, μολύβια και μαικτές τεχνικές μέσα από τα μάτια των δύο καλλιτεχνίδων.

Το κέντρο της Αθήνας είναι γεμάτο εκπλήξεις, ακόμα και σε μέρη που υπάρχουν εδώ και εκατόν ογδόντα τέσσερα ή χίλια εκατόν ογδόντα τέσσερα χρόνια και τα περνάμε στο ντούκου... αλλά είναι αθηναϊκά σημεία-κλειδιά, που δεν μπορεί, όλο και κάποιες πόρτες υποσυνείδητου μας ανοίγουν... **A**

Black Duck Multiplarte
- Med Food,
Χρήστου Λαδά
9, Σύνταγμα,
2103224760

Black Duck Garden Athens City Museum Bistrot, Μουσείο Πόλεως των Αθηνών, 2103231387, www.blackduck.gr

Μουσείο της Πόλεως των Αθηνών, Μέγαρο Βούρου-Ευταξία, Παρνασσού 2, 2103246164, Δευτ.-Τετ.-Παρ. 9.00-4.00, Σάβ.-Κυρ. 10.00-3.00. Είσοδος €5, μειω-μένη €3

Κινηματογράφος
Μάρτιος 15

FLIX IT
στη Στέγη

ONASSIS
ΣΤΕΓΗ

“Η Γυναίκα που Εφυγε”

The Woman who Left
του Λαβ Ντίαζ

Η ταινία-εμπειρία
ενός από τους πιο σημαντικούς σκηνοθέτες
του παγκόσμιου κινηματογράφου,
έρχεται σε πρώτη πανελλήνια προβολή στη Στέγη.

Χορηγός:

Εισιτήρια: 7€

sgt.gr/cinema

TA TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

(Μέλος του συλλόγου για το ασφαλέστερο τύλιγμα των δοχείων με λαδερά στο σούπερ μαρκετ)

← Αλέξης ο τροβαδούρος της ανάπτυξης

Ο μουσικός που γύριζε τα χωριά την άνοιξη και τραγούδαγε τα κατορθώματα των γενναίων ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, των μάγων που μπόρεσαν διορίζοντας, φορολογώντας και βρίσκοντας αρχαία στο Ελληνικό, να φέρουν την ανάπτυξη.

Όταν το Κογιότ ετοιμάζεται να κάνει μια ακόμα προσπάθεια να πιάσει το Μπιπ-Μπιπ, έχει πάντα ένα πονηρό αλλά και σοβαρό ύφος. Πράγμα που κάνει το στοουκάρισμα στο βράχο ακόμα πιο αστείο...

● Και, ναι, η σκέψη της παραπάνω εικόνας θυμίζει πολύ τις ανακοινώσεις Τσίπρα για τη «μουσική της ανάπτυξης» πριν την ανακοίνωση της ΕΛΣΤΑΤ.

● Όμως το γέλιο γίνεται πιο ευχάριστο, όταν συνοδεύεται από ανακούφιση. Γιατί τουλάχιστον αποδείχθηκε ότι δεν είμαστε τρελοί, δηλαδή ότι εμείς βλέπουμε καταστροφή εκεί που ο άλλος βλέπει ανάπτυξη.

Να δεις που ο Καμμένος θα πει ότι το Συνταξιοδοτικό βγήκε λάθος γιατί δεν έδινε εκείνος οδηγίες όπως στη διαπραμάτευση...

Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Μόλις ξοδέψουμε το «διοριστοδάνειο» της Παγκόσμιας Τράπεζας, μπορούμε πάντα να απαντήσουμε στο mail εκείνου του Νιγηριανού πρίγκιπα που ζητάει βοήθεια για να βγάλει εκτός χώρας την περιουσία του και έχει υποσχεθεί ότι θα τη μοιραστεί μαζί μας.

Το πρόβλημα με τη NASA: Κάθε φορά προετοιμάζει το κοινό για «σημαντικές ανακοινώσεις» απευθυνόμενη σε επιστήμονες και κάθε φορά πλημμυρίζουν ελπίδες οι φανατικοί του Star Trek.

● Που περιμένουν επιτέλους την απόδειξη ότι η αγαπημένη τους σειρά είναι στην πραγματικότητα ντοκιμαντέρ...

«Ιμπίοσημο»: Το ειδικό τέλος που θα προστεθεί στη φορολογία για την εξόφληση των 2-5 δις εξοπλισμών που

θεωρούνται απαραίτητοι...

● Και μέρος του θα πηγαίνει στα κανάλια που κάθε μέρα φροντίζουν να μας το υπενθυμίζουν, με ρεπορτάζ που θα ζήλευε ακόμα και ο Τζέιμς Πάρις όταν σκηνοθετούσε Κώστα Πρέκα.

Πάντως αν τελικά γίνει πραγματικότητα η πρόταση για πρόστιμα ανάλογα με τα εισοδήματα, το sticker «σκοτώνω και δεν πληρώνω» που έχουν για πλάκα μερικοί στα αυτοκίνητα θα αποκτήσει άλλο νόημα.

● Θα σημαίνει ότι αυτός που το έχει, κάνει μηδενική δήλωση.

Λογικό είναι ο Πάνος Καμμένος να «προφητεύσει» θερμό επεισόδιο με τους Τούρκους στο Αιγαίο. Στο κάτω-κάτω το περιβάλλον του είναι οπαδοί του Γέροντα Παΐσιου...

● Αλλά εδώ που τα λέμε το πιο πηχρό μήνυμα των Κύπριων στις προφητείες Καμμένου δεν ήταν από τον κυβερνητικό τους εκπρόσωπο. Ήταν η ψήφος τους στο The Voice.

Τώρα που επιτέλους είδαμε τον Πάνη Σπαλιάρα εν δράσει καταλάβαμε όλοι πώς έφτασε στο νούμερο 4.000.

● Δεν είναι δηλαδή ότι εκείνος ήθελε να φύγει άρον-άρον και να πάει στην επόμενη.

● Είναι ότι εκείνες έφευγαν άρον-άρον για να βρουν κάποιον λιγότερο «πρήχτη». Και να τον αφήσουν ελεύθερο να βρει την επόμενη που θα πρήξει.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ
ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δικηγόρος δι-
αζυγίου Μαρί
και Μίνωα
Κυριακού

η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ της εβδομάδας

Από τη συνέντευξη στην
εφημερίδα «Documento»

1 Αλέξης Τσίπρας

«...θεωρώ ότι είναι μια επιτυχημένη συνεργασία (σ.σ. με τους ΑΝΕΛ) παρά τις αναντίρρητες ιδεολογικές μας διαφορές. Διότι στηρίζεται σε μια κοινή παραδοχή: Ότι είναι ανάγκη να τελειώνουμε με το διεφθαρμένο παλιό πολιτικό σύστημα»

Μετάφραση Ο Πάνος Καμμένος δεν ανήκει στο παλιό πολιτικό σύστημα. Γιατί, ακούσατε κάτι άλλο;

2 Αλέξης Τσίπρας

«...είμαι βέβαιος πως αν την ευθύνη αυτής της εξαιρετικά ευαίσθητης και κρίσιμης διαπραγμάτευσης την είχε ο κος Μητσοτάκης θα είχε αποδεχθεί με προθυμία βαρύτατο αντίτιμο που θα επέφερε επιπρόσθετη, ανυπολόγιστη ίσως, κοινωνική ζημία».

Μετάφραση Ας μη μιλήσουμε για αυτά που κάνω... Καλύτερα να μιλήσουμε υποθετικά για το μέλλον. Είναι πιο εύκολο.

3 Αλέξης Τσίπρας

«Ο μετασχηματισμός αυτής της (σ.σ. κρατικής) μηχανής δεν είναι μια εύκολη δουλειά. Και η λύση δεν είναι η ανεξαρτητοποίηση από την κυβέρνηση...»

Μετάφραση Θα διορίσουμε δικούς μας παντού.

4 Αλέξης Τσίπρας

«Ο μηχανισμός (σ.σ.: της οικονομικής επιτροπείας της χώρας) στη βασική του σύλληψη

είναι πολύ απλός: Δανεισμός έναντι μεταρρυθμίσεων, διαφορετικά χρεοκοπία».

5 Αλέξης Τσίπρας

«Δεν υπάρχουν τεχνοκράτες χωρίς ιδεολογία. Δεν υπάρχει ουδέτερη τεχνική επίλυσης προβλημάτων».

Μετάφραση Οι ειδικοί που βασίζονται σε στοιχεία είναι εχθροί μας γιατί μας φέρνουν σε επαφή με την πραγματικότητα. Δεν τους χρειαζόμαστε γιατί χωρίς αυτούς μπορούμε να λέμε ότι θέλουμε.

6 Αλέξης Τσίπρας

«Ο Μείμαράκης σίγουρα δεν ήταν ένας εύκολος αντίπαλος για τον ΣΥΡΙΖΑ».

Μετάφραση Θα ξεθαρρέψουν τώρα οι καραμανλικόι και θα φαγωθείτε μεταξύ σας, γατάκια της ΝΔ.

7 Αλέξης Τσίπρας

«Οι όροι με τους οποίους πολιτεύτηκε (σ.σ.: ο Κώστας Καραμανλής) και το κοινοβουλευτικό του ήθος δεν συγκρίνονται με αυτό της ηγεσίας που τον διαδέχθηκε».

Μετάφραση Ο άνθρωπος που το 2009 έλεγε ότι «η ελληνική οικονομία είναι θωρακισμένη» είναι φίλος μου. Γιατί κι εγώ λέω ότι «μπαίνουμε στην ανάπτυξη».

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οι οπαδοί του Σώρρα, που κατά τη διάρκεια του όρκου τους στην Ακρόπολη ζήτησαν από τον Ήφαιστο να τους προμηθεύσει όπλα, θα συνεχίσουν να πιστεύουν όταν διαπιστώσουν ότι τελικά δεν τους ήρθε το σπαθί που του παράγγειλαν;

ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΓΙΑ...

«Κινηταναμονη-
χανία»

Ο χρόνος που περνάς κοιτάζοντας αμύχανα γύρω-γύρω, περιμένοντας ο συνομιλητής σου να τελειώσει το τηλεφώνημα που διέκοψε τη συζήτησή σας ●

ΤΩΡΑ
ΠΡΩΙΝΟ
ΜΕ **2€**

FINE
BRAZILIAN
BLEND

— ΜΕ —
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ
ΤΥΡΟΠΙΤΑ

Η προσφορά ισχύει για περιορισμένο χρονικό διάστημα στα καταστήματα everest με την ειδική σήμανση. Η ειδική τιμή 2€ αφορά στον συνδυασμό Παραδοσιακής Τυρόπιτας με Milko 500ml (Milko, Milko Free) ή Milko Φρόσουλα 450ml ή Παραδοσιακής Τυρόπιτας με Καφέ (Espresso ή Cappuccino σε Single ή Regular μέγεθος με το χαρμάνι Fine Brazilian Blend ή Σηγισμένου Ζεστού ή Frappé σε Regular μέγεθος) στην ίδια απόδειξη. Η προσφορά δεν μπορεί να συνδυαστεί με άλλες προσφορές ή ειδικές τιμές.

everest®

ΤΟ ΘΕΡΜΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΑΙ ΟΙ ΨΕΚΑΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Όταν προ ημερών ο αναγνώστης αντίκριζε τον πρωτοσέλιδο τίτλο γνωστής ιστοσελίδας ενημερωτικού χαρακτήρα, περί «Αναμενόμενου θερμού επεισοδίου τον Ιούνιο στις θάλασσες της Κύπρου», προφανώς και θα προβληματίστηκε.

Συνήθως τα «θερμά επεισόδια» δεν προαναγγέλλονται. Επίσης συνήθως η «πρόβλεψη» για ένα «αναμενόμενο θερμό επεισόδιο» δεν είναι φυσιολογικό να εμπεριέχει και έναν τόσο συγκεκριμένο χρονικό προσδιορισμό και μάλιστα αρκούντως μεσοπρόθεσμο. Τέλος όταν οι υπηρεσίες ασφαλείας μίας χώρας διαθέτουν πληροφορίες ανάλογου περιεχομένου, προφανώς και δεν σπεύδουν να τις δημοσιοποιήσουν. Όταν μάλιστα τα χρονικά περιθώρια είναι τόσο «large». Αυτές οι υπηρεσίες λογικά θα γνωρίζουν πως σε διάστημα τεσσάρων μηνών πολλά μπορούν να συμβούν και ακόμη περισσότερα να ανατραπούν. Η «είδηση» έφθασε στα «desk» των ειδησεογραφικών οργανισμών μέσω της τεθλασμένης. Ως αφετηρία της είδησης αναφερόταν «Ανώτατη πηγή του Υπουργείου Αμύνης». Οι πάντες έχουν εμπεδώσει πως στο ΥΠΕΘΑ υπάρχουν τρεις «ανώτατες» πηγές. Ο υπουργός, ο αναπληρωτής υπουργός και ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ. Όλες οι υπόλοιπες πηγές είναι απλώς «ανώτερες» ή απλά «πηγές». Η χρονική στιγμή κατά την οποία η είδηση έφθασε στα δημοσιογραφικά γραφεία προβληματίσε επίσης. Ο υπουργός

λίγα λεπτά πριν είχε ολοκληρώσει τη συνάντησή του με τους κοινοβουλευτικούς συντάκτες στη Βουλή. Το σύνολο των δηλώσεών του μεταδόθηκε αυτολεξεί. Μόνο μία πληροφορία με περιεχόμενο που αφορά το υπουργείο του και με αναφορά σε «ανώτατη» πηγή μεταδόθηκε με χαρακτήρα «off the record», που σημαίνει πρακτικά «μην αναφέρεις το όνομά μου αλλά απόδωσέ το σε άλλη πηγή». Ως γνωστόν, στη χώρα της Φαιδράς Πορτοκαλέας τα πάντα λειτουργούν με χαώδεις τροχιές. Την επόμενη ημέρα σε όλα τα σχετικά ρεπορτάζ αναφερόταν ως πηγή το όνομα του ίδιου του υπουργού. Αμέσως η Λευκωσία διέψευσε τις πληροφορίες και ζήτησε εξηγήσεις από την Αθήνα. Πρωτοφανές. Μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο ο αναπληρωτής υπουργός Άμυνας κ. Βίτσας, μέσω μιντιακού παραθύρου, «άδειασε» τον υπουργό του. Το «θερμό επεισόδιο του επόμενου Ιουνίου στα ανοιχτά της Κύπρου» έκτοτε αναζητείται. Στην Τουρκία δεν εντοπίστηκε ούτε μία αναφορά στα ΜΜΕ. Προφανώς οι Τούρκοι επιτελείς θα θεώρησαν την υπόθεση ως «αστεία» σκεπτόμενοι πως δεν είναι δυνατόν το ελληνικό Υπουργείο Άμυνας, άντε ο υπουργός ο ίδιος, να συμπεριφέρεται τόσο ερασιτεχνικά. Βλέπετε, ακόμη και οι μυστικές υπηρεσίες υπάγονται σε κάποιους αυστηρούς νόμους. Πρωτίστως σε αυτόν της σοβαρότητας. Παντού, εκτός Ελλάδος προφανώς. Το πυροτέχνημα περί «θερμού επεισο-

δίου» ολοκλήρωσε έναν πρώτο κύκλο λεκτικής κλιμάκωσης της οξύτητας στην ελληνοτουρκική καθημερινότητα, τουλάχιστον εκ μέρους της ελληνικής πλευράς και προσωπικά όσον αφορά τον υπουργό. Η κλιμάκωση αυτή ξεκίνησε στις αρχές Δεκεμβρίου. Για κάποιους λόγους (εκλογή Τραμπ;) ο συγκεκριμένος πολιτικός ανέλαβε εν είδει «εργολαβίας» τη λεκτική αντιπαράθεση και όχι το καθ' ύλην αρμόδιο Υπουργείο Εξωτερικών. Κατά την περίοδο αυτή στην αντίπερα όχθη προσδιορίστηκε η ημερομηνία του Δημοψηφίσματος τον Απρίλιο για την εγκαθίδρυση Σουλτανάτου, αποφασίστηκε το εύρος της στρατιωτικής παρέμβασης της Τουρκίας στη Συρία, σχεδιάστηκε η κλιμάκωση της τουρκικής πίεσης στο θέατρο αντιπαράθεσης στο Αιγαίο, ενώ καθορίστηκε και η τελική συμπεριφορά της Άγκυρας ως προς τις συνομιλίες επί του Κυπριακού. Τους επόμενους μήνες ακολούθησαν τα γνωστά θεατρικά μονόπρακτα, σταΐματα με τους τούρκους στρατηγούς, στο Φαρμακονήσι με τις βολές πραγματικών τουρκικών πυρών, με τον πόλεμο «της τσιπούρας» στα νερά της Καλύμνου (ευτυχώς η σεζόν λήγει) και τέλος η εξαιρετικά περιέργη άφιξη στον Έβρο άλλων δύο τούρκων στρατιωτικών, συνοδεία δικηγόρου (!) που αιτήθηκαν ασύλου! Στο μεταξύ προηγήθηκε μία σχεδόν καθημερινή μιντιακή παρεμβατικότητα με οξύτατους λεκτικούς ακροβατισμούς του τύπου «Θα δούμε πώς θα φύγουμε από τα Ίμια» εκ μέρους του έλληνα υπουργού Άμυνας. Επίσης, μέσα στον Φεβρουάριο υπήρξε και μία ογκώδης τηλεοπτική παρέμβαση του υπουργού Εξωτερικών κ. Κοτζιά με αποκλειστικό περιεχόμενο τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Στο ίδιο χρονικό διάστημα την Άγκυρα επισκέφθηκαν η πρωθυπουργός της Βρετανίας κ. Μέι, η καγκελάριας της Γερμανίας κ. Μέρκελ, ο νέος αρχηγός της CIA (ήταν και ο πρώτος σταθμός της περιοδείας του σε συμμαχικές χώρες). Συμφωνήθηκε επίσης η ημερομηνία της προσεχούς συνάντησης Ερντογάν - Πούτιν στη Μόσχα. Ανακοινώθηκε επίσημα η πρόθεση της Τουρκίας να προμηθευτεί το ρωσικό αντιαεροπορικό σύστημα s400 (θα θυμάστε τι συνέβη παλαιότερα με το ταλαίπωρο ελληνοκυπριακό σύστημα s300, που κατέληξε στην Κρήτη). Ανακοινώθηκε επίσημα η πρόθεση της Άγκυρας να προμηθευτεί

συντομότερα τα αμερικανικά αεροσκάφη F35 με προοπτική συν-κατασκευής τους. Τουρκική αντιπροσωπεία ανώτερου επιπέδου συναντήθηκε με τους Ισραηλινούς για τη μεταφορά φυσικού αερίου από τα ισραηλινά κοιτάσματα στην Ανατολική Μεσόγειο (Λεβιάθαν). Ο ΟΗΕ αποδέχθηκε και υλοποίησε το ρωσο-τουρκικό σχέδιο ειρηνευτικών συνομιλιών για το Συριακό Ζήτημα στο Καζακστάν. Οι συνομιλίες συνεχίζονται. Σταθεροποιήθηκε το προβληματικό προγεφύρωμα της Τουρκίας στο Αλ Μπαάμπ της Συρίας. Το σημαντικότερο ωστόσο είναι ότι κατά το ίδιο χρονικό διάστημα διακόπηκαν άτσαλα, αν όχι κακώς (τουλάχιστον όχι οριστικά), οι συνομιλίες για το Κυπριακό. Διερωτάται ο αφέλης πολίτης - παρατηρητής της πολιτικής καθημερινότητας αν είναι δυνατόν να συνταχθεί ένας άτυπος «ισολογισμός» ως προς τα οφέλη που αποκομίζει ο κάθε παίκτης στη σκακιέρα της ευρύτερης περιοχής μας. Επειδή τα φαινόμενα δεν απατούν, η σύνταξη αυτού του «ισολογισμού» θα μπορούσε και να θεωρηθεί ως «εθνικά επιζήμια πράξη». Μένει να αιωρείται η είδηση περί «θερμού επεισοδίου τον Ιούνιο στα ανοιχτά της Κύπρου». Πρόκειται για ένα κεφαλαίωδες ζήτημα που θα πρέπει να αποτελέσει ειδικό αντικείμενο μελέτης στα διεθνή ινστιτούτα Άμυνας και Εξωτερικής Πολιτικής. Για πρώτη φορά ανακοινώνεται από «ανώτατη» πηγή εθνική ενέργεια αντιπάλου ως πρόθεση. Συνήθως προηγείται μίας τέτοιας πληροφορίας ο εμπεριστατωμένος σχεδιασμός αποτροπής της και, στη συνέχεια, εντέχνως, δημοσιοποιείται η προειδοποίηση για τις συνέπειες που ένα τέτοιο εγχείρημα συνεπάγεται. Αυτά σε κράτη με αυστηρά σοβαρές υποδομές και κανόνες λειτουργίας. Μένει επίσης αυτή η πικρή και ταυτόχρονα χάλκινη γεύση που αφήνει η αμετροέπεια, ως επακόλουθο του ελλείμματος έρματος, από εκείνους που κατ'επάγγελμα ή καθ'έξιν αναλαμβάνουν το ρόλο εθνικού προστάτη. Ένας εξ αυτών ακούστηκε να δηλώνει με στόμφο πως «Μετά και την εκλογή Τραμπ, η Νέα Τάξη Πραγμάτων έληξε οριστικά». Στον άνθρωπο αυτόν έχει ανατεθεί σημαντικό χαρτοφυλάκιο που του επιτρέπει να διαχειρίζεται τις τύχες της χώρας. Στην κατηγορία των εκλογών του συγκαταλέγεται και εκείνο το τερατώδες ποσοστό που σύμφωνα με την πρόσφατη έρευνα θεωρεί ότι ψεκάζεται εναερίως και προφανώς αενάως. Ο πολιτικός του προϊστάμενος τον ανέχεται και τον στηρίζει. Ψεκαζόμενος μάλλον και αυτός. **Α**

**ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ «ΑΝΩΤΑΤΗ»
ΠΗΓΗ ΕΧΘΡΙΚΗ
ΕΝΕΡΓΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΑΛΟΥ
ΩΣ ΠΡΟΘΕΣΗ**

→ n.georgiadis1@yahoo.com

**Institute
of Diplomacy
and Global Affairs**

Συζήτηση

«Ο Γρίφος του Κυπριακού στο δηλητηριώδες περιβάλλον του 2017»

Νίκος Γεωργιάδης
Αρθρογράφος, Athens Voice
Σύμβουλος έκδοσης, Foreign Affairs

Πέμπτη 9 Μαρτίου, 6:30 μ.μ.
Οδός Ηπίου 17β, Πλάκα, Αθήνα

Πληροφορίες: 210 600 9800 | email: 1107

ΤΩΡΑ
ΠΡΩΙΝΟ
ΜΕ **2€**

MILKO

— ΜΕ —

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ
ΤΥΡΟΠΙΤΑ

Η προσφορά ισχύει για περιορισμένο χρονικό διάστημα στα καταστήματα everest με την ειδική σήμανση. Η ειδική τιμή 2€ αφορά στον συνδυασμό Παραδοσιακής Τυρόπιτας με Milko 500ml (Milko, Milko Free) ή Milko Φράουλα 450ml ή Παραδοσιακής Τυρόπιτας με Καφέ (Espresso ή Cappuccino σε Single ή Regular μέγεθος με το χαρμόνι Fine Brazilian Blend ή Σηγμιαίου Ζεστού ή Frappé σε Regular μέγεθος) στην ίδια απόδειξη. Η προσφορά δεν μπορεί να συνδυαστεί με άλλες προσφορές ή ειδικές τιμές.

everest®

Τι κάνει ο Συνήγορος για τον πολίτη;

Ο **Ανδρέας Ποττάκης**, Συνηγόρος του Πολίτη, εξηγεί γιατί στην ετήσια έκθεση που παρέδωσε στη Βουλή μιλάει για ανθρωπιστική κρίση

Του ΜΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Το περασμένο καλοκαίρι ο **Ανδρέας Ποττάκης** έγινε ο νεότερος Συνήγορος του Πολίτη στην 19χρονη ιστορία της ανεξάρτητης αρχής. Μετά τα αμφιθέατρα της Νομικής Αθηνών και της Οξφόρδης, έχοντας περάσει εντωμεταξύ από τις αίθουσες πανεπιστημίων του Ηνωμένου Βασιλείου, της Τουρκίας, της Ελλάδας και της Ιταλίας ως διδάσκων, και τη γενική γραμματεία της κυβέρνησης ως νομικός σύμβουλος, ο 41χρονος δικηγόρος με καταγωγή από τη Νεμέα «προσγειώθηκε» στον 8ο όροφο του κτιρίου στη Χαλκοκονδύλη 17, για να οδηγήσει τον Συνήγορο στην τρίτη δεκαετία του. Την Τρίτη παρέδωσε στον Πρόεδρο της Βουλής την ετήσια έκθεσή του, ένα πυκνογραμμένο κείμενο 180 σελίδων όπου χαρακτηρίζει το 2016 ως έτος διαχείρισης της κρίσης αλλά και ως χρονιά που η οικονομική δυσπραγία απέκτησε διακριτά και βαθιά στοιχεία ανθρωπιστικής κρίσης. Ο Ανδρέας Ποττάκης μίλησε στην ATHENS VOICE για τις πρώτες εμπειρίες του ως Συνήγορος του Πολίτη και τα σχέδιά του.

Γιατί (και πότε) έγινες Συνήγορος του Πολίτη;
Εκλέχτηκα από τη Βουλή πέρυσι στα τέλη Ιουλίου.

Δεν ήταν κάτι που σχεδίαζα, η πρόταση με αιφνιδίασε. Είχα άλλες προτεραιότητες, τη δικηγορία, την επιστήμη. Ήταν, όμως, μία πρόταση ιδιαίτερως τιμητική. Δεν είναι εύκολο να αγνοήσει κανείς πρόταση του Προέδρου της Βουλής που συγκεντρώνει, μάλιστα, την εμπιστοσύνη και την υποστήριξη από τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού κοινοβουλίου. Και μάλιστα σε μία περίοδο έντονης πόλωσης μεταξύ των κοινοβουλευτικών κομμάτων.

Τι κάνει ο Συνήγορος για τον πολίτη; Ο Συνήγορος είναι η συνταγματικά αναγνωρισμένη και κατοχυρωμένη ανεξάρτητη αρχή με αποστολή αφενός τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, με ειδικές αρμοδιότητες για την προάσπιση και προαγωγή των δικαιωμάτων των παιδιών, για την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης και την καταπολέμηση κάθε μορφής διάκρισης, και αφετέρου την τήρηση της νομιμότητας, την προάσπιση της αρχής της χρηστής διοίκησης, της διαφάνειας, τη θωράκιση του κράτους δικαίου.

Έχουμε μπερδευτεί λίγο με τις ανεξάρτητες αρ-

χές. Μάλλον δικαίως. Η βασική φιλοσοφία των ανεξαρτήτων αρχών, η βάση πάνω στην οποία διαμορφώθηκαν ιστορικά –σημειωτέον, ο θεσμός του Συνηγόρου συναντάται στη σύγχρονή του μορφή για πρώτη φορά τον 18ο αιώνα!– είναι ότι καλούνται να προασπίσουν, να προστατεύσουν και να θωρακίσουν δικαιώματα και έννομα αγαθά. Τόσο έναντι ιδιωτικών συμφερόντων όσο και έναντι κρατικής αυθαιρεσίας ή και κομματικών συσχετισμών. Γι' αυτό και αναφέρονται και λογοδοτούν όχι στην εκτελεστική εξουσία, την εκάστοτε κυβέρνηση, αλλά στη νομοθετική, τους δημοκρατικά εκλεγμένους αντιπροσώπους του λαού, το Κοινοβούλιο. Και εκλέγονται από αυτό. Έτσι, συγκροτούν ένα διακριτό πυλώνα αυτοτελή και ανεξάρτητο από τις άλλες εξουσίες. Στην Ελλάδα, άνθισαν πολλές αρχές τα τελευταία χρόνια, περισσότερες από όσες επέβαλαν οι δεσμεύσεις της χώρας ως μέλους της Ε.Ε. και συμμετέχουν στη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης. Ο εξορθολογισμός του πεδίου, με παράλληλη ενίσχυση των αρχών με ισχυρή νομοποιοτική βάση, θα πρέπει να είναι το ζητούμενο.

Μπορεί να βοηθήσει ο Συνήγορος τον άνεργο

να βρει βοήθεια ή τον μπερδεμένο με τις συνεχείς αλλαγές νέο που προσπαθεί να φτιάξει μια δικιά του δουλειά; Μπορεί να τον συνδράμει να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που του παρέχονται, να γνωρίσει και να ασκήσει τα δικαιώματα που έχει. Ήδη από το προηγούμενο έτος δημιουργήσαμε και ενημερώνουμε σε πραγματικό χρόνο μία ιστοσελίδα (www.synigoros-solidarity.gr), όπου τόσο ο άνεργος όσο και ο εργαζόμενος που αδυνατεί πλέον να παρακολουθεί τις διαρκείς αλλαγές που η πρωτόγνωρη κρίση έχει επιφέρει στην καθημερινότητά του μπορούν να συμβουλευθούν για να γνωρίζουν τα δικαιώματά τους, στο επίπεδο της πρόσβασης στην εργασία αλλά και διεκδίκησης παροχών.

Τι είναι η ετήσια έκθεση που παρέδωσες την Τρίτη στη Βουλή; Η ετήσια έκθεση είναι μια αναγκαστικά επιλεκτική παρουσίαση των ζητημάτων που χειρίστηκε ο Συνήγορος μέσα στη χρονιά, ενδεικτική των τάσεων και των εντάσεων που ανέκυψαν. Ελπίζω σύντομα να προωθηθούν οι κατάλληλες θεσμικές παρεμβάσεις, και να έχουμε τη δυνατότητα να αναφερόμαστε συχνότερα, τακτι-

ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥΜΕ ΜΙΑ ΔΙΑΧΥΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΓΝΩΣΗ, ΑΠΟΡΡΟΙΑ ΤΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΩΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΥΨΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝ ΖΩΤΙΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ, ΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ

i

Γιατί να πάω στον Συνήγορο του Πολίτη;

Γιατί το πρόβλημά σου θα το χειριστεί προσωπικό με ιδιαίτερα υψηλή επιστημονική κατάρτιση, με εμπειρία και κατανόηση. Γιατί εάν πράγματι έχεις αδικηθεί, θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την άρση της αδικίας στο πρόσωπό σου και την αποτροπή εμφάνισης της αδικίας αυτής και σε άλλους.

Πού βρίσκεται ο Συνήγορος; Πρέπει να πάω εκεί;

Τα γραφεία μας βρίσκονται στο κέντρο της Αθήνας, Χαλκοκονδύλη 17. Η υπηρεσία κοινού λειτουργεί καθημερινά. Ελπίζουμε σύντομα να έχουμε τη δυνατότητα σταθερής παρουσίας και σε άλλα μέρη της χώρας, στη Θεσσαλονίκη και αλλού. Για να υποβάλει κανείς αναφορά, δεν χρειάζεται να έρθει στα γραφεία μας. Μπορεί να το κάνει και ταχυδρομικά ή και ηλεκτρονικά, μέσω ειδικής web εφαρμογής στο site μας ή με το link που θα βρει στο Facebook.

Τι θα πληρώσω;

Τίποτα.

Πότε θα πάρω απάντηση;

Ο πολίτης ενημερώνεται σε τακτά χρονικά διαστήματα για την πορεία της υπόθεσής του. Έχει, δε, και τη δυνατότητα, εφόσον επιλέγει τη χρήση της ηλεκτρονικής, μέσω site ή Facebook, υποβολής αναφοράς, να παρακολουθεί και τη ροή της υπόθεσής του.

Πώς γίνεται κάποιος Συνήγορος;

Εκλέγεται από τη Βουλή. Απαιτείται η εξασφάλιση της έκφρασης εμπιστοσύνης στο πρόσωπό του από ιδιαίτερα αυξημένη πλειοψηφία, τεσσάρων πέμπτων (4/5).

Πόσες υποθέσεις έχει ο Συνήγορος;

Το 2016 είχε 12.000 νέες υποθέσεις. Συνολικά, έχει χειριστεί περί το ένα τέταρτο του εκατομμυρίου υποθέσεις.

Λύνει τα προβλήματα;

Διαμεσολαβεί για την επίλυση των ατομικών υποθέσεων, με ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά επίλυσης, άνω του 80%.

Πώς μπορώ να δω-λέψω (ή να κάνω άσκηση στον Συνήγορο;)

Πληροφορίες προσεχώς στο site μας.

κά, στη Βουλή, αναδεικνύοντας με τρόπο πάντοτε τεκμηριωμένο και αντικειμενικό παθογένειες τόσο της δημόσιας διοίκησης όσο και της ιδιωτικής οικονομίας, και τροφοδοτώντας με τον τρόπο αυτό και τον πολιτικό, τον κοινοβουλευτικό διάλογο.

Πώς έφτασε η κρίση να γίνει από οικονομική, κοινωνική και τελικά ανθρωπιστική, όπως γράφεις στην έκθεση;

Τα πρώτα συμπτώματα διάχυσης της κρίσης είχαν το χαρακτήρα του λεγόμενου «κοινωνικού αυτοματισμού». Όσο τα εισοδήματα και τα δικαιώματα συγκεκριμένων, κάθε φορά, κοινωνικών τάξεων ή ομάδων συμπιέζονταν, παρουσιάζονταν ολοένα και εντονότερα και συχνότερα περιστατικά «συντεχνιακής» προσέγγισης, για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη κατοχύρωση της μίας ή της άλλης ομάδας. Τούτο, ασφαλώς, τροφοδοτήθηκε τόσο από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, όσο και από τον πολιτικό λόγο που επικράτησε. Πλέον, προσεγγίζουμε στο κλείσιμο μίας δεκαετίας διαρκούς, και επιτεινόμενης, ύφεσης. Η ύφεση αυτή έχει πάρει τα χαρακτηριστικά της ανθρωπιστικής κρίσης. Η δημοσιονομική προσαρμογή, όπως σχεδιάστηκε και υλοποιείται, είναι στέρεα θεμελι-

ωμένη στη λογική, πρώτα απ' όλα, της εσωτερικής υποτίμησης. Δεν έχουμε πια να κάνουμε με συμπίεση πραγματικών εισοδημάτων, και μόνο. Με ραγδαία ή σταδιακή πτώση του λεγόμενου βιοτικού επιπέδου. Στον Συνήγορο έχουμε να διαχειριστούμε μια διάχυτη κοινωνική απόγνωση, απόρροια της αδυναμίας εκπλήρωσης και των στοιχειωδών υποχρεώσεων και κάλυψης και των πλέον ζωτικών αναγκών των πολιτών, των νοικοκυριών. Παράλληλα, η ραγδαία αύξηση των μεταναστευτικών/προσφυγικών ροών που συνετελέσθη το 2015, αλλά και η διαχείριση του ζητήματος και εντός του περασμένου έτους διαμόρφωσαν συνθήκες μιας ανθρωπιστικής κρίσης, μέσα σε μία εν εξελίξει ανθρωπιστική κρίση.

Στην εισαγωγή σου λες ότι το 2016 ήταν έτος διαχείρισης της κρίσης. Τι σημαίνει αυτό; Τελιώνει δηλαδή η κρίση ή μάθαμε να ζούμε με κρίση κι έτσι θα πάει;

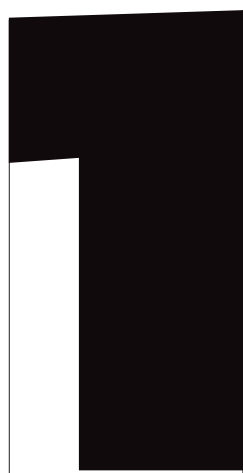
Το 2016, οι κρατικές δομές, η κοινωνία και ο καθένας μας ατομικά κληθήκαμε να διαχειριστούμε κρίσεις που είχαν ήδη ξεσπάσει τα προηγούμενα χρόνια. Στην έκθεσή μας παρουσιάζουμε τα αντανakλαστικά όλων, της διοίκησης, της κοινωνίας, του καθενός μας, υπό το πρίσμα της διαχείρισης μιας υφιστάμενης, γνωστής και εμπεδωμένης κρίσης. Σε ό,τι αφορά τη συρρίκνωση του πραγματικού εισοδήματος που εξακολούθησε και κατά το 2016, σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι νομοθετικές πρωτοβουλίες και θεσμικές μεταρρυθμίσεις που ακολούθησαν την τρίτη κατά σειρά χρηματοδοτική συμφωνία, του 2015, και τις δημοσιονομικές προσαρμογές που εκείνη προέβλεπε. Και γι' αυτό, το κέντρο βάρους μας έπεσε στην αποτίμηση των παρεχομένων υπηρεσιών από πλευράς διοίκησης, σε φαινόμενα κακοδιοίκησης, αδιαφάνειας, γραφειοκρατίας.

Βέβαια, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μία νέα ακόμη μεταρρυθμιστική προσπάθεια, στο χώρο της κοινωνικής ασφάλισης με την έναρξη λειτουργίας του ΕΦΚΑ. Ήδη έχουμε λάβει τις πρώτες αναφορές, έχουμε αρχίσει να καταγράφουμε σημεία του όλου συστήματος και του μηχανισμού που το υποστηρίζει που χρήζουν περαιτέρω μελέτης, αξιολόγησης, ακόμη και αναθεώρησης και προβαίνουμε σε σχετικές επισημάνσεις. Αναμένουμε, σε αυξημένη επιφυλακή και εγρήγορση, την πλήρη εφαρμογή του νέου συστήματος, προκειμένου, τεκμηριωμένα, να κάνουμε τις επισημάνσεις μας και να εκτιμήσουμε τις συνολικές επιπτώσεις.

Αλλά και στο θέμα των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών, η χρονιά που πέρασε ήταν χρονιά διαχείρισης παρά όξυνσης της κρίσης. Οι ροές εξομαλύνθηκαν και περιορίστηκαν σημαντικά. Πλέον, έχουμε να κάνουμε με ένα διαχειρίσιμο αριθμό πολιτών τρίτων χωρών.

Τελικά έχουμε πολύ κράτος, λίγο κράτος, κακό κράτος; Πόσο και τι είδους κράτος χρειαζόμαστε;

Το πρωτεύον είναι να έχουμε ένα κράτος λειτουργικό και αποτελεσματικό, ένα κράτος δικαίου που να σέβεται τα δικαιώματα των πολιτών και να διασφαλίζει ίσες ευκαιρίες για όλους. Με άλλα λόγια, εκεί που προτιμάται να διατηρήσει ελεγκτικό ρόλο, να ανταποκρίνεται στην αποστολή του. Και εκεί που προκρίνεται η παροχή από το κράτος υπηρεσιών, να παρέχει υπηρεσίες προσβάσιμες από όλους και επιπέδου που αρμόζει σε μία σύγχρονη ευρωπαϊκή χώρα, κράτος-μέλος της Ε.Ε. **Α**

Η ώρα 6.30 το πρωί και η μέρα του Βασίλη Κικιλία έχει ήδη ξεκινήσει. Εφημερίδες, mails, τηλεφωνα, site, ραδιόφωνα, τηλεόραση. Μιλάει με τον Πρόεδρο του κόμματος, ενημερώνεται και ενημερώνει. Το τηλέφωνό του μπορεί να χτυπήσει τις πιο τρελές ώρες και πρέπει να είναι επί 24 ώρες έτοιμος να απαντήσει για τα πάντα. Οι δημοσιογράφοι, με τους οποίους λόγω της θέσης του πρέπει να είναι διαρκώς σε επαφή, τον «πάνε» γιατί δεν είναι ο τυπικός πολιτικός. Μιλάει και φέρεται απλά, φιλικά, καθόλου επιτηδευμένα. Οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον αντιπαθούν για τον ίδιο λόγο. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι από τότε που ανέλαβε εκπρόσωπος τύπου του κόμματος οι επιθέσεις από τον ΣΥΡΙΖΑ έχουν οξυνθεί. Βάζει με προσωπικό πολιτικό κόστος πλάτη για το κόμμα, δεν λαϊκίζει αλλά αντιπαράθεται ακόμα και σε έντονους τόνους για κάτι που πιστεύει. Ανεβάζει ατάκες από το briefing, τρολάρει τον ΣΥΡΙΖΑ, ριτουιτάρει τον πρόεδρο, μιλάει με αγάπη για τον Αντετοκούμπο, «το απόλυτο success story, που θα φτάσει στην κορυφή» και ξαφνικά ποστάρει Καμύ: «Κάθε γενιά νομίζει ότι είναι προορισμένη να ξαναφτιάξει τον κόσμο. Η δική μου γενιά ξέρει ότι δεν θα τον ξαναφτιάξει. Αλλά η αποστολή της είναι πιο σπουδαία. Να τον εμποδίσει να χαλάσει». Αυτό ακριβώς πιστεύει για τη δική του γενιά.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙΚΙΛΙΑΣ

10 ΣΤΙΓΜΕΣ

1. Παιδί μεσοαστικής οικογένειας από πατέρα καθηγητή Μαθηματικών και μητέρα καθηγήτρια Λατινικών στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Γεννιέται στις 15 Μαΐου 1974 στα Εξάρχεια και μεγαλώνει στη Ν. Σμύρνη. Πολύ καλός μαθητής στο σχολείο και κοινωνικός. Το 1992 αποφοιτά από τη Λεόντειο με αριστείο προόδου. Οι γονείς του προέρχονται από πολύτεχνες οικογένειες και ήταν τα μόνα παιδιά των οικογενειών τους που κατάφεραν να σπουδάσουν. Ο πατέρας του, Παναγιώτης, έχει καταγωγή από τη Μάνη. Σπούδασε Μαθηματικός και στην πορεία άνοιξε το δικό του φροντιστήριο. Παρόμοια η ιστορία της μητέρας του, Μαρίας, η οποία κατάγεται από τη Σύρο. Έχει μία αδερφή, την Κατερίνα. «Οι γονείς μας μάς έδιναν πάντα κάτι λιγότερο από αυτό που ζητούσαμε» θυμάται.

2. Πριν καταλήξει να παίζει μπάσκετ πέρασε από την κολύμβηση, το ποδόσφαιρο και το βόλεϊ. Μπάσκετ όμως, όπως λένε οι συμμαθητές του από το σχολείο, τον θυμούνται να παίζει από 6 ετών!

3) Στα 17 κι ενώ φοιτά στη Β΄ Λυκείου παίρνει μεταγραφή για τον Πανιώνιο – την ίδια χρονιά η ομάδα κατακτά το κύπελλο. Στο σχολείο γίνεται ακόμα πιο δημοφιλής και οι κατακτήσεις από τα κορίτσια – όπως μου καρφώνουν οι συμμαθητές του – πληθαίνουν.

4) Στο πανεπιστήμιο πέρασε με το ειδικό καθεστώς για τα μέλη των Εθνικών Ομάδων, αλλά στην Ιατρική, όπως λέει «το πρόβλημα δεν είναι να μπει, αλλά να βγει». Προηγή-

θηκε η Γυμναστική Ακαδημία, την οποία παρακολούθησε για ένα χρόνο πριν μεταπηδήσει στα αμφιθέατρα της Ιατρικής.

5) Ολοκληρώνει τις σπουδές του στην Ιατρική Αθηνών σε 7 χρόνια και 3 μήνες. Το ίδιο διάστημα παίζει στην ΑΕΚ (τότε που η ΑΕΚ –2002– κατέκτησε το πρωτάθλημα Ελλάδος, το Κύπελλο Ελλάδος –2000/1– και το ευρωπαϊκό κύπελλο Σαπόρτα –2000). Οι καθηγητές της Ιατρικής Σχολής δείχνουν ανοχή, όπως μου διηγούνται συμφοιτητές του «εάν ο Βασίλης έπρεπε να πάει στην προπόνηση».

6) Η αθλητική του καριέρα κλείνει το 2003, σε ηλικία 29 ετών. Ένα χρόνο πριν, το 2002 αποφοιτά από την Ιατρική, ενώ το 2006 ολοκληρώνει τις μεταπτυχιακές του σπουδές στην Εθνική Σχολή Δημόσιας Υγείας, στο τμήμα Διοίκησης και Οργάνωσης Νοσοκομείων. Το 2011 ανακηρύσσεται Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής Αθηνών. Χειρουργός ορθοπεδικός.

7) Στο Πανεπιστήμιο δεν έχει σχέση με παρατάξεις. Το 2004 έχει μία βραχύβια συνεργασία με το Υπουργείο Υγείας, όπου του μπαίνει το μικρόβιο της πολιτικής, εκλέγεται δημοτικός σύμβουλος και κατόπιν του ανατίθεται η θέση του προέδρου του Οργανισμού Νεολαίας και Άθλησης.

8) Το 2007 εκλέγεται δεύτερος στην Κεντρική Επιτροπή της ΝΔ και το 2010 αναλαμβάνει επικεφαλής της νεοσύστατης Γραμματείας Αθλητισμού. Ο Αντώνης Σαμαράς του προτείνει να διεκδικήσει το χρίσμα του περιφερειάρχη για την Περιφέρεια Αττικής. Οι πρώτοι που το ανακοινώνει είναι οι γονείς του. Η απάντηση που του έδωσαν; «Κάνε ό,τι σου λέει η καρδιά σου». Παίρνει 47,5%.

9) Στις εκλογές του 2012 εκλέγεται για πρώτη φορά βουλευτής της Α΄ Αθηνών. Στις 9 Ιουνίου 2014, σε ηλικία 40 ετών γίνεται πρώτη φορά υπουργός, Δημόσιας Τάξης και Προστασίας του Πολίτη. Επανεξελέγη βουλευτής Α΄ Αθηνών το 2014 και το 2015.

10) Τον Νοέμβριο του 2016 αναλαμβάνει καθήκοντα εκπροσώπου Τύπου της Νέας Δημοκρατίας.

10 ΓΡΗΓΟΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τι επάγγελμα θέλατε να ακολουθήσετε όταν ήσασταν μικρός, πώς αποφασίσατε να μπειτε στην Ιατρική; Τερματοφύλακας! Και μετά όταν διάβασα «Μπλέικ» και «Κάπτεν Μάρκ» διαπίστωσα πως υπήρχε ήρωας τερματοφύλακας-γιατρός. Συνδύασα τον αθλητή με τον ιατρό, απλά το ύψος το εκμεταλλεύτηκα για το μπάσκετ.

Τι είναι αυτό που σας έχει μείνει από την εποχή των σπουδών σας; Θυμάμαι ένα... μαραθώνιο να προλάβω εργαστήρια, νοσοκομεία, παρακολουθήσεις, διάβασμα. Και από την άλλη ταξίδια, προπονήσεις, ευρωλίγκα. Ήμουν επαίτης των σημειώσεων των συμφοιτητών μου!

Πείτε μας 3 εικόνες που σας έχουν μείνει χαραγμένες στο μυαλό από τη μέχρι τώρα ενασχόλησή σας με την πολιτική.

α. Η παρουσίαση του βιβλίου το 2012 για την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη στο κατάμεστο Μέγαρο Μουσικής.

β. Η πορεία στην καμπάνια για την Περιφέρεια Αττικής το 2009. Σε ένα δωμάτιο της Μεσογείων ξεκινήσαμε 4-5 άνθρωποι, κόντρα σε όλα τα προγνωστικά. Σιγά σιγά το ποτάμι μεγάλωσε και φτάσαμε στο 48%. **γ.** Μετά από δυο χρόνια η αγάπη και η εκτίμηση που εισπράττω στο δρόμο από πολίτες και από αστυνομικούς, μετά από τη θητεία στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη.

Τι σας θυμώνει στην πολιτική και τους πολιτικούς; Το... δόθεν. Έχω μάθει από τον αθλητισμό πως η αλήθεια φανερώνεται απλόχερα στις τέσσερις γραμμές του γηπέδου. Τα «δόθεν» δεν τα μπορώ.

Ποια διαδρομή στην πόλη σας κάνει να αποφορτίζεστε; Το τρίγωνο Αθήνας. Εκεί που γεννήθηκα, ζω και κινούμαι. Γεννήθηκα στα Εξάρχεια, μου αρέσει να περπατάω στην καρδιά της Αρχαίας Αθήνας στους αρχαιολογικούς χώρους, και εξ ανάγκης περνάω πολλές ώρες στη Βουλή. Άρα Εξάρχεια-Πλάκα-Σύνταγμα.

Ποια η σχέση σας με τα social media, δέχεστε και εσείς τις γνω-

στές επιθέσεις από τρολ – έμμισθα ή μη; Εκτός από το γεγονός πως είναι για μένα η πρώτη πηγή ενημέρωσής, ανήκω στη γενιά που τα social media έκαναν το μεγάλο «boom». Έχω επαφές με κόσμο μέσων των social media. Τα χειρίζομαι, αλλά η πίεση του χρόνου και των αναγκών που έχουν, καθιστούν κρίσιμο το ρόλο των συνεργατών μου. Επιθέσεις, ναι, δέχομαι. Καλοδεχούμενες, εκτός εάν είναι υβριστικές ή εμπεριέχουν κακόβουλα σχόλια. Διατηρώ ενεργά λογαριασμούς στο Twitter @Vkikilias, στο Facebook Vassilis Kikilias αλλά και στο Instagram vkikilias.

Μένει χρόνος για προσωπική ζωή, ιδίως τώρα που είσαστε εκπρόσωπος του κόμματος; Υπάρχει τίμημα, αν θέλεις να κάνεις σωστά τη δουλειά σου. Προσωπική ζωή υπάρχει, λίγη όμως. Και έτσι δεν περισεύει χρόνος για ύπνο.

5 λέξεις με τις οποίες θα χαρακτηρίζατε τον εαυτό σας; Αυτοδημιούργητος. Ομαδικός. Μαχητής. Ξεροκέφαλος. Ρομαντικός (μάλλον αυτό προσμετράται ως αδυναμία).

Έχετε μία ιδιαίτερη σχέση με τα ζώα, μάλιστα είχατε αναλάβει και σχετικές νομοθετικές πρωτοβουλίες ως υπουργός Προστασίας του Πολίτη. Όταν πληροφώθηκα για τα πρόσφατα κρούσματα κακοποίησης εξοργίστηκα. Δεν μπορούσα να διανοηθώ πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να βασανίζουν ανυπεράσπιστα ζώα. Για αυτό προχώρησε σε θεσμική αυστηροποίηση του νόμου για τα περιστατικά κακοποίησης των ζώων. Σκέφτηκα ότι πρέπει να κάνουμε κάτι δραστικό. Οι δράστες πρέπει να τιμωρούνται και μάλιστα αυστηρά. Ο βασανισμός ζώων προσβάλλει βάνανυσά τον πολιτισμό μας και εκθέτει διεθνώς τη χώρα μας.

Πώς κυλάει η μέρα ενός εκπροσώπου Τύπου του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Ξεκινάει 6.30 το πρωί. Βέβαια ανάλογα με τις συνθήκες, η μέρα δεν τελειώνει ποτέ! Μιλάω με τον Πρόεδρο. Με τους συνεργάτες μου. Ενημερώνω και ενημερώνομαι. Κυρίως μέσα από τα social media. Βάζω... veto στον Πρόεδρο μόνο για τη μία ώρα τρέξιμο.

Το ψηλό αγόρι από τη Ν. Σμύρνη που έγινε υπουργός και ο νεότερος spokesman της ΝΔ

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

10 ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ

- Δεν έχει πάει για διακοπές στο εξωτερικό και δεν θα το κάνει, όπως χαρακτηριστικά τονίζει, «ΠΟΤΕ». «Με τόσες χιλιάδες νησιά και τέτοια μαγεία!»
- Ψάχνει οπωσδήποτε μισή ώρα μέσα στη μέρα, είτε πολύ νωρίς το πρωί είτε πολύ αργά το βράδυ, προκειμένου να τρέξει. Αν δεν τα καταφέρει, τότε «τα νεύρα του γίνονται κρόσσια!»
- Έχει μεγάλη αγάπη στη σκυλίτσα του, τη Φάτσα.
- Το 1995 ένας Ελληνοαμερικανός πάτησε το παρκέ της Νέας Σμύρνης. Ο συμπαίκτης του, ΒΚ, άρχισε να του μαθαίνει όλα τα μυσεία της Αθήνας. Λίγα χρόνια αργότερα έγινε σύμβουλος του Προέδρου των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα: Αλεξ Γιαννούλιας.
- Πρώτη φορά πέρασε την πόρτα του χειρουργείου ως φοιτητής Ιατρικής στον Λευκό Σταυρό σε χειρουργείο, μαζί με το γιατρό του Πανιωνίου Πύργο Κατσιφαράκη.
- Του αρέσει να χαζεύει στα παλιατζίδικα, τους πλανόδιους, να τρώει κάτι στα γρήγορα. Η στενή παρέα του Βασίλη είναι γύρω στα 4-5 άτομα, οι οποίοι τον προσφωνούν «πάτερ φαμίλια».
- Την περίοδο της χούντας οι γονείς του είχαν φυγαδεύσει δεκάδες νέους φοιτητές που τους κυνηγούσε η δικτατορία.
- Η μεγάλη του αδυναμία γένους θηλυκού: η θάλασσα.
- Φόρεσε τη φανέλα της Εθνικής Ελλάδος από το 1990 έως το 2004. Πρώτη φορά ως Εθνική Παίδων στην Ισπανία. Με τον Βασίλη Κικίλια η ΑΕΚ κατακτά το Κύπελλο Σαπόρτα το 2000 και το πρωτάθλημα το 2002 μετά από 32 χρονιά.
- Δεν βλέπει Survivor. **A**

Η μεγάλη Ουτοπία

Μια σύντομη συζήτηση της Σώτης Τριανταφύλλου
με τον Φώτο Λαμπρινό

Ο Φώτος Λαμπρινός είναι ένας βετεράνος σκηνοθέτης, ντοκυμανταίρκιω, που ασχολήθηκε, όσο λίγοι, με τη σχέση του κινηματογράφου με την ιστορία. Είμαστε φίλοι καρδιακοί· εδώ και είκοσι χρόνια τρωγόμαστε σαν τον σκύλο με τη γάτα: στα πάρτι στο σπίτι του είχα πάντοτε την εντύπωση ότι έπαιζα τον ρόλο του Κακού σε σοβιετική κατασκοπική ταινία· οι φίλοι του ακούνε σε ονόματα όπως Γιούρι, Μίσα και Ταμάρ. Ο άνθρωπος είναι κομμουνιστής· αν είχα καταφέρει να μάθω ρωσικά (δεν κατάφερα) θα τσακωνόμασταν στα ρωσικά: Μπολβάν, Ιντιότ, Ντουράκ! Το Λαμπρινός είναι ψευδώνυμο του πατέρα του για λόγους κομματικούς αλλά και φιλολογικούς (είναι ο συγγραφέας του γνωστού βιβλίου «Μορφές του '21»)· δεν θα σας αποκαλύψω το πραγματικό του όνομα· φοβάμαι μήπως με στολίζει ρωσικά επίθετα – Μπολβάν, ιντιότκα, ντούρα!

Ο Φώτος μόλις ολοκλήρωσε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ταινία με τίτλο «Η μεγάλη ουτοπία»: με είχε προσλάβει να κάνω το σπικάζ στα αγγλικά αλλά με απέλυσε – δεν του άρεσε, είπε, η φωνή

μου! Και παρολίγο να με βρίσει αν και δεν έφταιγα σε τίποτα. Η ταινία αφηγείται το χρονικό της Οκτωβριανής Επανάστασης η οποία γιορτάζει φέτος τα 100 της χρόνια. Ο ίδιος ο Φώτος ακολουθεί: γιορτάζει τα 80 (κι εγώ τα 60... είμαστε μουσεία). Να μερικά από τα λόγια που είπαμε γι' αυτή την ταινία που ήδη συμμετέχει σε φεστιβάλ και που περιμένουμε να δούμε στις αίθουσες.

Στην ταινία προσπαθείς να χωρέσεις μια μακρά αλυσίδα γεγονότων. Τι έπρεπε στο δάπεδο της αίθουσας του μοντάζ; Τι σε ενδιέφερε περισσότερο να κρατήσεις; Προσπάθησα να διατηρήσω σε «πρώτο πλάνο» τη βασική σύγκρουση, τη βασική αντιπαράθεση: το όνειρο, το όραμα, την ουτοπία σε σχέση και σε σύγκρουση με την πραγματικότητα. Υπάρχουν γεγονότα, λίγο ως πολύ άγνωστα, όπως ο σοβιετο-πολωνικός πόλεμος, τα τσεχικά στρατεύματα που βρέθηκαν στη χώρα μετά τον Μεγάλο Πόλεμο ή τέλος,

η μεγάλη αγροτική εξέγερση εναντίον της κομματικής εξουσίας, γνωστή ως «Αντόνοβοινα»... Για λόγους δραματουργίας και οικονομίας της αφήγησης, δεν γινόταν να αναφερθώ σε όλα.

Νέοι είμαστε ακόμα, θα μας τα αφηγηθείς στο μέλλον. Βρε φύγε από δω! Σε πληροφορώ ότι έχω σχέδια μακράς πνοής. Με έχετε φάει όλοι με την ηλικία μου!

Σε ζηλεύουμε, γι' αυτό. Επανερχομαι: εξορισμού, το είδος στο οποίο έχεις επικεντρωθεί, ο κινηματογράφος τεκμηρίων, έχει παιδαγωγικό και προπαγανδιστικό φορτίο. Δεν είναι, δεν μπορεί να είναι, ουδέτερο. Τι πρεσβεύεις τελικά για την Οκτωβριανή Επανάσταση; Επιζείς, μετά από έναν ολόκληρο αιώνα, μια τερατώδης μυθολογία... Ακόμα και άνθρωποι που έχουν ασχοληθεί με το θέμα παρακάμπτουν την ιστορική αλήθεια. Η μυθολογία, η αλήθεια και το ψέμα, είναι δουλειά των ιστορικών. Προσωπικά, ζώντας και σπουδάζοντας στη Μόσχα (1964-1970) είχα προβλέψει από το 1969 (υπάρχει έντυπη και αψευδής μαρτυρία)

τη μελλούμενη κατάρρευση. Δεν είχα προσδιορίσει το πότε. Το 1989, κάνοντας μια σειρά ντοκυμανταίρ για την περίοδο του Γκορμπατσόφ, το προσδιόρισα. Όσο για το «αν επιζεί», θα σου απαντήσω διά της γραφίδος του Ezio Mauro, ο οποίος, μόλις πέθανε ο Φιντέλ Κάστρο, έγραψε στην εφημερίδα «La Repubblica»: «Με τον θάνατο του Φιντέλ, έκλεισε οριστικά ο εικοστός αιώνας· και από τη «ρεβολουθιόν», απέμεινε μόνον η εικονογραφία...». Μέρος αυτής της εικονογραφίας είναι και η ταινία μου «The Great Utopia».

Γνωριστήκαμε πριν από είκοσι χρόνια με αφορμή ένα λήμμα σε μια εγκυκλοπαίδεια σχετικά με τον Κινηματογράφο και την ιστορία. Το θυμάσαι; Το λέω γιατί έχουμε αρχίσει να ξεχνάμε! Βυ πομνιτε? Τι έχει συμβεί και τι έχεις αλλάξει από τότε στον τρόπο με τον οποίο κάνεις κινηματογράφο; Αν το θυμάμαι, λέει; Τον πληθυντικό και τα τηλεφωνήματα επί έξι μήνες, μέχρι που αρχίσαμε να βριζόμαστε. «Δεν πάτε στο διάολο, κ. Τριανταφύλλου, ή ακόμα παραπέρα...» Οπότε, αποφασίσαμε επιτέλους να γνωριστούμε από κοντά. Έκτοτε, με κυρίαρχο το χιούμορ, πορευτήκαμε πάνω από 20 χρόνια, παρόλο που χρειαζόταν ξανά και ξανά να μου δίνεις παράταση ζωής, γιατί έπεφτες έξω στις προβλέψεις σου ως προς το πόσο θα ζήσω ακόμα... Όσον αφορά στον τρόπο, στη μέθοδο δημιουργίας μιας ταινίας, φοβάμαι πως τίποτε δεν έχω αλλάξει. Απλώς, ίσως να έχω πετύχει κάποια βελτίωση της ίδιας μεθόδου, που μου δίδαξε ο δάσκαλός μου ο Μιχαήλ Ρομμ, ιδίως με την ταινία του «Ο συνηθισμένος φασισμός» (1965).

Έχεις εικόνα για το ελληνικό ντοκυμανταίρ και για τις ταινίες που βασίζονται σε αρχεία; Έχω δίκιο να νομίζω ότι δεν κάνουμε σπουδαία πράγματα στο πεδίο του κινηματογράφου ως εργαλείο του ιστορικού; Μου διαφεύγει κάτι; Αυτό είναι το πρόβλημα. Οι κινηματογραφιστές υποδύονται τον ρόλο του ιστορικού και δεν κάνουν κινηματογράφο. Προσπαθώ να το αποφύγω, επιστρατεύοντας, κάθε φορά, έγκυρους ιστορικούς συμβούλους, όπως π.χ. τον Ιταλό καθηγητή Andrea Graziosi με τον οποίον συνεργάστηκα στην ταινία «The Great Utopia».

Είσαι ένας βετεράνος σκηνοθέτης ντοκυμανταίρ που έχεις, κατά κάποιον τρόπο, υλοποιήσει τη σύνθεση κινηματογράφου και ιστορίας στην Ελλάδα. Ξέροντας ότι έχεις σπουδάσει στη Μόσχα (όπου χαζολόγαγες και λίγο, τα ξέρω όλα!) περίμενα ότι θα ασχοληθείς νωρίτερα με την Οκτωβριανή Επανάσταση, που αποτελεί το θέμα της τελευταίας σου ταινίας. Τι σε έκανε να αργήσεις τόσο; Οι συγκυρίες. Αλλά αν δεν χαζολογήσεις στη Μόσχα, πού θα χαζολογήσεις... Είχα υπέροχους φίλους και τους έχω ακόμα...

Ζουν ακόμα, ε; Ναι, όσοι δεν τους πήρε ακόμα η βότκα...

Είστε ανθεκτικοί εσείς οι κομμουνιστές. Λοιπόν, πώς αποφάσισες να κάνεις την ταινία για την Οκτωβριανή Επανάσταση; Η απόφαση για τη συγκεκριμένη ταινία ελήφθη πριν από 5 χρόνια, όταν άρχισα να συγκεντρώνω γραπτά τεκμήρια και αρχειακό υλικό. Ωστόσο, γνωρίζοντας το διάστημα που θα απαιτηθεί για την κατασκευή της, στόχευσα, εξ αρχής, στη συμπλήρωση ενός αιώνα από το 1917.

Η ταινία άρχισε, νομίζω, από μια ιδέα σου να επεξεργαστείς ένα από τα σταλινικά εγκλήματα, τον λιμό στην Ουκρανία το 1933. Είχα τη φρικτή υποψία ότι, αν και ρωσοτραφής, ή ίσως επειδή είσαι ρωσοτραφής, μέχρι πρότινος δεν είχες ιδέα για τον λιμό. Αλλά, μπορεί να σε υποπτεύομαι απλώς επειδή υπήρξες στέλεχος του ΚΚΕ εσωτερικού – Ρουμανία, Τσαουσέσκου και τέτοια! Η αριστερά ζει σε περιχαρακωμένο κόσμο με τις δικές της αλήθειες. Είναι, σαν τη μούμια, που, όταν έρθει σε επαφή με την ατμόσφαιρα, κινδυνεύει να διαλυθεί. Αντιπαρέρχομαι τα περί... Ρουμανίας, Τσαουσέσκου και περιχαράκωσης της αριστεράς, ιδίως της ελληνικής, αν προσεγγίσουμε την πορεία της όχι «εκ των υστέρων», αλλά ως συνολική διαδρομή από το 1918 και μετέπειτα. (Θα τα πούμε μετά εμείς οι δυο!) Όσο για το λιμό, ναι, δεν τον γνώ-

ριζα για πολλά χρόνια, γιατί μέχρι τον Γκορμπατσόφ ήταν αυστηρά απαγορευμένο θέμα (αν δεν απατώμαι, υπήρχε και σχετικό άρθρο στον Ποινικό Κώδικα). Δεν είναι τυχαίο ότι η πρώτη ταινία με μαρτυρίες για το λεγόμενο «Γκολο-ντομόρ» (θάνατο από πείνα) γυρίζεται το 1985, αμέσως μόλις εξελέγη ο Γκορμπατσόφ...

Στην αριστερά, ιδιαίτερα στην πιο δογματική πλευρά της, η αλήθεια δεν υπάρχει, είτε απαγορεύεται θεσμικά, είτε όχι. Αλήθεια είναι ότι βολεύει την κομμουνιστική υπόθεση. Πιστεύεις ότι μέσα από την έρευνά σου για την ταινία πλησίασες την ιστορική αλήθεια; Δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου. Δεν επεδίωξα να αντιπαρεταθώ στα «ιερατεία». Προσπάθησα να αφηγηθώ μια ιστορία, βασισμένος σε τεκμήρια και σε κείμενα ιστορικών, με τους κανόνες της δραματουργίας, όχι της κομματικής δεοντολογίας.

Στη συνέχεια το σχέδιό σου εξελίχθηκε σε μια πιο φιλοσοφική υπόθεση: το πώς η ουτοπία έγινε δυστοπία. Ωστόσο, η ταινία παραμένει στο πλαίσιο της Οκτωβριανής Επανάστασης... Αν και υπάρχουν νύξεις για άλλες ουτοπίες, το θέμα σου και το υλικό σου είναι η Οκτωβριανή Επανάσταση, η εξέλιξή της. Ναι. Γιατί σε αυτό πίστεψε ο πλανήτης στον εικοστό αιώνα. Γιατί αυτό δεν συνέβη μονάχα στην πρώην ρωσική αυτοκρατορία.

Πιστεύεις ότι οι επαναστάτες του 1917 ήταν όντως ουτοπιστές; Δεν ανιχνεύω ουτοπισμό στον Λένιν και στον Τρότσκι. Ήταν ρεαλιστές; ο καθένας με τον τρόπο του. Ο ρεαλισμός, όταν προσβλέπει στο μέλλον, με στόχο την παγκόσμια επανάσταση, πες μου εσύ πώς ονομάζεται.

Το 1987, έκανες μια ταινία μυθοπλασίας, το «Δοξόμπος» που συνάντησε την καφρίλα του εξώστη (ή μήπως και της πλατείας;) στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Πώς αποτιμάς εκείνη την ταινία σήμερα;

Σίγουρα ήταν μια δεκαετία γαλλοφιλικών πειραματισμών, όπου οι Έλληνες σκηνοθέτες ασχολούνταν με πράγματα που δεν αφορούσαν κανέναν εκτός από τους ίδιους. Έφευγα συχνά από τη μέση των ελληνικών ταινιών εκείνη την εποχή. Εξαιρέσεις υπήρχαν – αλλά θυμάμαι απίστευτα φέσια. Τα περί «καφρίλας» εξώστη κ.λπ. ανήκουν πλέον στην ιστορία, ως προς το «Δοξόμπος», όμως, θα απαντήσω με έναν διάλογο που είχα κάποια στιγμή με έναν κύριο, ο οποίος με ρώτησε: -Τι επαγγέλεσθε, κύριε Λαμπρινέ; -Σκηνοθέτης είμαι. Κάνω ντοκυμανταίρ. -Α, ντοκυμανταίρ. Καλά. Ταινίες όμως κάνετε; -Όχι, γιατί ξέρετε, η μόνη που έχω κάνει με νθοποιούς, το «Δοξό-μπος», είναι επίσης ντοκυμανταίρ. -Αμ έτσι πέστε μου. Λέω κι εγώ, τέτοιος κινηματογραφόφιλος που είμαι, πώς και δεν σας γνωρίζω...

Τι έχει το συρτάρι σου με τα απραγματοποιήτα σχέδια; Θυμάμαι ένα ντοκυμανταίρ που ήθελες να κάνεις για τις Βερσαλλίες... Τι άλλο; Τι απ' αυτά θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί στο μέλλον; Οι Βερσαλλίες δεν θα ήταν, εάν γινόταν, ντοκυμανταίρ, αλλά ταινία με νθοποιούς. Είχε τίτλο «Η ηλικία του καθρέφτη», όχι «Η ηλικία του Φώτου» – σε προλαβαίνω... Δυστυχώς δεν έγινε. Όπως δεν έγιναν και τα «Λευκά σοσόνια» – μια ερωτική ιστορία στον Εμφύλιο – που ματαιώθηκαν μία εβδομάδα πριν από την έναρξη των γυρισμάτων. Έμεινε σε βιβλίο το σενάριο. Κάτι είναι κι αυτό.

Σε πειράζω εδώ και είκοσι χρόνια επειδή καθώς περνάει ο καιρός γίνεσαι όλο και πιο νέος! Πάντως, ο Μανόελ ντε Ολιβείρα έκανε ταινίες μέχρι τον θάνατό του και

εκδήμησε στα 105! Γενικά, οι σκηνοθέτες έχουν μεγάλο προσδόκιμο. Οπότε έχεις καιρό μπροστά σου – αν και σίγουρα όχι όσο έχεις πίσω σου! Είχες ποτέ την παρόρμηση να κάνεις κάτι τελείως διαφορετικό, κάτι πειραματικό; Ήταν μήπως το «Δοξόμπος» ήταν κάτι τέτοιο; Θα μπορούσα να ισχυριστώ ότι όλα μου τα σχέδια για ταινίες με νθοποιούς, όπως το «Δοξόμπος» που γύρισα, και οι άλλες που δεν γύρισα, όπως εκείνη για την «Αίθουσα των κατόπτρων» στις Βερσαλλίες, ή τα «Λευκά σοσόνια» για τον ελληνικό εμφύλιο, δεν θα τα χαρακτήριζα «συνηθισμένα», ούτε ως προς τους στόχους ούτε ως προς τη μεθοδολογία.

Τι νιώθεις όταν βλέπεις τις παλιές σου ταινίες; Προβάλλονται συχνά στην κρατική τηλεόραση εφόσον είσαι άνθρωπος του καθεστώτος! Το ρωτώ διότι εγώ δεν ανοίγω ποτέ τα παλιά μου βιβλία, από φόβο ότι δεν τα έχω γράψει καλά. Όχι, όταν προβάλλονται στην τηλεόραση, δεν τις παρακολουθώ. Αποφεύγω να βλέπω και να ξαναβλέπω πώς στηρίζουν το καθεστώς...

Καμιά φορά, δηλαδή συχνά, δηλαδή σχεδόν κάθε μέρα, σκέφτομαι πως αν ζούσαμε σε μια σοβαρότερη χώρα και είχαμε καλύτερες ευκαιρίες, θα ήμασταν καλύτεροι κι εμείς. Καλύτεροι πολίτες και καλύτεροι δημιουργοί. Τώρα μόλις έβλεπα μια ταινία χαμηλού προϋπολογισμού του Κέβιν Μπράουνλοου, που είναι πολύ κοντά στα κοινά μας ενδιαφέροντα – ιστορικός του κινηματογράφου, ντοκυμαντερίστας και άνθρωπος των αρχείων όπως εσύ: ακόμα κι ένα no-budget film όπως το “Winstanley” είναι φτιαγμένο με θαυμαστή σχολαστικότητα. Όπως επαναλαμβάνω συχνά, στην Ελλάδα δεν μας λείπουν τα χρήματα, μας λείπει κυρίως το μυαλό. Αφού δεν προσπάθησα όσο έπρεπε, με τις δυνατότητες που είχα, ή και με εκείνες που μου προσφέρθηκαν, ώστε να μετοικήσω... Καλά να πάθω... Καλά να πάθουμε! Πάντως, δεν ζω πλέον στην Ελλάδα, ζω στο σπίτι μου.

Ένα από τα κοινά μας σημεία είναι ο σεβασμός και ο θαυμασμός για τους δασκάλους μας. Οι δικοί σου δάσκαλοι είναι βεβαίως Ρώσοι! Αλλά –επανερχομαι στην αφορμή με την οποία γίναμε οι φίλοι που γίναμε– μας ένωσε ο Μαρκ Φερρό και το πώς ο επιστήμονας ιστορικός χρησιμοποιεί και απολαμβάνει τον κινηματογράφο. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω ποιος ανακάλυψε πρώτος τον Μαρκ Φερρό, εγώ ή εσύ. Μάλλον εσύ. Δεν έχει όμως σημασία, γιατί τον αγαπάμε και οι δύο το ίδιο. Κρίμα που εσύ δεν γνώρισες τον Ρομμ. ▢

Μπροστά στο τέρας

Πριν από μερικά χρόνια βρέθηκα να χρωστάω, από λάθος τρίτου, κάτι χιλιάρικα σε φορέα του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Από τις περιπτώσεις που τις μαθαίνεις λίγο αφού ο αστυνομικός σου πει στο θυροτηλέφωνο ότι ήρθε να σε πάρει ώστε να περάσετε από το τμήμα για αποτυπώματα, από τη ΓΑΔΑ για φωτογραφίες και από την Ευελπίδων για να σου επιδώσουν την απόφαση. Στο δρόμο για το σπίτι καθουσύχασα τον εαυτό μου. Σιγά το πράγμα, έλεγα, αν εξηγήσεις με λογική, δεν χρειάζεται να τραβήξεις το σπαθί, οι κόμποι θα λύνονται ένας προς έναν. Ανοησίες. Η περιπέτειά μου μπορούσε να εμπνεύσει σκηνοθέτη, όχι όμως να προκαλέσει και τον οίκτο των ανθρώπων με τις σφραγίδες. Ξεκίνησα να ψάχνω μία λογίστρια που είχε εξαφανιστεί με έναν παθιασμένο έρωτα. Τη βρήκα σε μία μικρή πόλη της Στερεάς Ελλάδας. Πήρα στο χέρι τα απαραίτητα έγγραφα. Ήμουν πλέον έτοιμος. Στάθηκα σε στάση προσοχής, σήκωσα το πηγούνι, άνοιξα τα χέρια και βούτηξα σε έναν ωκεανό από μελάνι, με τις σφραγίδες του δημοσίου να προεξέχουν σαν παγόβουνα. Από υπηρεσία σε υπηρεσία. Και από γραφείο σε γραφείο. Και άκουσα τα πάντα. Από το «πλάκα μας κάνετε, κύριε;» μέχρι το «καλή τύχη σας εύχομαι, αλλά εγώ δεν μπορώ να κάνω κάτι». Μέχρι που ένας προϊστάμενος το συμπύκνωσε φιλοσοφικά στο: «Το θέμα που σας απασχολεί δεν υπήρξε ποτέ. Υπάρχουν μόνο οι συνέπειές του. Όμως εγώ μπορώ να δίνω βεβαιώσεις μόνο για πράγματα που συμβαίνουν». Στο μεταξύ το χρέος μου άρχισε να ανεβαίνει σαν ταξίμετρο στη διπλή ταρίφα. Σταμάτησα να κοιμάμαι. Έτρεχα σε υπηρεσίες με εκατό χαρτιά στο χέρι και προσπαθούσα να εξηγήσω μία ιστορία που, ακόμα και αν ήθελαν να την πιστέψουν, δεν μπορούσαν να την καταλάβουν. Κανένας, μα κανένας, δεν μου ζήτησε φακελάκι. Κανένας δεν μου έδωσε την εντύπωση ότι, σε περίπτωση που το σκεφτόμουν, θα ήταν πρόθυμος να κάνουμε μία χειραψία κάτω από το τραπέζι. Οι άνθρωποι, απλώς, δεν ήθελαν «να μπλέξουν». Διότι είναι εκεί για να υπηρετούν το σύστημα. Δεν έχω μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μου, αλλά, εν προκειμένω, πίστευα ότι έπρεπε να είναι εκεί για να υπηρετούν εμένα.

Τότε όμως δεν ήμουν τόσο υπερφίαλος. Μέρα με τη μέρα στις υπηρεσίες άρχισα να γίνομαι πιο ταπεινός. Και πιο μικρός, λες και έχανα μπόι. Η φωνή μου μαλάκωσε, έβαζα και ένα γλυκό, σεμνό χαμόγελο πάνω από τις λέξεις, να φωτίζονται ελαφρώς καθώς βγαίνουν από το στόμα. Ήταν ντροπή, λέτε, που άφηνα και ένα υπονοούμενο ικεσίας; Ναι, ήταν κάτι παραπάνω από παρακλητικό το ύφος μου. Τη μέρα που συγκέντρωσα όλα τα χαρτιά με τις πολύτιμες σφραγίδες και έφτασα έξω από το γραφείο της προϊσταμένης, το κεφάλι μου είχε μπει μέσα στους ώμους. Έβλεπα τις μύτες των ποδιών μου και άκουγα την καρδιά μου να χτυπά σαν τα τύμπανα, λίγο πριν ο ακροβάτης τολμήσει την τούμπα. Είπα «καλημέρα». Απλωσε το χέρι και πήρε τα χαρτιά. Ξεκίνησα να μιλάω. Έφυγε πέντε χαρτιά μπροστά. Με διέκοψε για να ρωτήσει κάτι. Και ναι, έκανε μία καλή ερώτηση, έδειχνε να καταλαβαίνει! «Ταλαιπωρηθήκατε, ε;» Πήρα τόσο θάρρος, που κάθισα. Αποφάσισα να μην παίξω με στοιχεία, αλλά με συναίσθημα. Της μίλησα για την ταλαιπωρία μου. Υπέγραψε. Σφράγισε. Τη λάτρεψα. Έκανα χρόνια να πατήσω σε δημόσια υπηρεσία. Μέχρι που είδα στον ΕΦΚΑ ότι χρωστάω ένα χιλιάρικο, από κάτι παλιές δουλειές, στον ΟΑΕΕ. Στην ουρά για τη ρύθμιση αισθανόμουν όπως οι τύποι που προσπαθούν να περάσουν ποσότητες ναρκωτικών από σύνορα. Προσπαθούσα να δείχνω άνετος, αλλά μέσα μου άναβε μία αδικαιολόγητη φοβία. Αποδείχθηκε και στην πράξη πως ήταν αδικαιολόγητη. Η κυρία στο γκισέ ήταν χαμογελαστή, μου έδωσε δώδεκα δόσεις και το στυλό της για να υπογράψω. Έστησα αυτί σε επαγγελματικά μοιρολόγια. Κλείνουν τα βιβλία και δεν ξέρουν τι θα κάνουν με τα χρέη τους. «Αν πεθάνω, σβήνονται τα χρέη ή θα πληρώσει το παιδί μου;» ρώτησε ένας τύπος. Ήθελα να του πω ότι το πιο ακριβό πράγμα στη ζωή είναι να μπορείς να πεθάνεις ήσυχος. ●

→ giannakidis@protagon.gr

ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ ΔΙΠΛΑ ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ

GOOG

Το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος παραδόθηκε στο Ελληνικό Δημόσιο. Όλοι οι Έλληνες το υποδεχάμαστε με συγκίνηση και περηφάνια. Εμείς, όμως, νιώθουμε διπλά περήφανοι.

Είμαστε η ΤΕΡΝΑ, η ελληνική κατασκευαστική εταιρεία του Ομίλου ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ. Στο έργο κατασκευής του ΚΠΙΣΝ αισθανόμαστε ότι ξεπεράσαμε τον εαυτό μας για άλλη μία φορά, όπως γίνεται διαχρονικά εδώ και περίπου μισό αιώνα. Υλοποιήσαμε ένα σύνθετο έργο άρτια, με ασφάλεια και στην ώρα του. Για 3,5 χρόνια, περισσότεροι από 6.000 άνθρωποι της κοινοπραξίας Salini Impregilo – ΤΕΡΝΑ, κάναμε πραγματικότητα αυτό το έργο, ένα έργο περίπλοκο, γεμάτο προκλήσεις, ξεχωριστό στο είδος του παγκοσμίως, το οποίο έχει ήδη αποσπάσει κορυφαίες διεθνείς διακρίσεις και βραβεία.

Με σεβασμό στο όραμα του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος και με συνέπεια προς τις σύνθετες προδιαγραφές του διεθνούς φήμης αρχιτέκτονα Renzo Piano, απαντήσαμε με επιτυχία σε μία τεράστια πρόκληση για άλλη μία φορά.

Γι' αυτό είμαστε διπλά περήφανοι: και ως Έλληνες και ως ΤΕΡΝΑ.

www.terna.gr

www.gekterna.com

Από τον Καραμανλή και τον Καστοριάδη στον Παύλο Σιδηρόπουλο
κι έπειτα στα παιδιά μεταναστών και στα προσφυγόπουλα.
Γράφουν οι Θάνος Μικρούτσικος και Γιάννης Ζουγανέλης.

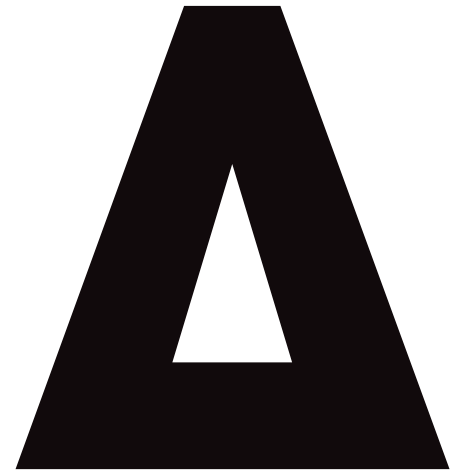
ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ - ΦΩΤΟ: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ 8ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Πολύ θα μου άρεσε να είχα διπλανό τον Παύλο Σιδηρόπουλο.

**ΟΙ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΤΟΥ 8ου
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ**

Εσείς ποιους θα προτιμούσατε να είχατε συμμαθητές, από τις προσωπικότητες που πέρασαν από το 8ο Γυμνάσιο Αθηνών; Μεταξύ άλλων: ο πρωθυπουργός και πρόεδρος της Δημοκρατίας **Κωνσταντίνος Καραμανλής**, ο διευθυντής του Εθνικού Θεάτρου **Δημήτρης Ροντήρης**, ο ακαδημαϊκός **Παναγιώτης Ζερβός**, ο ποιητής **Ανδρέας Εμπειρίκος**, ο φιλόσοφος **Κορνήλιος Καστοριάδης**, ο λογοτέχνης **Άγγελος Τερζάκης**, ο σκηνοθέτης **Φιλοποίμην Φίνος**, ο συγγραφέας **Τάσος Αθανασιάδης**, ο σκηνοθέτης **Αλέκος Σακελλάριος**, ο ζωγράφος και θεατρικός συγγραφέας **Χρύσανθος Μποσαντζόγλου**, ο ηθοποιός **Τάκης Μηλιάδης**, ο σκηνοθέτης **Γρηγόρης Γρηγορίου**, ο τραγουδοποιός **Παύλος Σιδηρόπουλος**, ο τραγουδιστής **Δημήτρης Μητροπάνος**, ο μουσικοσυνθέτης **Θάνος Μικρούτσικος**, ο τραγουδοποιός και ηθοποιός **Γιάννης Ζουγανέλης**, ο ηθοποιός **Αντώνης Καφετζόπουλος**, η τραγουδίστρια **Μαρία Φαραντούρη**, καθώς και ο **Αχιλλέας Μακρόπουλος**, ο οποίος υποστηρίζει τα σχολεία του συγκροτήματος τόσο ηθικά όσο και υλικά.

Δεν το έχω ψάξει αν και το σχολείο που πήγα να εγώ, στη Νέα Σμύρνη, είναι ιστορικό, αν δηλαδή πέρασαν από τα θρανία του μεγάλες προσωπικότητες. Οι βαθμοί που μας έβαζαν, πάντως, είχαν και περικεφαλαία: Δύο στα Νέα Ελληνικά, έξι στην Έκθεση. «Γιατί δεν του βάζατε του παιδιού τουλάχιστον ένα 8, να έχει τη δυνατότητα να διαβάσει το καλοκαίρι και να περάσει την τάξη τον Σεπτέμβριο» αναρωτιόταν η μάνα μου, αλλά εκείνη η φιλόλογος ήταν πολύ αυστηρή.

Ενθυμούμενος αυτά, έπεσε το μάτι μου στα απλωμένα ρούχα στο μικρό μπαλκόνι ενός ισόγειου διαμερίσματος στην οδό Νικοπόλεως, τρία τέσσερα στενά από την Κολιάτσου. Το μπαλκόνι ήταν τόσο μικρό που δεν χωρούσε απλώς και κάτι παιδικά παντελονάκια περίμεναν όρθια να στεγνώσουν, στηριγμένα σε μια εμπνευσμένη κατασκευή. Ο μαθητικός πληθυσμός του σχολικού συγκροτήματος «Μιχαήλ Νομικός», στη Νικοπόλεως 33, εκεί όπου στεγάζεται και το 8ο Γυμνάσιο, είναι παρόμοιος με τον πληθυσμό της περιοχής. «Στο γυμνάσιο φοιτούν 240 παιδιά και περισσότερο από το 80% είναι μετανάστες δεύτερης γενιάς, όπως συμβαίνει σε όλα τα σχολεία του κέντρου της Αθήνας. Κατά κύριο λόγο προέρχονται από τα Βαλκάνια και λιγότερο από χώρες εκτός Ευρώπης» λέει η **Δήμητρα Παπαζαφειράτου**, φιλόλογος και διευθύντρια του σχολείου.

Υπέθεσα ότι τα παιδιά, μιας και στην πλειονότητά τους έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα, δεν θα έχουν σοβαρές δυσκολίες σε μαθησιακό επίπεδο, αλλά η διευθύντρια είχε άλλη γνώμη: «Όχι, τα παιδιά εξακολουθούν να έχουν ζητήματα. Πρώτα απ' όλα οι οικογένειές τους αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα, καθώς η κρίση έχει επιβαρύνει περισσότερο τους μετανάστες. Επίσης, οι γονείς δεν μπορούν να βοηθήσουν τα παιδιά τους στη μελέτη, αφού δεν ξέρουν την ελληνική γλώσσα σε ικανοποιητικό επίπεδο. Τα σχολεία του συγκροτήματος επιχειρούν με δράσεις και προγράμματα (πολιτιστικά, θεατρικά, περιβαλλοντικά, χορωδία, ομάδα ραδιοφώνου) να προσφέρουν στα παιδιά εμπειρίες και ερεθίσματα και να συμβάλουν στην ομαλή ένταξή τους στη σχολική ζωή, οικοδομώντας ταυτόχρονα οράματα για το μέλλον» λέει.

Στο 8ο Γυμνάσιο είναι εγγεγραμμένα και εφτά προσφυγόπουλα, από τα οποία τα τέσσερα παρακολουθούν τα μαθήματα. Αντίστοιχος αριθμός υπάρχει και στο 8ο Λύκειο. Η Δήμητρα Παπαζαφειράτου υπογραμμίζει ότι «τα παιδιά αυτά δεν γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα και στο σχολείο μας, όπως και στα γυμνάσια του κέντρου της Αθήνας όπου φοιτούν προσφυγόπουλα, δεν υπάρχουν τμήματα ένταξης, εκτός από μια απογευματινή δομή. Ο καθηγητής πρέπει να αφιερώσει λίγο χρόνο, στη διάρκεια του μαθήματος, με προτεραιότητα τα παιδιά αυτά να αρχίσουν να μαθαίνουν ελληνικά. Σημαντικό είναι η σχολική κοινότητα να αποδεχτεί τα προσφυγόπουλα, πράγμα το οποίο το σχολείο μας το έχει επιτύχει σε σημαντικό βαθμό. Σε κάθε περίπτωση εξακολουθούμε να είμαστε ένα σχολείο όπως το οραματίστηκε ο ιδρυτής του, ένα σχολείο για όλα τα παιδιά».

ΘΑΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ

Ήρθαμε στην Αθήνα από την Πάτρα το 1963 και παρακολούθησα τις τρεις τελευταίες τάξεις του εξατάξιου 8ου Γυμνασίου. Ξέραμε ότι αρκετοί σημαντικοί άνθρωποι είχαν φοιτήσει εδώ, όμως δεν είχαμε ακριβή συνείδηση της ιστορικότητας του σχολείου. Τότε, ζούσαμε με τους δικούς μου στην οδό Κεφαλληνίας, στην Κυψέλη. Εγώ ήμουν στο Πρακτικό τμήμα, καθώς μετά σπούδασα Μαθηματικά. Είχαμε, θυμάμαι, ένα φιλόλογο, το όνομα του οποίου τώρα μου διαφεύγει, ο οποίος μας κορόιδευε λέγοντάς μας «πρακτικιστές», ότι δεν μας ενδιέφεραν πράγματα όπως η λογοτεχνία και τα άλλα θεωρητικά, ότι δεν είχαμε ιδέα ποιοι είχαν κάτσει στα ίδια θρανία πριν από εμάς. Θυμάμαι το θέατρο του σχολείου, στο οποίο έπαιξα πριν από λίγο καιρό στη γιορτή που μου έκαναν για να με τιμήσουν. Καμιά φορά το έσκαρα από το μάθημα, κλεινόμουν στο θέατρο και έπαιζα στο πιάνο. Μια μέρα είχα δει εκείνο το φιλόλογο να κάθεται πίσω πίσω και να με παρακολουθεί, χωρίς να μου πει τίποτα. Αλλά από εκείνη την ημέρα ήταν διαφορετικός μαζί μου, κάπως σα να με ξεχώριζε από τους άλλους «πρακτικιστές» συμμαθητές μου. Από τις παρέες τις τότε, ήμασταν καμιά δεκαριά που μας ένωνε η μπάλα, είχαμε σπουδαία ομάδα. Εκτός όμως από την μπάλα, είχαμε συνδεθεί και με τα πολιτικά. Ήταν η εποχή που η Αριστερά άρχισε να παίρνει ξανά τα πάνω της, που ο Μίκης Θεοδωράκης μαζί με άλλους έφτιαξαν τους Λαμπράκηδες, μετά τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Είχαμε συμμετάσχει σε πολλές πορείες, ξεκινώντας από το σχολείο μας με πανό, για το 15% για την Παιδεία και για άλλα. Με συγκίνησαν κάποιες φορές έχω δει κάποιους από εκείνους τους παλιούς μου συμμαθητές να έρχονται στις συναυλίες μου.

Ο Θ.Μ. είναι μουσικοσυνθέτης

Μάθημα ιστορίας από την καθηγήτρια των γαλλικών

Η **Μαριάνθη Μπέλλα** είναι καθηγήτρια Γαλλικών στο 8ο Γυμνάσιο και μου προσέφερε ένα πολύ ενδιαφέρον μάθημα ιστορίας: Πίσω στο 1840 γεννήθηκε στη Λαγκάδα Αιγιάλης της Αμοργού ο **Μιχαήλ Νομικός**, ο οποίος το 1870 μετανάστευσε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και στη συνέχεια ως δημοσιογράφος και ιδιοκτήτης τυπογραφείου. Επιστρέφοντας το 1882 και αφού δεν κατάφερε να εκλεγεί δήμαρχος στην Αιγιάλη, ήρθε στην Αθήνα, όπου αγόρασε ένα ακίνητο στη γωνία των Μενάνδρου και Βηλαρά και ένα κτήριο εφτά στρεμμάτων στα Πατήσια, που τότε ήταν μια περιοχή με περιβόλια και ελαιώνες. Μέσα σε αυτό το κτήριο έχτισε την έπαυλή του και λίγο πριν πεθάνει, το 1900, συνέταξε τη διαθήκη του, αφήνοντας το κτήριο του στον Δήμο Αθηναίων με την εντολή «να ιδρύσει σχολεία αρρένων ή θηλέων κατά το νεώτατον σύστημα» – οι δαπάνες θα καλύπτονταν από τα εισοδήματα του ακινήτου της Μενάνδρου. Τελικώς, ο θεμέλιος λίθος μπήκε το 1926 και το σχολείο ολοκληρώθηκε το 1931 σε σχέδια του αρχιτέκτονα Γ. Πάντζαρη, ο οποίος ήταν από τους πρώτους που αποφοίτησαν από το ΕΜΠ. Ήταν το μεγαλύτερο σχολείο των Βαλκανίων και στέγαζε το 8ο Γυμνάσιο Αθηνών, που έως τότε φιλοξενούνταν σε παλιό κτίριο στη συμβολή των οδών Επτανήσου και Σύρου, στην Κυψέλη.

Συμμαθητές στην τάξη του '50

Κι ενώ σκεπτόμουν πως ήμουν περιβολάρης στο κτήριο του Μιχαήλ Νομικού, χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα και θυμήθηκα ότι τα παιδιά μιλούν πιο δυνατά από το «κανονικό» και γελάνε ακόμα περισσότερο. Έτσι θα ήτανε παιδί και ο 82χρονος **Κυριάκος Δοντάς**, επίτιμος δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω, ο οποίος πήγαινε στο 8ο Γυμνάσιο τη δεκαετία του '50 και σήμερα είναι πρόεδρος του συλλόγου αποφοίτων. Όπως και ο κολλητός του από εκείνα τα χρόνια **Γιώργος Δόγας**, παλαίμαχος δημοσιογράφος και αντιπρόεδρος του συλλόγου. Αναρωτιέμαι αν η νεολαία εκείνης της εποχής πήγαινε για κανένα ποτό το βράδυ και ο Κ. Δοντάς μου λέει «μπα, μόνο κανένα σινεμά. Αλλά ασχολούμασταν πολύ με τον αθλητισμό. Εγώ έπαιζα βόλεϊ στην ομάδα του σχολείου και είχαμε φτάσει μέχρι τον τελικό των γυμνασίων της Αθήνας, όπου χάσαμε από ένα σχολείο της Νέας Σμύρνης. Προπόνηση μας έκανε ο σπουδαίος Πάννης Λάμπρου, τον ξέρεις; Ήταν ένας πολυσύνθετος αθλητής, ο οποίος είχε πάρει 3 πρωταθλήματα με την ομάδα βόλεϊ του Παναθηναϊκού, είχε αγωνιστεί στην εθνική ομάδα βόλεϊ, είχε κερδίσει 4 πρωταθλήματα με την ομάδα μπάσκετ του Παναθηναϊκού και είχε συμμετάσχει σε δύο Ολυμπιάδες, το 1948 και το 1952, στο άλμα εις ύψος. Το σχολείο μας ήταν πολύ δυνατό και στη μουσική, θυμάμαι έναν πολύ καλό καθηγητή που είχαμε, τον Υφαντίδη». Ο κ. Δοντάς, που από τότε μέχρι και σήμερα μένει εκεί δίπλα, στην οδό Αιλιανού, είναι συνομήλικος με τη σύζυγό του, **Μαρία Ταγκαλάκη**. «Είναι παράξενο, αλλά στην πρωινή βάρδια στο σχολείο πηγαίναμε τα αγόρια και στην απογευματινή τα κορίτσια. Με τη Μαρία πηγαίναμε στην ίδια τάξη, στα ανάποδα ωράρια. Ήτανε και τα σπίτια μας απέναντι, από τότε γνωριστήκαμε, παντρευτήκαμε και είμαστε ακόμα μαζί, παραπάνω από εξήντα χρόνια μετά».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ

Έζησα πολύ έντονα εκείνα τα χρόνια. Όλα μου τα μαθητικά χρόνια τα πέρασα εδώ, πρώτα στο 22ο Δημοτικό και μετά στο 8ο Γυμνάσιο, από το οποίο αποφοίτησα το 1973. Ζούσαμε στην οδό Αιακού, κοντά στον Άγιο Νικόλαο, στην Αχαρνών. Τα χαιρετίσματά μου στους συμμαθητές μου και κολλητούς μου **Νίκο Παπαευαγγελίου** και **Λευτέρη Ζάφειρα**, οι οποίοι έρχονται και με βρίσκουν πότε - πότε και τα λέμε. Θυμάμαι τις φοβερές ομάδες μπάσκετ που είχαμε, με πολλά παιδιά να παίζουν στη συνέχεια σε Σπόρτινγκ, ΑΕΚ και Παναθηναϊκό. Που πηγαίναμε στο σπίτι του Βαγγέλη Παπαθανασίου, στην οδό Μιχαήλ Νομικού, και ακούγαμε τις πρόβες των Forminx. Τα γράμματα που αφήναμε στα κορίτσια. Τότε τα σχολεία ήταν αρρένων και θηλέων και είχαμε διαφορετικά ωράρια, έτσι τους αφήναμε σημειώματα στα θρανία για να βρεθούμε. Τα πάρτι στα σπίτια με βερμούτ και μαρτίνι, τους διαγωνισμούς χορού, τις βόλτες στα κλαμπάκια της Φωκίωνος Νέγρη που κάποιες μέρες άνοιγαν από το πρωί για τα «μουσικά πρωινά». Όλα στην Αθήνα, τότε, γίνονταν σε εκείνη την περιοχή, Κολιάτσου, Αμερικής, Αχαρνών, Φωκίωνος. Θυμάμαι τις καζούρες που κάναμε σε κάποιους καθηγητές μας, αλλά και κάτι φραγκοστάφυλα που είχα αφήσει μια μέρα στην καρέκλα ενός καθηγητή, ο οποίος μας μιλούσε συνέχεια για το φασισμό, ήταν και χούντα τότε. Δεν με κάρφωσε κανείς. Μια άλλη φορά ένας γυμνασιάρχης, ο οποίος επίσης είχε φασίζουσες αντιλήψεις, μας επέβαλε να κάνουμε διάφορα πράγματα. Σε μια εθνική επέτειο που έπρεπε να τραγουδήσουμε τον εθνικό ύμνο, όλη η χορωδία ψάλλαμε φάλτσα. Όχι ότι είχαμε κάτι με τον εθνικό ύμνο, διαφωνούσαμε όμως με το να τον εκμεταλλεύονται οι φασίστες. Σπουδαία χρόνια, αλλά όλα τα χρόνια είναι σπουδαία όταν παραμένει κανείς παιδί στην καρδιά.

Ο Γ.Ζ. είναι τραγουδοποιός και θεατοποιός

ΞΕΡΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑ;

Στο κτήριο Νομικού, την άνοιξη του 1916 λειτούργησε δοκιμαστικά υπαίθριο σχολείο για προφυματικά παιδιά. Τα παιδιά ήταν 50 και το εκπαιδευτικό προσωπικό αποτελούνταν από δύο δασκάλους και ένα γιατρό. Για τις ανάγκες της διδασκαλίας είχαν τοποθετηθεί ξύλινοι πάγκοι και μεγάλες ομπρέλες, ενώ για

τη μεσημεριανή ξεκούραση των μαθητών αιώρες και ανάκλιντρα. Παρά τα καλά αποτελέσματα στην υγεία των παιδιών, το σχολείο λειτούργησε μόνο δύο μήνες, εξαιτίας του ταραγμένου πολιτικού κλίματος.

Στην Κατοχή, οι Γερμανοί κατέλαβαν το κτήριο και τοποθέτησαν υπαίθρια μαγειρεία στο προαύλιο. Το

8ο Γυμνάσιο συνέχισε τη λειτουργία του φιλοξενούμενο σε άλλα κτίρια της περιοχής.

Στις αρχές του '50 απαγορεύτηκε η είσοδος στο σχολείο με τη μέθοδο της υπερπήδησης του εξωτερικού αυλότοιχου.

Το 1960, το 8ο Γυμνάσιο αριθμούσε περισσότερους από 1.000 μαθητές.

Το μεγαλύτερο τμήμα είχε 120 παιδιά.

Το 1969 ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων φρόντισε ώστε να στηθεί στην είσοδο του σχολείου η προτομή του Μιχαήλ Νομικού, δημιουργός της οποίας ήταν ο γλύπτης Λέανδρος Β. Τσιμέντης. Την ίδια χρονιά, ο Δήμος Αθηναίων μετονόμασε έναν από τους πλαϊνούς στο σχολείο δρόμους σε Μιχα-

ήλ Νομικού. Το 2016 η προτομή του Νομικού εκλάπη από αγνώστους. Το σχολικό έτος 1979-1980 καταργήθηκαν τα σχολεία αρρένων και θηλέων. Στις αρχές του 2000, το 60% των μαθητών στο 8ο Γυμνάσιο ήταν παιδιά μεταναστών.

Σήμερα, μαζί με το 8ο Γυμνάσιο στο κτήριο Νομικού στεγάζονται ακόμη το 8ο

Γενικό Λύκειο, το 1ο Εσπερινό Γυμνάσιο, το 1ο Εσπερινό Λύκειο, καθώς και το Κοινωνικό Φροντιστήριο του Δήμου Αθηναίων, που φιλοξενεί περίπου 200 μαθητές.

Το 2016 τα σχολεία του συγκροτήματος ανακαινίστηκαν, μετά από 86 χρόνια λειτουργίας. Οι εργασίες ξεκίνησαν τον Ιούνιο του 2016 και βρίσκονται ακόμα σε εξέλιξη. **Α**

«ΕΝΑ ΜΠΑΛΟΝΙ ΓΑΛΑΝΟ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟ»

Ένα παραμύθι για παιδιά από τους εργαζόμενους της MSD, με τη βοήθεια των ηθοποιών Γιώργου Πυρπασόπουλου και Τόνιας Σωτηροπούλου

Με κινητήρια δύναμη την προσφορά προς τα παιδιά και «όχημα» ένα παραμύθι γεμάτο όμορφα μηνύματα, οι εργαζόμενοι της φαρμακευτικής εταιρείας MSD οργάνωσαν με ιδιαίτερο κέφι και μεράκι μία ξεχωριστή θεατρική παράσταση. Το κοινό της; Περίπου 100 παιδιά που φιλοξενούνται στο Ελληνικό Παιδικό Χωριό στο Φίλυρο και τα παραρτήματα των Παιδικών Χωριών SOS και του Χαμόγελου του Παιδιού στη Θεσσαλονίκη.

Όλα ξεκίνησαν μερικούς μήνες πριν, όταν αποφασίστηκε στο πλαίσιο του ετήσιου συνεδρίου της εταιρείας να πραγματοποιηθεί μια δράση με κοινωνική χαρακτηριστική και αποδέκτες παιδιά που φιλοξενούνται σε δομές προστασίας. Η ιδέα λοιπόν ήταν να γραφτεί ένα παραμύθι το οποίο στη συνέχεια οι εργαζόμενοι -περίπου 300 άτομα- θα το «ανέβαζαν» ως θεατρική παράσταση

με τη βοήθεια επαγγελματιών. Το παραμύθι, με βασικό ήρωα ένα μπαλόνι που ονειρευόταν να γνωρίσει όλο τον κόσμο, είχε ως κεντρικό μήνυμα το πόσο σημαντικό είναι να έχει κανείς όνειρα και να προσπαθεί να τα κάνει πραγματικότητα! «Θέλαμε να μεταδώσουμε στα παιδιά το μήνυμα ότι τα όνειρα μπορούν να κάνουν τη ζωή μας καλύτερη και μπορούν να γίνουν πραγματικότητα, αρκεί να το προσπαθήσει κανείς» εξηγεί η διευθύνουσα σύμβουλος της MSD, Agata Jakoncic.

Με αυτό κατά νου, οι εργαζόμενοι της εταιρείας και με την καθοδήγηση επαγγελματιών, ανέλαβαν να «στήσουν» σε μια μόλις ημέρα και σχεδόν από το μηδέν την παιδική παράσταση, βασισμένη στο παραμύθι «Ενα μπαλόνι γαλανό και ονειροπόλο» που έγραψαν οι συγγραφείς Αυγή Βάγια και Πηνελόπη Κουρτζή για λογαριασμό της MSD. Συμπαραστάτες στην πρωτοβουλία αυτή

ήταν οι δύο ταλαντούχοι Έλληνες ηθοποιοί, Γιώργος Πυρπασόπουλος και Τόνια Σωτηροπούλου, οι οποίοι είχαν το ρόλο των αφηγητών της παράστασης.

«Η εν λόγω δράση είναι εξαιρετικά πρωτότυπη, δεν ξέρω εάν έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Ήταν ένας θίασος 300 ανθρώπων οι οποίοι προετοίμασαν μέσα σε μια ημέρα μια θεατρική παράσταση χωρίς να γνωρίζουν τίποτα επ' αυτού. Εύχομαι να συμβαίνουν πιο πολλές τέτοιες ενέργειες» σχολίασε ο ηθοποιός Γιώργος Πυρπασόπουλος, συμπληρώνοντας ότι είναι σημαντικό να γίνονται τέτοιες δράσεις και ειδικά με τέτοιους κοινωνικούς οργανισμούς, οι οποίοι έχουν ανάγκη την στήριξή μας ειδικά αυτή την περίοδο.

Υπό την καθοδήγηση της σκηνοθέτιδας Ντίνας Σταματοπούλου και μιας ομάδας ταλαντούχων ηθοποιών και μουσικών και με την εμπύχωση του Γιώργου Πυρπασόπουλου και της Τόνιας Σωτηροπούλου, οι εργαζόμενοι χωρίστηκαν σε τρεις ομάδες: ηθοποιοί, σκηνικά, υπεύθυνοι υποδοχής. Το πρωί έφτιαξαν σκηνικά και έκαναν πρόβες και το απόγευμα παρουσίασαν την παράσταση στα παιδιά.

«Είναι πάρα πολύ σημαντικό τόσο μεγάλες εταιρείες να σκέφτονται το κοινό καλό. Ήταν μία καταπληκτική ενέργεια που προσέ-

φερε πραγματικά χαρά και πολύ αγάπη στα παιδιά που τόσο το έχουν ανάγκη» ανέφερε η Τόνια Σωτηροπούλου που και η ίδια συμμετείχε με πολύ μεγάλο ενθουσιασμό.

Από τη πλευρά τους τα παιδιά διασκέδασαν πολύ με το θέαμα, «την παράσταση με τον μεγαλύτερο θίασο», ενώ και οι εργαζόμενοι, «μέλη του θιάσου», ευχαριστήθηκαν πολύ τη συμμετοχή τους και κυρίως το γεγονός ότι πρόσφεραν ένα θέαμα με ιδιαίτερο μήνυμα για τα παιδιά: τα όνειρα δεν είναι άπιαστα, αρκεί να τα κυνηγάς και να μην εγκαταλείπεις την προσπάθεια.

«Μέσω αυτής της ξεχωριστής εκδήλωσης που οργάνωσαν με πολλή αγάπη οι εργαζόμενοι της MSD, θέλουμε να πιστεύουμε ότι εκφράσαμε με έναν πρωτότυπο τρόπο το όραμά μας, που δεν είναι άλλο από το να πρωτοπορούμε για να βελτιώσουμε τις ζωές των ανθρώπων στην Ελλάδα» ανέφερε η διευθύνουσα σύμβουλος της MSD, Agata Jakoncic.

Στο τέλος της παράστασης η αίθουσα ήταν γεμάτη χαμόγελα από τα παιδιά, αλλά και απ' όλους τους συντελεστές, επαγγελματίες και μη, ενώ κάθε παιδί φεύγοντας πήρε ως αναμνηστικό δώρο το παραμύθι σε μια όμορφη έκδοση και βέβαια ένα μπαλόνι.

Η μουσική αιωνιότητα ενός καταξιωμένου μαέστρου από τα βάθη της Ρωσίας, σταρ αλλά και επαναστάτη, που άλλαξε ό,τι θεωρούσαμε κλασικό

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

A

πό τις γειτονιές του Βύρωνα στο παγκόσμιο στερέωμα. Ένας πραγματικός καλλιτέχνης που έχτισε τη δική του κιβωτό στην ουραλική πόλη Περμ της Ρωσίας διευρύνοντας το κοινό της κλασικής μουσικής με το δικό του τρόπο. Ο σπουδαίος πολυβραβευμένος αρχιμουσικός Θεόδωρος Κουρεντζής παρουσιάζει με τους MusicAeterna μεταξύ πολλών προσωπικών πρότζεκτ αιώνια έργα με ριζοσπαστικές ερμηνείες στις καλύτερες αίθουσες του κόσμου, με διθυραμβικές κριτικές για τις κυκλοφορίες στη Sony Classical, όπου δημιουργεί ένα νεοκλασικό θησαυρό που αποθεώνεται από τους κριτικούς. Επαναφέρει τη μαγεία στο κλασικό επανερμηνεύοντάς το με μοναδική ενέργεια, όραμα και ονειρική δύναμη δημιουργώντας ένα Σάλτσμπουργκ στο μακρινό Περμ. Από εκεί, με αφορμή τη μοναδική του εμφάνιση στο Μέγαρο Μουσικής, μας μίλησε διαδικτυακά μέσω Skype για ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα.

Τι είναι αυτό που κάνει μια σύνθεση αιώνια; Είναι μια πολύ δύσκολη ερώτηση αλλά θεωρώ πως υπάρχουν πολλά μεγάλα έργα τα οποία δεν έγιναν αποδεκτά όταν γράφτηκαν παρά μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Όμως, από ό,τι φαίνεται, αυτές οι συνθέσεις είναι οι επείγοντες αλλαγές σελίδας και εποχής χαρίζοντάς τους μια ευρύτερη κατανόηση. Η αιωνιότητα είναι ως έννοια μια αντιδιαστολή του χρόνου.

Είναι μέρος της αποστολής σας με τους MusicAeterna; Γενικώς η αιωνιότητα είναι η αποστολή του κάθε ανθρώπου. Πόσο μάλλον της τέχνης και του ονείρου. Το ψήγμα του ονείρου είναι ουσιαστικά να βρούμε την αιώνια φύση μας. Να φύγουμε από τις εφήμερες καταστάσεις και να μπούμε στις ανοιχτές διαστάσεις, στα μεγάλα ρεύματα. Ο έρωτας, για παράδειγμα, που είναι πολύ συνυφασμένος με το όνειρο, έχει να κάνει ακριβώς με αυτό. Είναι η αναζήτηση μιας άλλης μορφής ζωής. Η αναζήτηση ενός άλλου οχήματος.

Οι ατέλειωτες πρόβες και ηχογραφήσεις έχουν να κάνουν με περφεξιονισμό για την επίτευξη μιας τέλει αναπαραγωγής ή με αναζήτηση ορίων; Είναι μια μεγάλη εξερεύνηση ενός βυθού. Προσπαθείς να πάρεις όσα περισσότερα στοιχεία μπορείς, να τα αποκωδικοποιήσεις και να τα θέσεις με ένα τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να αναπαραχθεί αυτός ο βυθός σε έναν άλλο πλανήτη. Μια κιβωτός του Νώε.

Πώς δημιουργείται ένα Σάλτσμπουργκ στο Περμ; Η απόσταση στην εποχή μας είναι αμελητέα. Μπορείς να δημιουργήσεις εκεί που υπάρχει ανάγκη. Αλλιώς δεν έχει νόημα. Ίσως να είναι εγωιστικό, αλλά θέλω πολλή ενέργεια στη ζωή μου. Θέλω κάθε ενασχόλησή μου με τη μουσική να είναι ένα μεγάλο συμβάν. Δεν θέλω απλώς να είναι prêt-à-porte.

Η δήλωση του κλασικού πιανίστα James Rhodes σε άρθρο στον «Guardian» ότι του αλλάξατε τη ζωή πώς σας φάνηκε; Είναι πολύ ευχάριστη γιατί βλέπω ότι αυτό που κάνω αφορά κι άλλους ανθρώπους. Δεν θα γράφαμε αν ήμασταν οι μόνοι κάτοικοι στον πλανήτη, η μουσική είναι ένα νέο είδος επικοινωνίας.

Έχετε προγραμματίσει τις επόμενες εμφανίσεις σας στην Αθήνα; Δυστυχώς νομίζω ότι είναι όλα κλεισμένα μέχρι το 2020.

Μια μνήμη από την εφηβεία στο Βύρωνα στις αρχές του '80; Πολλές. Κάναμε πολλές τρέλες. Να σας πω μια ιστορία που τη συνεχίζω ακόμη και τώρα όταν κατεβαίνω. Πήραμε την απόφαση να αλλάξουμε την Πρωτοχρονιά. Να τη γιορτάζουμε όχι την πρώτη Ιανουαρίου, αλλά στις 17 Αυγούστου. Οπότε μαζευόμασταν όλοι οι τρελοί φίλοι, γράφαμε συνθέσεις για εκείνη τη βραδιά, παίζαμε Μπάρτοκ, Ντεμπισί, διάφορα experimental, ηλεκτρονικά, γράφαμε ποιήματα, απαγγέλαμε και κάναμε πίτα. Παίρναμε μια φρατζόλα, βάζαμε ένα φλουρί, τη στολίζαμε και λέγαμε ευτυχισμένο το νέο έτος. Και τώρα κάθε καλοκαίρι μαζευόμαστε κοινοβιακά σε κάποιο νησί, γραφούμε μουσική, ποίηση, μοιραζόμαστε πράγματα.

Ποιοι ποιητές σας εμπνέουν; Θεωρώ σημαντικότερο ποιητή τον Μίλτο Σαχτούρη, αγαπώ πολύ τους ρομαντικούς και μεταρομαντικούς ποιητές όπως τους Βαλερί και Μαλαρμέ. Μας δίνουν μεγάλη ώθηση για να μπορούμε να κατασκευάσουμε επιτέλους τον κόσμο που θέλουμε να ζήσουμε.

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

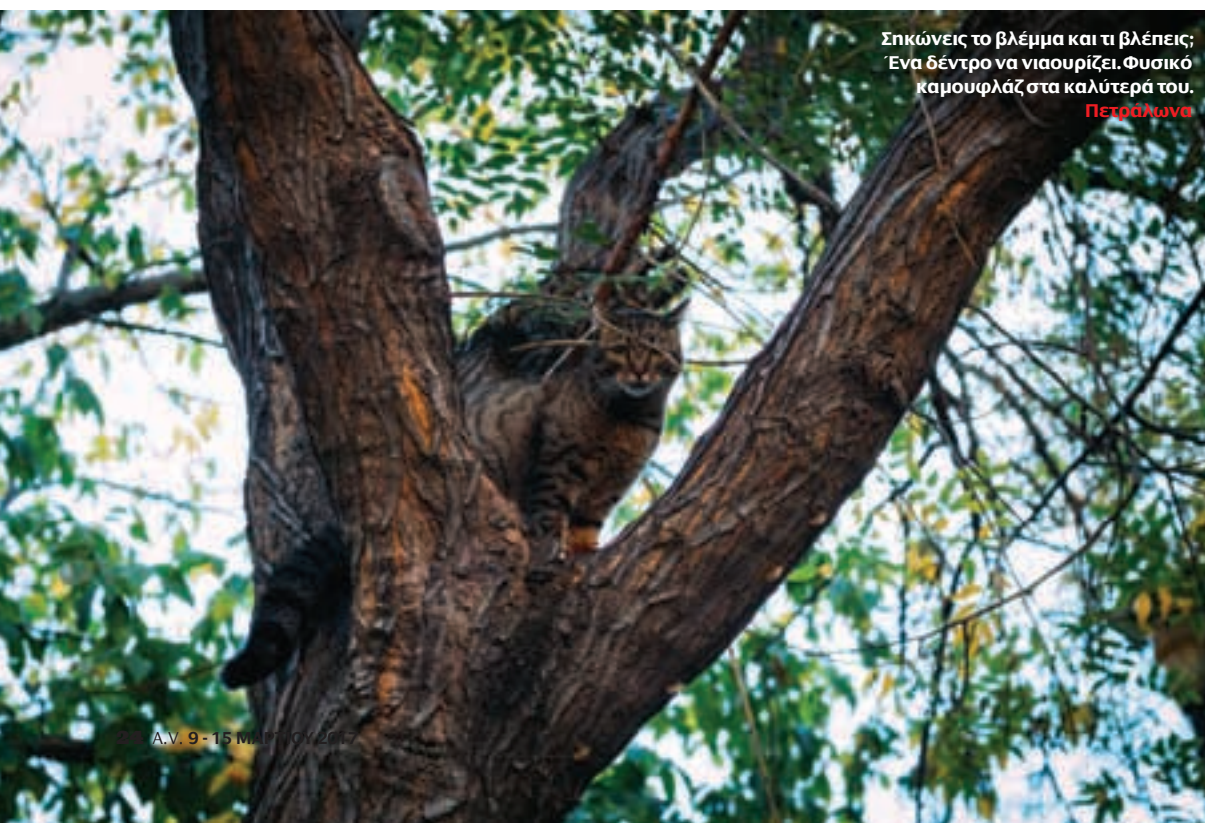

Η φωτογραφία που με εμπνέει περισσότερο.
Κατεχοκίνη παράδειγμα του να είσαι στο
σωστό μέρος, τη σωστή στιγμή.
Μεταξουργείο

Σηκώνεις το βλέμμα και τι βλέπεις;
Ένα δέντρο να νιαουρίζει. Φυσικό
καμουφλάζ στα καλύτερά του.
Πετράλωνα

© A.V. 9-15 MARCH 2017

Έμπνευση σαν τον ουρανό, δεν υπάρχει.
(φωτό: Χρίστος Παναγιώτου)

Με εκπλήσσει που κάποιος έχει αφήσει εκτεθειμένη γλάστρα σε ισόγειο στην Αθήνα. Θετική πνοή στην πόλη και ζεστή υπενθύμιση πως υπάρχουν ακόμη γειτονιές.
Πετράλωνα

Στην Αθήνα, με το βλέμμα ψηλά

Ο καθένας έχει τους δικούς του μηχανισμούς να αντέξει την Αθήνα, η οποία δεν είναι για κανένα λόγο τέλεια. Όταν προβληματίζομαι, όμως, μου αρέσει να κοιτάζω πάνω. Αυτός είναι ο τρόπος που ξεφεύγω. Εξάλλου το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε.

Κείμενο-Φωτό:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΚΤΟΡΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ

Οντας μισός Βρετανός δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο μου αρέσει ο ουρανός. Το ξέρατε πως κοντά στο 50% του έτους έχει συννεφιά η Βρετανία; Ασύλληπτο ποσοστό για τους Έλληνες. Σκεφτείτε τις μέρες του χειμώνα που πέρσαν και πως τώρα ξαφνικά που άνοιξε ο καιρός, πόσο ωραία νιώθουμε. Και δεν είναι μόνο η άνοδος της θερμοκρασίας. Αυτό το ελαφρύ αεράκι, ο ζεστός ήλιος που μας χτυπά

και μας κάνει να βγάζουμε μπουφάν και κασκόλ. Και σίγουρα ο καθαρός, καταγάλανος ουρανός. Πάντα ενέπνεε.

Ο καθένας έχει τους δικούς του μηχανισμούς να αντέξει την Αθήνα, η οποία δεν είναι για κανένα λόγο τέλεια. Όταν προβληματίζομαι όμως δεν μπορώ να κοιτάζω κάτω, να κλειστώ από τον κόσμο με τη μουσική μου. Μου αρέσει να κοιτάζω πάνω. Αυτός είναι ο τρόπος μου να ξεφεύγω. Και είναι ακριβώς τότε, όταν κοιτάζω πάνω, που αρχίζω και βλέπω όλα τα μικρά σπουδαία πράγματα που με κάνουν και αγαπώ αυτή τη πόλη. Μια αδέσποτη γάτα σε μια σκάλα, ένα πουλί στον αέρα, μια συμμετρία κτιρίων, οτιδήποτε.

Σαν άνθρωπος έχω τη τάση να με συγκινούν τα μικρά, φαινομενικά ασήμαντα πράγματα, από αυτά αντλώ ενέργεια, ελπίδα και έμπνευση. Κοιτάζω παντού τριγύρω μου και βλέπω πόνο, βλέπω όμως και χαρά. Σίγουρα ο πόνος υπάρχει εκεί έξω, υπάρχουν όμως και στιγμές που πρέπει να θυμηθούμε αυτά που μας δίνουν ελπίδες. Οι φωτογραφίες, λοιπόν, που συνοδεύουν το κείμενο, είναι οι μικρές αυτές στιγμές που με έκαναν να σταματήσω, να σκεφτώ και να γράψω. Για σας μπορεί να μην είναι ελπιδοφόρες εικόνες, για μένα όμως είναι. Δείχνουν πως στην τεράστια αυτήτσιμεντούπολη υπάρχει ζωή στις ρωγμές. Πως κάποιος νοιάστηκε ή νοιάζεται ακόμα. Είναι οι στιγμές τις οποίες, ακόμη και μέρες αργότερα, σκέφτομαι και με κάνουν να λέω «θα μπορούσε να είναι και πολύ χειρότερα».

Δεν νομίζω δε πως είναι τυχαίο που ο αγαπημένος μου γρίφος έχει να κάνει με το μπλε:

-Τι είναι μπλε και δεν κλείνει ποτέ;

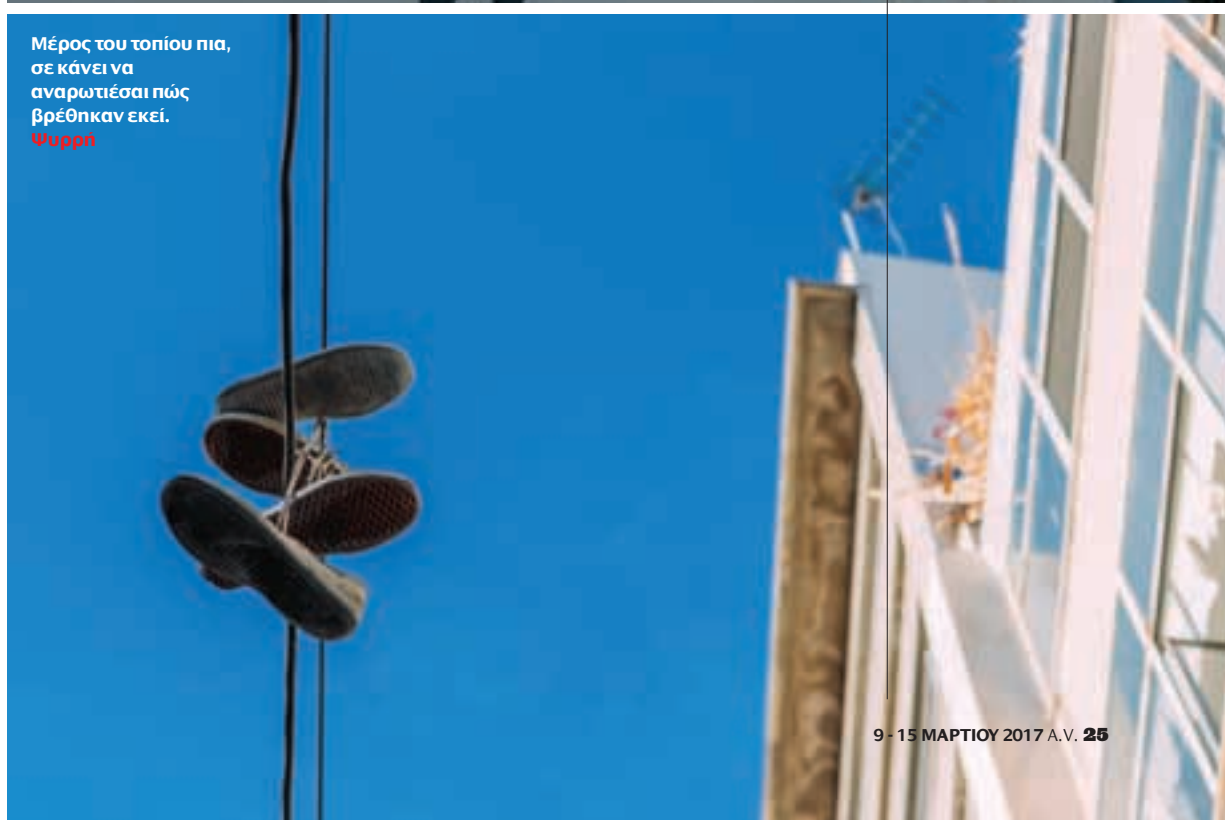
-Το ανοιχτό μπλε. **A**

[Στο εξώφυλλο του τεύχους φωτογραφία του Δημήτρη Έκτορα Βούτσα]

Όταν εναρμονίζονται ουρανός και τοίχος.
Υψηλά

Μέρος του τοπίου πια, σε κάνει να αναρωτιέσαι πώς βρέθηκαν εκεί.
Ψυρρή

ΤΟΥΣ ΞΕΧΩΡΙΤΣΑΜΕ

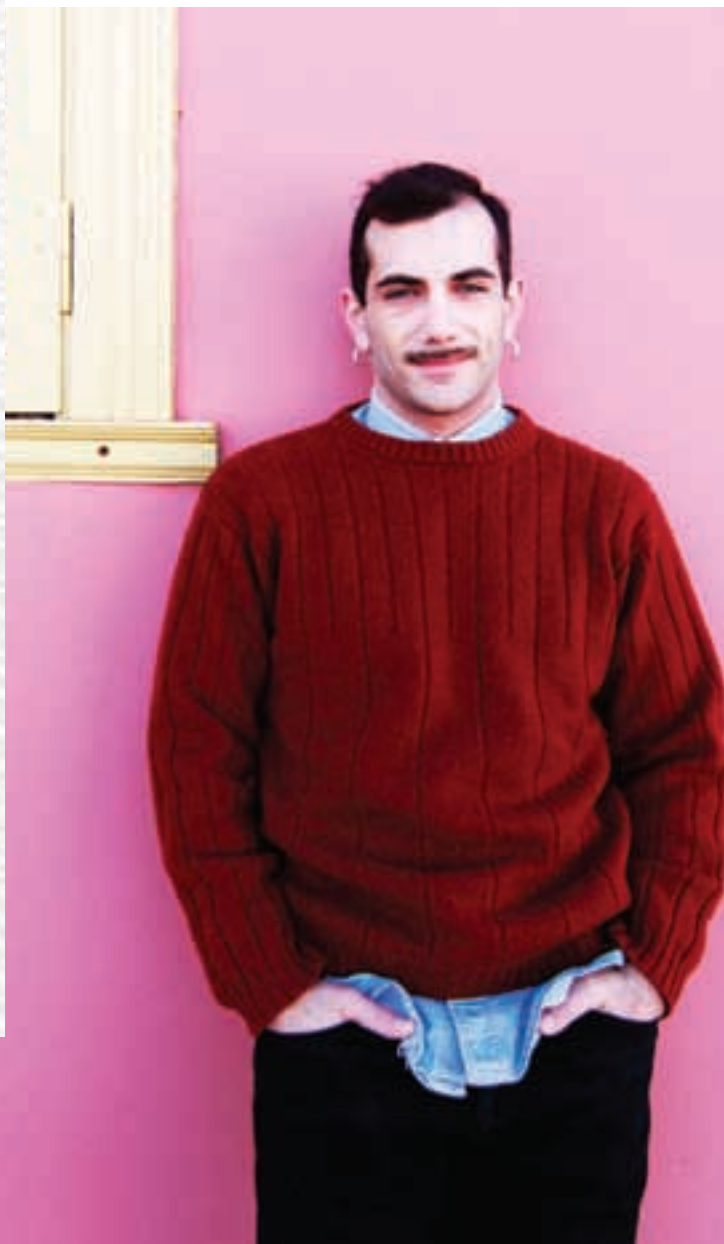
Κάναμε βόλτες στην Αθήνα, τους φωτογραφίσαμε, μιλήσαμε και σας παρουσιάζουμε 5 ανερχόμενους ηθοποιούς που μας αρέσουν

Του ΡΑΦΑΗΛ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΤΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Απ' ό,τι φαίνεται από μικρός είχε μια κλήση στην τέχνη, καθώς ως παιδί φοίτησε σε καλλιτεχνικό σχολείο. Τα τελευταία χρόνια ο 25χρονος Αντώνης μένει στη Βικτώρια, όμως δεν του αρέσει να περνάει χρόνο μόνος του στο σπίτι. Προτιμά να κάνει πράγματα με τους φίλους του ή να μαζεύονται όλοι μαζί και να μαγειρεύουν. Λάτρης της μουσικής και του χορού, που τον εκφράζουν πολύ, έχει βάλει στόχο να καταφέρει να είναι αυθεντικός σε ό,τι κάνει, να εξελίσσεται και να δοκιμάζει τον εαυτό του σε πολλά διαφορετικά πράγματα. Η ταινία που μου πρότεινε να δω είναι «Η δασκάλα του πιάνου», ενώ μια παράσταση που θα ήθελε να παίξει είναι «Ο Βικτώρ ή τα παιδιά στην εξουσία» του Ροζέ Βιτράκ. Αυτό τον καιρό κάνει πρόβες για μια νέα παράσταση του Hannes Langolf και της Ermira Goro, που θα ανέβει στην κεντρική σκηνή της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών 1-2 Απριλίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΟΥΜΟΥΛΟΣ

Ο Αυγουστίνος μένει στα Εξάρχεια, είναι φανατικός ποδηλάτης όπως και αρκετά αισιόδοξος άνθρωπος. Τα «Μαθήματα Αμερικάνικης Ιστορίας» είναι από τις ταινίες που θα τον κρατήσουν σπίτι, αν θελήσει να βγει όμως θα περάσει μια βόλτα από το Marakana Grill στην Καλλιθέα. Διδάσκει μαθήματα χορού και έχει μεγάλη αδυναμία στο μπαλέτο. Δεν του αρέσει να επηρεάζεται από το κακό που βλέπει γύρω του και ένας από τους στόχους του είναι να κάνει πράγματα που αγαπά. Από τους ρόλους που θα ήθελε να παίξει ο 27χρονος ηθοποιός είναι αυτός του Κώστα Χατζηκρήστου στον «Μπακαλόγατο». Ο Αυγουστίνος παίζει στην παράσταση «Νίκη», σε σκηνοθεσία Σταμάτη Φασουλή, στο Θέατρον, και στη σειρά του ANT1 «Στο καλό γλυκιά μου συμπεθέρα».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΣΚΟΡΕΛΟΣ

Όταν βρεθήκαμε στου Ψυρρή για να τον βγάλω φωτογραφίες και μου είπε ότι είναι 28 χρόνων δεν το πίστευα! Τελιόφοιτος της ΑΣΟΕΕ, ο Γιώργος είναι από τους ανθρώπους που αν και του αρέσει να αφιερώνει χρόνο στα social media σίγουρα θα προτιμήσει να βγει μια βόλτα στους Αμπελόκηπους, όπου μένει, ή να πάει στην «Αγορά» για φαγητό, στην ίδια περιοχή. Έχει ταξιδέψει αρκετά στη ζωή του, όμως τον τελευταίο καιρό όχι όσο θα ήθελε λόγω οικονομικών δυσκολιών και έλλειψης χρόνου. Ένας από τους στόχους του είναι να ασχολείται με αυτό που αγαπά. Η ταινία που μου πρότεινε είναι το «Ο μεγάλος Λεμπόφσκ». Ο χαμογελαστός αυτός άνθρωπος μας κρατάει συντροφιά Δευτέρα με Πέμπτη στη σειρά του ANT1 «Συμμαθητές».

ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΤΟΥΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΙΤΣΙΛΟΣ

Ίσως από τους πιο απρόβλεπτους και παράλληλα δοτικούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Μένει περίπου ένα χρόνο στα Εξάρχεια μαζί με τη συγκάτοικο και πολύ καλή του φίλη Σοφία. Είναι 25 χρονών, ζει εξήμισι χρόνια στην Αθήνα αλλά η μεγάλη του αγάπη είναι η Αίγινα από όπου κατάγεται και την οποία επισκέπτεται συχνά.

Θα αφιερώσει χρόνο για να μαγειρέψει, αφού τον χαλαρώνει, αλλά μπορεί και να περάσει μια βόλτα από το Nakama στο Κολωνάκι για να δοκιμάσει μία από τις αγαπημένες του κουζίνες. Όποτε βρει χρόνο από το φόρτο εργασίας μπορεί να «πεταχτεί» στην Αυστραλία, αφού είναι ένας από τους αγαπημένους του προορισμούς, ή να κάτσει σπίτι με φίλους να δουν τον «Τιτανικό» ή το «Notebook», δύο από τις αγαπημένες του ταινίες.

Αυτή την περίοδο μπορείς να τον δεις... παντού, καθώς συμμετέχει στην παράσταση «Mamma Mia» σε απόδοση κειμένου, στίχων και σκηνοθεσία Θέμιδας Μαρσέλλου στο Θέατρο Ακροπόλ, όπως και στην παιδική παράσταση «Δεν είμαι φλαμίνγκο» του Πέτρου Κούπλη στο Θέατρο 104, ενώ μας κρατάει παρέα από τη σειρά του ANT1 «Στο καλό, γλυκιά μου συμπεθέρα».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΙΚΡΙΣΤΑΡΗΣ

Μπορεί να είναι 33, αλλά δεν του φαίνεται καθόλου. Έχει τελειώσει τη Νομική Σχολή Αθηνών, όμως τον κέρδισε η υποκριτική. Αυτή την περίοδο μένει στο Ίλιον το οποίο λατρεύει. Βγαίνει αρκετά κι ένα από τα αγαπημένα του μαγαζιά για φαγητό είναι το «Burger Bar» στην περιοχή του. Αν όμως επιλέξει να μείνει σπίτι θα ακούσει μουσική ή θα δει την αγαπημένη του ταινία «Ο γάμος του καλύτερού μου φίλου».

Όταν τον ρώτησα τι αγαπάει και τι φοβάται περισσότερο, μου απάντησε ότι αγαπάει τους ανθρώπους (τον θυμώνει η αγένειά τους μερικές φορές) και τα ταξίδια, και φοβάται πολύ το χαμένο χρόνο. Ένα από τα πράγματα που θέλει να αλλάξει στη ζωή του είναι να γίνει λιγότερο παρορμητικός κι έχει βάλει στόχο να αποδεχτεί τα υπόλοιπα «ψυχολογικά» του.

Αυτή την περίοδο είχε πολύ φορτωμένο πρόγραμμα αφού συμμετείχε στην ταινία «Ετερος Εγώ» που βγήκε στους κινηματογράφους στις 19 Ιανουαρίου, όπως επίσης πρωταγωνιστεί στην παράσταση «The curing room» στο Θέατρο Vault, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Καραντζά. **A**

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κώστας Κουτσολέλος Αυστηρώς ακατάλληλος για τους δήθεν

Η ηδονοθηρική παράσταση «Τα χρόνια της αθωότητας», που ανεβαίνει στη Στέγη, έχει ως πρωταγωνιστή ένα από τα πιο σοβαρά –με μεγάλη απήχηση– τrol του fb. Μια ευκαιρία, λοιπόν, να δούμε αν άνθρωπος και διαδικτυακό προφίλ ταυτίζονται.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ

Βρεθήκαμε στην Πλατεία Προσκόπων (Αερόστατο) μετά το ραντεβού του στον οδοντίατρο και πριν την πρόβα στη Στέγη. «Μ' αρέσει εδώ. Βλέπεις φυσιολογικούς ανθρώπους γύρω σου. Ούτε δηθενιές ούτε ποτά σε βαζάκια» θα πει. Από μικρός ήσουν έτσι; «Τι εννοείς; Στραβός; Δεν ξέρω, μωρέ, αν είναι θέμα στραβομάρας. Απλώς ποτέ δεν έκανα αυτά που έκαναν οι άλλοι... Ξέρεις σε τι αναφέρομαι... Όχι γιατί είχα κάποια καλύτερη άποψη για τα πράγματα – απλά δεν μου έβγαине. Ποτέ δεν ήμουν των μπαρ, των διακοπών ή του οπωσδήποτε να κάνουμε το καλοκαίρι μπάνια σε νησί. Βέβαια πολλές φορές ακολούθησα την παρέα –δεν μπορούσα και να κάνω αλλιώς– και φυσικά ταλαιπωριόμουν. Πόσο όμως να μείνεις σπίτι σαν τη μουρλή; Έβγαينا λοιπόν μαζί τους, σιχτίριζα, γυρνούσα και κλεινόμουν μέσα. Μετά περνούσε ο καιρός, ξεχνούσα πόσο είχα ταλαιπωρηθεί και ξαναέβγαينا για να αρχίσει ο ίδιος κύκλος. Κάπως έτσι δεν είναι και η ζωή; Ξεκινάς και κάνεις πάλι τα ίδια. Πά-

ντως μπορείς να μου εξηγήσεις πού γαμώτο βρίσκουν τα λεφτά όλοι αυτοί οι συνάδελφοί μου και βγαίνουν κάθε ημέρα στα μπαρ και πάνε και διακοπές;».

Αυτομαστιγώνεσαι συχνά; Άπειρες φορές και για χρόνια. Δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς όταν απέναντί μου είχα ανθρώπους που τους άρεσαν τα απλά καθημερινά ωραία πράγματα. Αυτοί χαιρόντουσαν κι εγώ αναρωτιόμουν γιατί. Τα τελευταία χρόνια το σταμάτησα. Έχω αποδεχτεί πια πως δεν είναι πρόβλημα που δεν μπορώ να κάτσω με τις ώρες σε ένα μπαρ. Δεν ξέρω και τι να λέω. Μια γνωστή μου ηθοποιός μού έλεγε πως έμειναν, προχθές, σ' ένα μπαρ τέσσερις ώρες. Τρελάθηκα. Μα τι έλεγαν τέσσερις ώρες, μπορείς να μου πεις;

Αγγίζεις εύκολα τους ανθρώπους; Αν με ενδιαφέρουν, ναι. Μωρέ, τελικά το μόνο που αξίζει σε αυτή τη σύντομη ζωή είναι οι άλλοι. Δεν υπάρχει κάτι καλύτερο από το να έχεις κατορθώσει, πριν φύγεις από τη ζωή να έχεις βάλει τον εγωισμό σου στην άκρη για δύο τρεις ανθρώπους λέγοντας «δεν γαμιέται ας τους συμπερι-

φερθώ καλά». Νομίζω, είναι το μόνο που αξίζει.

Αλήθεια, αν δεν βγαίνεις όπως λες, πώς ζεις; Όταν δεν παίζω, κάθομαι σπίτι και διαχειρίζομαι την κατάθλιψή μου. Απλά τα πράγματα.

Η ενασχόληση με το fb ήρθε ως αντίδοτο; Δεν πολεμείται η κατάθλιψη. Πάντως ναι, το fb είναι πολύ καλή παρέα αν νιώθεις μόνος, όπως για μένα ήταν και μια καλή ευκαιρία να βγάλω καμιά γκόμενα, την εποχή που δεν έπαιζε σχέση. Γενικά δεν το παίρνω πάρα πολύ στα σοβαρά, αλλά δεν θα πω πως δεν με νοιάζει πόσα λάικ θα κάνει μια ανάρτησή μου. Γιατί όποιος το λέει είναι ψεύτης. Κλείσ' το τότε, άνθρωπέ μου, και πήγαινε και καλλιέργησε βιολογικές πατάτες. Επίσης πρέπει να δεχτούμε πως είτε ανεβάζεις τα βυζιά σου είτε καλλιτεχνικές φωτογραφίες το σίγουρο είναι πως το κάνεις για να ψαρέψεις πελάτες. Εγώ απλά δεν καταλαβαίνω κάποιον που ανεβάζει κάθε μέρα μόνο καλλιτεχνικές φωτογραφίες. Μου φαίνεται ψεύτης, γιατί και ο Νταβίντσι να ήσουν κάποτε θα βαριόσουν να το κάνεις. Βέβαια το

να θέλεις να παρουσιάσεις τον εαυτό σου ως κάτι καλύτερο από αυτό που είσαι, είναι θεμιτό. Απλά εγώ το βαριέμαι και προτιμώ αυτούς που θέλουν να βγαίνουν πιο ανθρωπinoι και ειλικρινείς, καθόλου μονοδιάστατοι.

Αναρωτιέμαι τι λες στα παρασκήνια, αφού δεις μια παράσταση. Ωχ, είναι από τις πιο δύσκολες πίστες. Στις σπάνιες περιπτώσεις που μου αρέσει μια παράσταση τα πράγματα απλοποιούνται. Το πρόβλημα είναι στις άλλες. Γι' αυτές εφαρμόζω το εξής σύστημα. Μπαίνω στα παρασκήνια και λέω με δυνατή και καθαρή φωνή «πολύ ωραία ήταν παιδιά, μπράβο» και φεύγω. Ή έχω ήδη εξαφανιστεί και στέλνω μήνυμα «έπρεπε να φύγω, πολύ ωραία ήταν, μπράβο».

Δεν σε ενοχλεί που θα γράψω... τα κόλπα σου; Γιατί, μωρέ, να με πειράξει; Ας έκαναν καλύτερες παραστάσεις. Για θέατρο μιλάμε, μην τρελαθούμε κιόλας. Δεν είμαστε και στην ευαίσθητη ηλικία που μια παράσταση μπορεί να αλλάξει τη ζωή μας για να την αντιμετωπίζουμε με απίστευτο δέος.

Ξεκίνησες πιστεύοντας πως θα κατακτήσεις τον κόσμο; Φυσικά, τι το ρωτάς; Έφτυσα αίμα μέχρι να συνειδητοποιήσω πως όχι μόνο δεν κατάφερα σπουδαία πράγματα αλλά και πως τελικά δεν είμαι τίποτα σπουδαίο. Αυτό το ομολόγησα στον εαυτό μου πριν από πέντε χρόνια και τότε συνέβηκε το εξής: χαλάρωσα υποκριτικά. Σταμάτησα να έχω την αγωνία να λάμπω και ξέρεις το παράδοξο; Αυτό ακριβώς με κάνει να λάμπω στη σκηνή. Φαντάζομαι πως αυτό ισχύει και στη ζωή. Όταν δεν σε ενδιαφέρει να αρέσεις, με κάποιον τρόπο αρέσεις. Το ίδιο ισχύει κι αν θέλεις να ρίξεις μια γκόμενα. Όταν είσαι χαλαρός, πέφτει πιο εύκολα.

«Τα χρόνια της αθωότητας», όπου πρωταγωνιστείς, στηρίζονται στο βιβλίο του Δούκα Καπάντα «Αυτοκράτειρα». Σε μια συνέντευξή του ο συγγραφέας απάντησε πως το βιβλίο του είναι σίγουρα μεταξύ άλλων και πορνογράφημα. Ένα κείμενο που έχει γραφτεί έχοντας εν μέρει κατά νου τη σεξουαλική διέγερση των αναγνωστών. Ισχύει; Ναι, νομίζω πως είναι ένα βιβλίο για να καυλώνει ο αναγνώστης. Οι ήρω-

ες ζουν σ' ένα μελλοντικό πλανήτη και επιζητούν την ηδονή μέσα από πράγματα που τώρα είναι απαγορευμένα. Πήραμε ένα μέρος από αυτό το βιβλίο και φτιάξαμε μια παράσταση που... κάτσε, πώς να σου το πω τώρα, γιατί το θέατρο που κάνει ο Βασίλης Νούλας είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο. Με βάση το κείμενο ο Βασίλης δημιουργεί έναν κόσμο που έχει τα χαρακτηριστικά και της θεατρικής πρόκλησης. Δεν είναι ένα κλασικό θέατρο. Δεν πρόκειται για εικονογράφηση της ιστορίας, αλλά για μια ατμόσφαιρα. Νομίζω ο Βασίλης ξεκινάει με ένα κείμενο το οποίο του αρέσει και κατόπιν φτιάχνει έναν κόσμο λίγο πιο αιρετικό απ' ό,τι θα περίμενες. Αποφεύγει τη σοβαροφάνεια, γι' αυτό και στην υποκριτική των ηθοποιών υπάρχει έντονο το στοιχείο της γελοιοποίησης. Του Νούλα του αρέσουν οι ατέλειες. Τις αφήνει συνειδητά να υπάρχουν, τις ενσωματώνει στην παράσταση... Σίγουρα θα ενοχληθούν κάποιοι θεατές που έχουν συνηθίσει σε πιο καθαρά θεάματα. Τώρα αν κάποιοι θεωρήσουν πρόκληση ότι υπάρχουν πολλές ερωτικές περιπτώσεις πάνω στη σκηνή... τι να πω; Πάντως τον Βασίλη δεν τον αφορά η πρόκληση, αυτό που θέλει να κάνει είναι ποίηση.

INFO

Τα χρόνια της αθωότητας. Την ομάδα *Nova Melancholia*. Κείμενο: *Δούκας Καπάντας*. Σκην.: *Βασίλης Νούλας*. Ερμηνεύουν: *Κώστας Κουτσολέλος, Βίκυ Κυριακουλάκου, Αλέξια Σαραντοπούλου, Δέσποινα Χατζηπαυλίδου*. 11-26/3 21.00. *Στέγη Ιδρύματος Ονάση, Μικρή Σκηνή, Συγγρού 107, 210 9005800*

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

ΟΠΙΣΘΕΝ ΧΙΛΤΟΝ

Πίσω από το πιο διάσημο κτίριο της πόλης έχουν συγκεντρωθεί κάποια από τα πιο «δυνατά χαρτιά» της αθηναϊκής γεύσης. Δεν είναι λίγοι αυτοί που ζητούν η περιοχή να μετονομαστεί σε...Τρίγωνο Γαστρονομίας!

Της ΝΕΝΕΛΑΣ ΓΕΩΡΓΕΛΕ

Όταν τον Απρίλιο του 1963 το Χίλτον άνοιξε τις πόρτες του στο αθηναϊκό κοινό συνέβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα: η Αθήνα απέκτησε το πρώτο ξενοδοχείο παγκόσμιας αλυσίδας και μαζί μια θέση στον τουρισμό πολυτελείας. Μέγα ζήτημα ηγέρθη για το αν το καινούργιο κτίριο «αυθαδιάζει» συνομιλώντας απευθείας με το «ιερό κτίριο», τον Παρθενώνα. (Σήμερα το Χίλτον που σχεδίασε η αρχιτεκτονική ομάδα των Βουρέκα, Βασιλειάδη-Στάικου και είχε στην πρόσοψη ανάγλυφα του Μόραλη θεωρείται μάλλον το ομορφότερο των Χίλτον όλου του κόσμου και σίγουρα είναι το πιο ισχυρό και εμβληματικό τοπόσημο της σύγχρονης Αθήνας). Κι έπειτα, με το που άνοιξε, η μισή περίπου Αθήνα... ξέχασε συνοικίες όπως Παγκράτι, Βύρωνα, Καισαριανή, Γουδί, Ζωγράφου, και στην ερώτηση «πού μένεις» δήλωνε «όπισθεν Χίλτον». Το Χίλτον αναβάθμισε τις αγοραπωλησίες οικοπέδων (και εκείνη την περίοδο χτίστηκαν πολλές πολυκατοικίες στην περιοχή), ανέβασε τα ενοίκια, προσέδωσε στους τυχερούς κατοίκους –ακόμη κι αν αυτοί έμεναν λίγο πριν τις ανηφόρες του Καρέα– μιαν άλλη αίγλη και μια αίσθηση αριστοκρατικότητας. Και στις μέρες μας ακόμα, το «όπισθεν Χίλτον» φιγουράρει περήφανο, δίνοντας το στίγμα της «καλής περιοχής». Στους κεντρικούς δρόμους της οποίας αλλά και μέσα στα στενά, άνηψε κυρίως το night clubbing – θα θυμηθώ τη θρυλική disco **Debessy** (αργότερα Jackie O), της εποχής που ήμουν μαθήτρια, την ιστορική pub **Red Lion** λίγο πιο κάτω που πίναμε ποτά στο σκαμπό που είχε κάτσει και ο ίδιος ο Frank Sinatra, το **Saloon piano bar**, που μας σύστησε τα steaks και τα burgers όπως Αμέρिका (ζουν και βασιλεύουν και τα δύο), κι αργότερα τα **Παπάκια**, τον **Ηριδανό**, το **Memphis**, το **No Name**. Με την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 το Χίλτον ανακαινίζεται και ο Πατρινός στην καταγωγή πλην κοσμοπολίτης **Κώστας Σηπλιάδης** στήνει μέσα στο ξενοδοχείο Χίλτον το **Milos**. Πυροτεχνήματα αρχίζουν και πάλι να σκάνε, ο συμπατριώτης έχει ομώνυμα εστιατόρια στο Μόντρεαλ και τη Νέα Υόρκη κι εδώ στο αθηναϊκό του πόστο προσφέρει την κουζίνα της «απλότητας» που όμως φέρνει στο προσκήνιο την άφθαστη ποιότητα και για πρώτη φορά τα τοπικά προϊόντα. Ψάρια πεντάφρεσκα από καΐκια που ψαρεύουν μόνο για τους πελάτες του Milos, αλάτι από τα βράχια των Κυθήρων, ειδικό «τροφοσυλλέκτης» που φέρνουν αγνή μαναβική, κοπελίτσες με κολλαριστές ποδιές να μας κόβουν με το ψαλιδάκι ρίγανες μέσα από καλαθάκια και το κοσμικό αθηναϊκό πλήθος γεμίζει τα τραπέζια του παρά τις αλμυρές, όσο και τα ψάρια που προσφέρει, τιμές. Λίγο μετά, έρχεται νέα τυμπανοκρουσία... Ο Σταύρος Θεοδωράκης ήδη πολύ γνωστός δημοσιογράφος κάνει την έκπληξη και ανοίγει τον Σεπτέμβριο του 2005 το **Αλλάσι!** Στο χώρο του παλιού ζαχαροπλαστείου **Delice**, προσφέρει κρητική κουζίνα, ο Σημίτης, η Μπακογιάννη, ο ΓΑΠ, σύσσωμοι οι δημοσιογράφοι και ο επιχειρηματικός κόσμος καταφτάνουν για να δοκιμάσουν γαμοπίλαφο και τα «ντολμαδάκια της μαμάς Αργυρώς». Η μικρή πλατεία πίσω από το Χίλτον γνωρίζει κοσμοσυρροή κι ένας αμερικανοτραφής, δυναμικός και φέρελπις νέος, ο Άρης Βεζενές που δουλεύει στο Milos, βάζει στο μάτι το διπλανό και για χρόνια πασίγνωστο κομωτήριο **Dino+Gino**. «Μου άρεσε τόσο η ενέργεια του μικρού πάρκου της Μαδρίτης, κάθεσαι στα τραπέζια μου και έχεις μπροστά σου κάποια από τα πιο εμβληματικά σημεία της πόλης, το Χίλτον, την Πινακοθήκη, το εκκλησάκι του Λυκαβηττού». Ανοίγει αρχές του 2011, μέσα στην κρίση που σκκώνει μόνο χαμηλές τιμές και πολύ... σουβλάκι. Στήνει ένα «ελληνικό μπιστρό», μας μαθαίνει ιδιαίτερες κοπές κρεάτων, στα πιάτα συναντιούνται η άριστη πρώτη ύλη, η νέα ιδέα, το χιούμορ, τις τιμές δεν τις λες προσιτές αλλά εν ριπή οφθαλμού το **Vezene** γίνεται talk of the town... Στα τέλη του 2014 μετά από μήνες αναμονής και ποταμούς άρθρων για το πρωτότυπο εγχείρημα, 5 δυνατά ονόματα, οι αδελφοί **Λιάκου**, ο μισελενάτος **Νίκος Καραθάνος**, ο **Μάνος Ζουρντατζής** και ο **Περικλής Κοσκινάς** ανοίγουν στο πλάι του Χίλτον την **Cookoonaya** και... γίνεται πάταγος! Προσφέρουν wise cuisine, έχουν ελληνική βάση, δημιουργούν πιάτα «απλά» που πειράζουν κατά το δοκούν, διαμορφώνουν μια νέα, πιο καθημερινή «κοσμικότητα» που οι Αθηναίοι τιμούν με το παραπάνω. Λίγες μέρες μετά, ο αρχιτέκτονας που διαμόρφωσε τον λαμπερό χώρο της Cookoonaya και φίλος των παιδιών **Στέφανος Ψυλλάκης**, μεταφέρει και το δικό του μπαρ εστιατόριο **CV Distiller** από τον Κεραμεικό ακριβώς απέναντί τους. Στεγάζει μια πλούσια κάβα γεμάτη σπάνια αποστάγματα που θα ζήλευαν πολλά διάσημα διεθνή μπαρ. Τα Χριστούγεννα του 2016 ένα ιστορικό εστιατόριο μεταφέρεται από τον Πειραιά στην Αθήνα. Πρόκειται για τον θρυλικό **Βασίλαινα**, που στα 100 χρόνια ιστορίας του έχει σερβίρει από τον Ουίνστον Τσόρτσιλ μέχρι τον Ωνάση, τον Νιάρχο και όλο το εγχώριο σταρ σύστημα και τη διανόηση. Οι πάντες έρχονται για να γευτούν λαχανοντολμά με σάλτσα κουνουπίδι και λάδι τρούφας, κυρίως όμως για να χαρούν αυτή την αίσθηση νέας ελληνικής δυναμικής που μπορεί να μοιάζει πασπαλισμένη με χρυσόσκονη αλλά έχει από πίσω όραμα και σκληρή δουλειά. Θυμάμαι ακόμη τα λόγια που μου είπαν οι κορυφαίοι αρχιτέκτονες **Κούρκουλας-Κοκκίνου**, υπεύθυνοι για τη διαμόρφωση του νέου Βασίλαινα (πρώην Αλλάσι): «Το δικό μας Χίλτον είναι από τα ωραιότερα μοντέρνα κτίσματα της Αθήνας. Δείχνει μια Αθήνα όμορφη, με τα μνημεία του σύγχρονου πολιτισμού της. Δεν είμαστε τσολιάδες... Όποιος ξένος αλλά και Έλληνας αντικρίζει αυτό το καδράρισμα καταλαβαίνει το δυναμισμό μιας Αθήνας-μητρόπολης».

MILOS

COOKOONAYA

CV DISTILLER

VEZENE

ΒΑΣΙΛΑΪΝΑΣ

Cross

Το Cross αποτελεί ένα από τα παλαιότερα και πιο αγαπητά εστιατόρια στην περιοχή των Ιλισίων. Άνοιξε το 1994 στη συμβολή των οδών Μιχαλκοπούλου και Παπαδιαμαντοπούλου αλλά εδώ και 3 χρόνια μεταφέρθηκε απέναντι από το ξενοδοχείο Caravel, στην οδό Βασιλέως Αλεξάνδρου. Κρατώντας όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που το έκαναν τόσο πετυχημένο για 25 και πλέον χρόνια, συνεχώς αναβαθμίζεται, ψάχνει την πρώτη ύλη και αφουγκράζεται τα σημεία των καιρών. Μαζί με τα παλιά και αγαπημένα πιάτα, θα βρείτε και νέες προσθήκες, όπως φρέσκα ζυμαρικά, ιδιαίτερα burgers, κριθαρότο σε παραλλαγές και νέες γεύσεις σε

κρεατικά και σαλάτες. Για το μεσημέρι σας ετοιμάζει 4 με 5 διαφορετικά πιάτα ημέρας με βάση την ελληνική κουζίνα, για πελάτες που θέλουν να γευτούν κάτι νόστιμο, ελαφρύ και γρήγορο με σκοπό να επιστρέψουν στη δουλειά τους. Εναλλακτικά, το Cross θα σας φέρει ό,τι επιλέξετε στην πόρτα του σπιτιού σας ή της εταιρείας σας μέσω της υπηρεσίας delivery με ένα απλό τηλεφώνημα. Extra tip: Οπωσδήποτε να δοκιμάστε το Banoffee, το οποίο είναι σίγουρα ένα από τα καλύτερα της Αθήνας!

Βασιλέως Αλεξάνδρου 5-7, 210 7470028,
2107489250, 2107488449, fb: Cross

Βλάσης

Εδώ και 30 χρόνια, από το πρώτο πόστο του Λυκαβηττού, μετά των Αμπελοκήπων και εδώ και λίγα χρόνια εδώ, στην οδό Μαιάνδρου, όσοι γνωρίζουν το εξαιρετικό αυτό ελληνικό εστιατόριο δηλώνουν φανατικοί. Τα νήια, πλέον, έχει αναλάβει η νέα γενιά, η οποία επιμένει στο τρίπτυχο παραδοσιακές ελληνικές γεύσεις, άφθαστες πρώτες ύλες, ζεστή φιλοξενία. Αυτές τις ημέρες θα βρείτε μια μεγάλη ποικιλία από σαρακοσιανά, κλασικά πιάτα και όχι μόνο, ενώ ανανεωμένα είναι και η λίστα των κρασιών. Αναλαμβάνει κάθε είδους δεξιώσεις, επαγγελματικά δείπνα αλλά και catering, μόλις ανοίξει λίγο ο καιρός βγάζει τραπεζάκια έξω, στο μικρό καταπράσινο παρκάκι.

Μαιάνδρου 15, 2107256335,
www.vlassisrestaurant.gr,
fb: Βλάσης Εστιατόριο - Vlassis Restaurant

Mojo

Ανήκει στους μικρούς θρύλους αυτής της πόλης και σε λίγο θα γίνει 25 χρόνων. Έχει all day χαρακτήρα, ανοίγει από τις 9 το πρωί για καφέ και σνακ, αλλά η ψυχή του είναι η μουσική. «Από το rock του βινυλίου έως το mainstream καταργούμε την ηλικία της μουσικής» λένε οι ιδιοκτήτες και συνεχίζουν να ανεβάζουν τη διάθεση με αγαπημένα τραγούδια στον πιο μουσικό κήπο της Αθήνας (ναι, υπάρχει και κήπος στην ιστορία και είναι απλά υπέροχος). Η κάβα είναι πολύ ενημερωμένη, τα cocktails ασύγκριτα, τα live συχνά η διάθεση στα ύψη. Τι άλλο θες; Tip: Προσεχώς έρχεται και κυριακάτικο brunch!

Παπαδιαμαντοπούλου 36, 210 7757033,
Fb: Mojo Club

Tapas bar

Μετά από μία επιτυχημένη διαδρομή στο Γκάζι, μετακόμισε πριν από τρία χρόνια στα Ιλίσια και άλλαξε τη γειτονιά για πάντα. Σπριτόζο και λατινοαμερικάνικο, σερβίρει καφέ από τις 11 το πρωί αλλά το μεγάλο του ατού είναι φυσικά τα tapas. Θα βρεις μια μεγάλη ποικιλία σε αυτές τις λιχουδιές, προτείνουμε όμως να αρχίσεις τις... συστάσεις με τα fajitas με πικάντικο χοιρινό, το burritos με κιμά κοτόπουλο, τα μανιτάρια Portobello γεμιστά με μπέικον, πιπεριά, τυρί και σάλτσα ντομάτας, ενώ αν είστε πολλοί οι πεινασμένοι, δοκιμάστε τη ζεστή ποικιλία tapas "one for all". Οι ιδιοκτήτες πιστεύουν με πάθος ότι η μουσική ενώνει όλες τις φυλές του κόσμου, οπότε θα ακούσεις υπέροχες μουσικές με latin, jazz, blues επιρροές, αν είσαι τυχερός ίσως πετύχεις και κάποιο live στο ίδιο στιλ. **Extra tip:** Τα cocktails του Δημήτρη Στέφου είναι απλά ανεπανάληπτα! Ανοικτά μέχρι τις 3 (και βάλει!) π.μ. **Βεντήρη 7, 210 7212080, www.glarostapasbar.gr, Fb: Tapas bar**

Χουζούρι

Ψάχνεις ένα καφέ που μπορείς να ηρεμήσεις με το που περάσεις την πόρτα; Είσαι στο σωστό σημείο! Εδώ μπορείς να διαβάσεις το βιβλίο σου, να συζητήσεις με την αγαπημένη σου φίλη και να χαλαρώσεις σε σημείο... χουζουρέματος! Σε περιμένει από τις 6 το πρωί (!) με υπέροχο καφέ, σοκολάτες σε πολλές γεύσεις και μεγάλη ποικιλία σε τσάγια, σερβιρισμένα σε πορσελάνινα φλιτζανάκια. Δοκίμασε όμως και τα θεϊκά γλυκά (τάρτα μήλου, lemon pie, cheesecake, σοκολατίνα, πάστα αμυγδαλού) ή κάποια από τα κρύα πιτάτα αν πεινάς περισσότερο. Η διακόσμηση παραπέμπει σε σαλονάκι της παλιάς Αθήνας (ή του δικού σου σπιτιού) και σε συνδυασμό με τα μουσικά ακούσματα (Κατσαρό, Σπανουδάκη, Χατζηδάκι) σε ηρεμεί πλήρως και σε κάνει να νιώθεις πως έστω και για λίγο ζεις σε ένα γαλάνιο κόσμο.

Χατζηγιάννη Μέξη 7, 2107212168, Fb: Xouzouri cafe bistro

Το αγαπημένο κρασί του Στέλλιου Μπουτάρη

Ο οινοποιός πέμπτης γενιάς του Κτήματος

Κυρ Γιάννη μας συστήνει το αγαπημένο του κόκκινο κρασί

Του ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΣΤΗΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Σημαντικοί Έλληνες οινοπαραγωγοί επιλέγουν το top κρασί τους

Ποιο είναι για εσάς το δικό σας αγαπημένο κόκκινο κρασί; Οι Δύο Ελιές Κυρ-Γιάννη. **Τι ποικιλία/ες είναι;** Syrah 60%, Merlot 30%, Εινόμαυρο 10%

Σε ποια περιοχή παράγεται; Υπάρχει συγκεκριμένο αμπελοτόπι;

Παράγεται στο κτήμα Κυρ-Γιάννη στο Γιαννακοχώρι Νάουσας. Τα σταφύλια για το συγκεκριμένο κρασί προέρχονται από επιλεγμένα αμπελοτεμάχια του κτήματος και συγκεκριμένα τα τεμάχια #19, #23 και #27, για το Syrah, το Merlot και το Εινόμαυρο αντίστοιχα.

Πώς φτιάχνεται το κρασί (οινοποίηση);

Έχοντας επιλέξει τα αμπελοτεμάχια που θα δώσουν τα σταφύλια για το κάθε κρασί, ακολουθεί ο αυστηρός έλεγχος των σταφυλιών στην τράπεζα διαλογής. Εφαρμόζεται προζυμωτική εκχύλιση 5-7 ημερών στους 8-100°C σε αντιοξειδωτικό περιβάλλον για την κάθε ποικιλία ξεχωριστά. Το Merlot ζυμώνει στους 24-27°C, το Syrah ζυμώνει στους 22-24°C και μεταφέρεται γρήγορα σε νέα βαρέλια για να ολοκληρωθεί η μηλογαλακτική ζύμωση. Το Εινόμαυρο ζυμώνει στους 22°C σε ανοιχτές δεξαμενές και ανακυκλώνεται με τη μέθοδο του rigeage, ώστε να αποφευχθεί το σπάσιμο των κουκουτσιών που δίνουν δυσάρεστες τανίνες. Ακολουθεί η παλαίωση σε δρύινα γαλλικά και αμερικάνικα βαρέλια των 225 λίτρων σε ποσοστό νέου ξύλου 30%.

Περιγραφή του κρασιού (όψη, μύτη, στόμα); Βαθύ κόκκινο στην όψη, με πληθωρικό αρωματικό χαρακτήρα, συνδυασμό από νέτες καπνού, βανίλιας και καραμέλας που ξεχωρίζουν επάνω σε φόντο από ώριμα μαύρα φρούτα και σοκολάτα. Το γεμάτο στόμα διαθέτει έντονο φρουτώδη χαρακτήρα, όγκο, πλούσια δομή και νόστιμη οξύτητα, που καταλήγει σε παρατεταμένη, μοναδική γεύση.

Με τι φαγητά το συνδυάζουμε;

Περί ορέξεως κολοκυθόπιτα, που έλεγε κι η μητέρα μου! Εγώ το προτιμώ, με κρέατα στη σχάρα!

Ιδανικό σερβίρισμα; (Θερμοκρασία, πότε ανοίγουμε τη φιάλη, χρειάζεται μετάγγιση); Σερβίρουμε στους 17-18°C. Η μετάγγιση σε καράφα θα επιτρέψει στο κρασί να αναδείξει τα αρώματά του για μεγαλύτερη απόλαυση.

Πόσες φιάλες παράχθηκαν στη συγκεκριμένη χρονιά; Συνήθως παράγουμε 40.000 φιάλες κάθε χρονιά... Δυστυχώς το 2014 δεν θα παράξουμε καθόλου, μια που η χρονιά δεν ήταν

καλή, λόγω του χαλαζιού που έπεσε στη Νάουσα στις 22 Ιουλίου και της υψηλής βροχόπτωσης στις 12 Σεπτεμβρίου... Μια κακή χρονιά!

Υπάρχει δυνατότητα παλαίωσης; Πότε θα είναι στα καλύτερά του;

Οι Δύο Ελιές έχουν μεγάλη δυνατότητα παλαίωσης που μπορεί να φτάσει τα 12-15 χρόνια. Για μένα σήμερα πίνουμε το 2009 και το 2010!

Ποιες είναι οι καλύτερες χρονιές του; Η πρώτη χρονιά, το 2004, είναι μαγική! Επίσης το 2005, το 2009 και το 2011.

Πού θα το βρούμε και σε τι τιμή; Σε ενημερωμένες κάβες, delicatessen, e-cavas στα 16 ευρώ περίπου.

Μπορούμε να βρούμε και παλιότερες χρονιές;

Κάποιες κάβες και εστιατόρια κρατούν παλιότερες χρονιές και τις διαθέτουν στους πελάτες τους. Εξάλλου στα κρασιά που επιδέχονται παλαίωση αξίζει να κρατάμε κάποιες φιάλες, είναι μια μορφή επένδυσης. Εμείς στο οινοποιείο κρατάμε κάποιες ποσότητες για να βλέπουμε την εξέλιξη των κρασιών μας.

Αυτό είναι το top κρασί σας. Γιατί αυτό το κρασί είναι και το αγαπημένο σας; Είναι το πρώτο κρασί που έφτιαξα μόνος μου!

Μπορείτε να μας πείτε μια ιστορία που αφορά το κρασί αυτό;

Στα αμπελοτόπια 25 και 26 του κτήματος Κυρ-Γιάννη στο Γιαννακοχώρι, δίπλα στα αμπελικά του Syrah στέκονται δυο αιωνόβια ελαιόδεντρα. Στο υψόμετρο που βρίσκεται το κτήμα είναι σπάνιο να συναντήσει κανείς δύο ελιές σαν κι αυτές. Σπάνιο όσο και το χαρμάνι Merlot, Syrah και Εινόμαυρο στο οποίο έδωσαν το όνομά τους!

Είναι ένα μοντέρνο κρασί αλλά που παράλληλα ακολουθεί πιστά την παράδοση. Όταν αποφασίσαμε να βγάλουμε τις Δύο Ελιές στην αγορά και είχαμε φτιάξει το χαρμάνι που επρόκειτο να εμψιασθεί, περιμέναμε τον πατέρα μου στο κτήμα να έρθει να δοκιμάσει για να δώσει την έγκρισή του, όπως γινόταν πάντα. Ωστόσο εκείνη την περίοδο δεν έβρισκε ποτέ χρόνο να έρθει από το Κτήμα και να γίνει η τελική δοκιμή. Ο καιρός περνούσε και το χαρμάνι έπρεπε να κλείσει για να λανσαριστεί το κρασί στην αγορά. Μου ζήτησε τότε να το πάρω πάνω μου. Όταν τελικά κατάφερε να δοκιμάσει το τελικό αποτέλεσμα, αντί για άλλη απάντηση μου έδωσε ένα φιλί. Μαζί με το χαρμάνι πήρα κι εγώ την έγκρισή του και, κάπως έτσι, οι Δύο Ελιές έγιναν το πρώτο κρασί που έβγαλα στην αγορά! ●

ΒΙΒΛΙΟ

Η γέφυρα του Γαλατά

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Η **Σεβαστή Χρηστίδου** με τα 36 διηγήματά της έκανε τη διαφορά στα βιβλία που ασχολούνται με την Κωνσταντινούπολη. Τη ρωτήσαμε για να μάθουμε τι κρύβεται πίσω από τα... εγκλήματα.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ

Στα 36 διηγήματα του «Εγκλήματα στην πόλη» με τίτλους (μεταξύ άλλων) «Στα μπαρμπέρικα κελαηδούσαν καναρίνια», «Βαχ και αχ και α-μάν, και κλαίγανε οι πουτάνες», «Αχ! Ευθαλία τα αγόρια είναι επικίνδυνα σαν τη φωτιά» άνθρωποι της διπλανής πόρτας, ανεξαρτήτου εθνικότητας, θρησκείας, τάξης ή φύλου μπλέκονται σ' ένα έγκλημα. Τα εγκλήματα γίνονται αφορμή να ζωντανέψουν γειτονιές της Πόλης στη δεκαετία του '40, με τον τρυφερό τρόπο που γράφουν οι συγγραφείς όταν θυμούνται τη γενέθλια πόλη τους – προσθέστε και μπόλικο χιούμορ. Μόνο που εδώ, καθώς η αγάπη ακουμπάει όλους τους Πολίτες και όχι μόνο τους Ρωμιούς, το βιβλίο καταλήγει μια ολοζώντανη

τοιογραφία ζωής (και χαράς) και όχι ένα αφήγημα αναμνήσεων για όσα... χάθηκαν. Συναντήσαμε τη Σεβαστή Χρηστίδου και μιλήσαμε για τη ζωή της στην Κωνσταντινούπολη – αν κι εκείνη προτιμάει να την αναφέρει Πόλη – και γι' αυτά που κρύβει η ιστορία συγγραφής των διηγημάτων.

«Γεννήθηκα στην Πόλη, αλλά στα δώδεκά μου έφυγα στην Αθήνα, εσώκλειστη σ' ένα σχολείο. Πηγαίνοερχόμουν όμως καθώς οι γονείς μου παρέμειναν εκεί μέχρι το '84. Ο αδελφός μου πέθανε πριν από πέντε χρόνια στην Πόλη.

Νομίζω με καθόρισε πολύ το γεγονός πως έζησα σε ένα περιβάλλον Ρωμιών που δεν ήταν “τουρκοφαγικό”. Ο πατέρας μου –βιομήχανος στο επάγγελμα– ήταν φιλότουρκος. Μιλούσε τουρκικά, διάβαζε τουρκική λογοτεχνία, παρακολουθούσε θέατρο, ήταν πλήρως ενταγμένος στη ζωή της Πόλης. Επίσης ήταν άθεος. Σε έναν τόπο όπου το Πατριαρχείο καθόριζε τη ζωή των Ελλήνων, εμείς δεν είχαμε πάει ποτέ στην εκκλησία. Θυμάμαι πως όταν μια φορά θέλησα να πάω τη Μεγάλη εβδομάδα, γιατί εκεί υπήρχε πολύ αλισβερίσι μεταξύ κο-

ριτσιών και αγοριών, έγινε μεγάλος καβγάς.

Μπορεί σε κάποιο σημείο του βιβλίου να εμφανίζεται ο παππούς μου ή ασυνείδητα να έχω περάσει και κάποια άλλα βιώματα, όμως αυτά έχουν να κάνουν με διαβάσματα, με εικόνες από την καθημερινότητα ή με τραγούδια, παρά με περιστατικά της ζωής της οικογένειάς μου. Η έμπνευση για τα “Εγκλήματα στην Πόλη” έχει μια συγκεκριμένη αφετηρία.

Είμαι εκπαιδευτικός. Πριν από 4 με 5 χρόνια, αποσπασμένη στην Ακαδημία Αθηνών, κάνω μια ιστορική έρευνα για τον κεφαλικό φόρο που είχαν επιβάλει το '42 οι Τούρκοι σε όλες τις μειονότητες, προκειμένου να τις εξοτρώσουν οικονομικά. Με αυτό τον τρόπο προσέβλεπαν να περάσει το εμπόριο, η βιοτεχνία και η βιομηχανία στα χέρια τους. Διαβάζοντας τις ελληνικές εφημερίδες της δεκαετίας '40-'50 ανακαλύπτω τη στήλη του αστυνομικού δελτίου. Εκεί οι ειδήσεις ήταν γραμμένες τηλεγραφικά: “Χθες σε καφενείο του Τσιολί δύο θαμώνες, ο Αλή και ο Τσεβντέτ, λογομάχησαν και ο ένας σκότωσε τον άλλο με μαχαίρι”. Καμιά φορά μπορεί να υπήρχε και μια σημείωση τύπου το “τάδε έγκλημα έγινε για λόγους ζηλοτυπίας”, για παράδειγμα. Τίποτα άλλο. Αυτές οι ειδήσεις είναι που μου έδωσαν το υλικό.

Όταν πέρυσι ένας φίλος μου, ο ιστορικός Γιώργος Τσακνιάς, μου ζήτησε να γράψω για το dimartblog.com –είναι ένα μπλογκ που ξεκίνησε με τη δημιουργία της ΔΗΜΑΡ–, οι ειδήσεις έγιναν πολύ εύκολα ιστορίες. Εκεί, κάθε εβδομάδα έγραφα και ανέβαζα από ένα από τα 36 διηγήματα πολύ πιο μικρά σε σχέση με το πώς τελικά εκδόθηκαν.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Σε κάθε διήγημα ο τόπος, το είδος του εγκλήματος, η ημερομηνία και όσα ονόματα αναφέρονταν στην είδηση τα έχω κρατήσει ως έχουν. Αυτά αποτέλεσαν το σκελετό των ιστοριών που υποτίθεται οδηγούν τους ήρωες στο φόνο ή στην εγκληματική πράξη. Όλα είναι εγκλήματα θυμικού. Δεν ξέρω αν βγαίνει στο βιβλίο, αλλά προσωπικά αγαπώ το ίδιο θύτες και θύματα και πιστεύω πως σε μερικές από τις ιστορίες θα μπορούσαν να είχαν αντιστραφεί οι ρόλοι.

Παίρνοντας αφορμή τις γειτονιές όπου συμβαίνουν τα εγκλήματα, περιηγούμαι στην Πόλη. Γιατί σε όλες τις γειτονιές της υπάρχουν διάσπαρτα σημάδια από το πέρασμα αυτοκρατοριών, όπως η ρωμαϊκή, η βυζαντινή ή η οθωμανική. Επιπλέον με αυτό το βιβλίο ήθελα να περάσω στον αναγνώστη την αγάπη μου για την Πόλη, αλλά και για τους κατοίκους της είτε είναι Ρωμιοί είτε Τούρκοι, Αρμένιοι ή Εβραίοι. Να μεταφέρω πόσο κοσμοπολίτικη ήταν (ακόμα) η ατμόσφαιρα ή να δώσω πληροφορίες για το ποια ήταν η θέση της γυναίκας στην εποχή.

Τα διηγήματα τα τελειοποίησα το καλοκαίρι. Μέσα Ιουλίου, έστειλα στην Αναστασία Λαμπρία, εκδότρια του Ποταμού, 14 διηγήματα. Δεν τη γνώριζα προσωπικά για αυτό και τα συνόδευσά μ' ένα σημείωμα που της ζητούσα να τους ρίξει μια ματιά και να μου πει τη γνώμη της. Σε μια εβδομάδα μου ζήτησε να της στείλω και τα υπόλοιπα. 15 ημέρες μετά πήρα ένα e-mail που με πληροφορούσε πως ο Ποταμός ενδιαφέρεται να τα εκδώσει. Σήμερα της έστειλα ένα μήνυμα πως θα κάνουμε τη συνέντευξη, για να τη ρωτήσω αν θέλει να σας πω κάτι. Η απάντησή της; "Να πεις πόσο γρήγορα με κέρδισαν τα διηγήματα με αποτέλεσμα να τα εκδώσω εκτός του προγραμματισμού που ήδη είχα κάνει!" (γέλια)». **A**

ΙΑΝΟΣ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΥ | ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΝΕΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΑΝΟΙΞΗ 2017

ΑΘΗΝΑ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΜΑΚΗΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ
ΠΑΡΑ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΟΡΘΩΣΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗΣ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΒΕΛΟΔΟΝΔΙΝΗ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ (E-LEARNING)
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΟΡΘΩΣΗΣ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
ΕΥΡΩΠΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ

Τηλεφωνικά: 0210 523 1111
Email: info@ianos.gr

Τηλεφωνικά: 0210 523 1111
Email: info@ianos.gr

Τηλεφωνικά: 0210 523 1111
Email: info@ianos.gr

Ακολουθήστε τη Ρούσσα, μια όμορφη
Αρχοντοπούλα της Κρήτης, σε ένα ταξίδι
σε σκοτεινά αλλοστρινών καιρών.

Ευγενείς, σκλάβοι, αλγοκρίτες, πειρατές, αλήθειες,
ψέματα, έρωτες και πάθη, ζωντανεύουν σε αυτό
το συναρπαστικό μυθιστόρημα.

Ερυσία

το πρώτο βιβλίο της τριλογίας
Οι δρόμοι της καταγίδας

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΑΣ #1

ANNA ΓΑΛΑΝΟΥ

Ερυσία

Διόπτρα

www.dioptra.gr

Βρείτε μας!

ΔΙΑΒΑΣΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Γράφει ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ*

«Γύρνα σπίτι,
άγγελέ μου»
του Τόμας Γουλφ,
εκδόσεις
Μεταίχμιο

Το μεγάλο αμερικανικό μυθιστόρημα επιστρέφει. Δεν είναι αλήθεια ότι οι Αμερικανοί πρωτοστατούν στην εξέλιξη της λογοτεχνίας και ιδίως στο μυθιστόρημα. Αν εξαιρέσει κανείς τις περιπτώσεις Φόκνερ και Πίντσον δύσκολα θα βρει κάποιον άξιο λόγου νεωτεριστή στο βορειοαμερικανικό κόσμο της αφήγησης. Κανείς δεν ισχυρίζεται φυσικά ότι η μεγάλη λογοτεχνία είναι απαραίτητα πειραματική, στο βαθμό μάλιστα που η παράδοση είναι το εφελτήριο για κάθε νέα αφηγηματική ματιά στον κόσμο και υπ' αυτή την έννοια το έπος του «Μόμπι Ντικ» είναι ισοδύναμο των μεγάλων μυθιστορημάτων του Τολστόι. Όπως επίσης είναι δύσκολο στην Ευρώπη του εικοστού αιώνα, όπου ανακατέψαμε τη μυθιστορηματική τράπουλα με χίλιους θαυμαστούς τρόπους, να βρούμε ένα κλασικό μυθιστόρημα με την αυστηρή έννοια του όρου που θα μπορούσε να ανταγωνιστεί επάξια το εμβληματικό «Γύρνα σπίτι, άγγελέ μου» του Τόμας Γουλφ. Ο Γουλφ ανήκει στην τριανδρία του μεσοπολέμου που δημιούργησε ένας εμπνευσμένος επιμελητής, ο γνωστός μας Μάξγουελ Πέρκινς. Οι άλλοι δύο, Φιτζέραλντ και Χεμινγκουέι, είναι μάλλον πιο γνωστοί στο ελληνικό κοινό. Δικαίως θεωρούμε σήμερα τον «Μεγάλο Γκάτσμπι» του πρώτου ως αδιαμφισβήτητο αριστούργημα ενώ εξακολουθούμε να διαβάζουμε τον «Αποχαιρετισμό στα όπλα» του δεύτερου με αδιάπτωτη συγκίνηση. Αναρωτιέμαι όμως τι μπορεί να συγκριθεί με τη βιβλική ατμόσφαιρα που δημιουργεί ο Γουλφ στο «Γύρνα σπίτι, άγγελέ μου». Αν δεν ακολουθούσε το «Αβεσσαλώμ, Αβεσσαλώμ» του Φόκνερ, θα μπορούσε κανείς ανενδοίαστα να το χαρακτηρίσει το «μεγάλο αμερικανικό μυθιστόρημα του εικοστού αιώνα». Η αρχιτεκτονική του θεωρούμενου ως αυτοβιογραφικού μυθιστορήματος του Τόμας Γουλφ έχει πράγματι κάτι από την αφηγηματική ψυχή του Μέλβιλ και του Τολστόι έτσι ώστε να θυμίζει καθεδρικό. Η αδρομερής διήγηση, κλασικίζουσα και γραμμική, δεν παραπέμπει καθόλου σε συγγραφέα παραληρηματικό, όπως τουλάχιστον τον παρουσιάζει η διεθνής κριτική. Εκείνο που ίσως μας παραπλανά κατά σημεία είναι ο ποιητικός οίστρος μερικών αράδων και οι τεράστιες δρασκειλές στο σώμα της Ιστορίας. Κατά τα άλλα ο Γουλφ παραδίδει ένα μυθιστόρημα για την πλατιά αναγνωστική μάζα, στο βαθμό μάλιστα που η δομή του ακολουθεί τη βιβλική λογική της εξιστόρησης του κόσμου. Όπως λέει κι ο ίδιος για τον πρωταγωνιστή του, τον Ευγένιο Γκαντ, «συνταύτισε τον εαυτό του, ενσαρκώνοντας χίλιους μυθιστορηματικούς ήρωες...» μέχρι του σημείου όπου η ενηλικίωση δεν είναι το τέλος αλλά η πρόκληση και η αρχή για μια νέα ζωή. Μεταφρασμένο από τον Κοσμά Πολίτη, το «Γύρνα σπίτι, άγγελέ μου» αναζητά στην Ελλάδα νέους αναγνώστες ενώ ταυτόχρονα εγκαινιάζει τη σειρά «Μεγάλες αφηγήσεις» από τις εκδόσεις Μεταίχμιο, για την κλασική λογοτεχνία. (Η μετάφραση είναι του Κοσμά Πολίτη)

*Ο Δ. Στ. είναι συγγραφέας

ΔΕΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΠΟΥΔΑΙΑ «ΕΚΟΥΑΤΟΡΙΑ» ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΜΟΔΙΝΟΥ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΥΣΣΑ

Η «Εκουατόρια» του Μιχάλη Μοδινού είναι, αν όχι το άριστο, σίγουρα ένα από τα καλύτερα μυθιστορήματα που βγήκαν την προηγούμενη χρονιά («Καστανιώτης, Νοέμβρης 2016) από χέρια Έλληνα πεζογράφου. Κι αυτό γιατί:

Α. Δεν είναι «ελληνικό» πεζογράφημα. Ο συγγραφέας είναι Έλληνας, το βιβλίο γράφτηκε στα ελληνικά, ο αφηγητής είναι Έλληνας, μα η «Εκουατόρια» δεν είναι ελληνική, δεν είναι ελληνοκεντρική, δεν είναι καν ελληνίζουσα. Αυτό και μόνο την κάνει να κείται στο 1% ή και λιγότερο της σύγχρονης πεζογραφίας μας και κάνει την αφετηρία της ξεχωριστή.

Β. Είναι (και ταυτόχρονα δεν είναι) η ιστορία μιας ουτοπίας. Πρόκειται για την ίδρυση και διατήρηση για ικανό χρονικό διάστημα μιας περιέργης κοινωνίας που εμφανίστηκε μεικτή αδεΐα (ιστορική αλλά και συγγραφική, οι δοτικές δίχως υπογεγραμμένες, παρακαλώ) «στην καρδιά της Αφρικής» στα χρόνια της δεύτερης Βιομηχανικής Επανάστασης, έζησε ικανό χρονικό διάστημα και τελικά διαλύθηκε από εσωτερικές και ιδίως εξωτερικές αιτίες.

Γ. Είπα «είναι και δεν είναι», γιατί υπάρχουν ουτοπίες και ουτοπίες – και μαζί τους δυστοπίες, ετεροτοπίες και ατοπίες. «Ο παραλογισμός των ουτοπιών συνίσταται» μεταξὺ άλλων, όπως γράφει ο Μάρκος Δραγούμης στο μεζον έργο του «Πορεία προς το φιλελευθερισμό», στο ότι σε όλες τις ερωτήσεις «που θέτουν ο άνθρωποι υπάρχει μια και μόνη ορθή απάντηση. Όλες οι άλλες είναι εσφαλμένες». Άλλο όμως μια πραγματωμένη ουτοπία που οδηγεί κατ' ανάγκη σε καταπίεση των

ατόμων κι άλλο μια λογοτεχνική, έστω κι αν έχει ιστορική βάση. Εννοώ ότι είναι άλλο πράμα όσα τέτοιου είδους συστήματα εφαρμόστηκαν ή αξίωσαν εφαρμογή, όπως οι μονοθεϊστικοί και μη Παράδεισοι, ο κομμουνισμός, τα μοναστήρια, η αναρχία, το τολστοϊκό σύστημα, η καλβινιστική Γενεύη, οι πυθαγορικές εφαρμογές σε διακυβερνήσεις, το καθεστώς των Ζηλωτών στη μεσαιωνική Θεσσαλονίκη, «Το δικαίωμα στην τεμπελιά» του Λαφάργκ, η πλατωνική «Πολιτεία», το «λαϊκό κράτος» του Χίτλερ, η «Ουτοπία» του Τόμας Μορ που ονόμασε μια για πάντα όλες τις ουτοπίες (ου + τόπος, έστω κι αν η αρχική πρόθεση ήταν να την ονομάσει «Nusquam», δηλαδή «Πουθενά». Η αλλαγή ονομασίας έγινε από τον πρώτο εκδότη, έναν Ολλανδό, ίσως και με παρέμβαση του Έρασμου), η ΕΑΜοκρατία, τα χίπικα κοινόβια κ.λπ. και άλλο πράμα τα παραμύθια ή η λογοτεχνία, όπως ο «Αναρχικός τραπεζίτης» του Πεσόα (η απόλυτη ουτοπία του

ενός!), η «Ουτοπία» της Λεγκέν, το «1984» του Όργουελ, το «Χαμένο νησί» του Καραγάτση, το τρίτο ταξίδι του Γκάλιβερ στη χώρα των Χουίν, «Το τέλος της αιωνιότητας» του Άσιμοφ, τα «φευγάτα» κεφάλαια στο τέλος του «Πένθιμου Εμβαθήριου του Πατατζή, «Ο άνθρωπος στο ψηλό κάστρο» του Ντικ, «Η καρδιά του σκότους» του Κόνραντ, οι βερνικές ουτοπίες («Η μυστηριώδης νήσος» και ειδικά «Οι ναυαγοί του «Ιωνάθαν»», αυτό που νομίζω πως πιο πολύ συγγενεύει με το βιβλίο του Μοδινού), για να μην πιάσω τις ταινίες: σε όλες αυτές τις περιπτώσεις της δεύτερης ομάδας, μιλάμε για τέχνη.

Δ. Δίνεται πάρα πολύ ωραία το ότι η Εκουατόρια, όπως και κάθε (μη)πραγματωμένη ουτοπία, συγκρούστηκε με το μη ουτοπικό έξω κόσμο, την ατελή ανθρώπινη φύση, τα επιμέρους «εγώ» των ουτοπιστών κ.λπ. Η εντροπική ισορροπία ήταν πρόσκαιρη και ναι μεν οι Εκουατοριανοί «δε θέλουν να σωθούν» αλλά η Ευρώπη σπεύδει να τους σώσει.

Ε. Μπλέκει πολύ όμορφα ιστορικά (21 τον αριθμό) και μη πρόσωπα, γεωγραφικά, χαρτογραφικά και οικολογικά ζητήματα, την Αφρική (ο συγγραφέας έχει ζήσει πολύ εκεί), το ζήτημα της δουλείας, το φρικτό ρόλο των θρησκειών, τις –και ανθρωπιστικές– ελπίδες από την επιστημονική πρόοδο της Β' Βιομηχανικής Επανάστασης, τον τζιχαντισμό της εποχής με τη γνωστή εξέγερση του Μάχντι, το αναγκαίο ερωτικό στοιχείο, την επιστημονική εμμονή (ο κεντρικός ήρωας Σνίτσερ/ Εμίν πασάς θυμίζει την παράδοση για τον Αρχιμήδη και το «μη μου τους κύκλους τάραττε»), τη διεθνή πολιτική και οικονομική συγκυρία (διώρυγα Σουέζ κ.λπ.) και πολλά άλλα, σ' ένα χορταστικό μυθιστόρημα πάνω στις καλύτερες παραδόσεις της παλιάς (αλλά όχι παλιομοδίτικης) πεζογραφίας, με αρχή μέση και τέλος, σε ορισμένους χώρους και χρόνους.

ΣΤ. Διαθέτει χιούμορ, με κορυφαίο το ότι ο αφηγητής είναι ένας Έλληνας Αλεξανδρινός μπαμπακέμπορος που ο Μιχάλης Μοδινός τον έχει βγάλει Μιχαήλ Μοδινό του Όθωνος – αλήθεια το λέω.

Ζ. Διαθέτει εξαιρετική εικονογράφηση.

Η. Δίνει όχι μόνο τέρψη, αλλά και πολλή, μα πάρα πολλή συμπυκνωμένη εγκυκλοπαιδική γνώση, καθώς και αξιόλογες κοινωνικές – φιλοσοφικές σκέψεις, χωρίς όμως να ξεπέφτει στη δοκιμασιότητα. Θέλω να πω, ο Μοδινός έχει μελετήσει πολύ για να γράψει, αλλά το αποτέλεσμα είναι πεζογραφία, δεν είναι ούτε διδακτισμός ούτε γουίκι πίντια.

Θ. Ο Μοδινός πήγε εδώ ένα βήμα πιο πέρα από το «Ο μεγάλος Αμπάι» και το «Τελευταία έξοδος: Στυμφαλία», δηλαδή εξέλιξε την αυτοαναφορικότητά του θετικά (ναι, εξέλιξε σε μεταβατικό ρήμα).

Ι. Δε θα εκπλαγώ καθόλου, μετά απ' όλα αυτά, αν ο Μοδινός διεκδικήσει και πάλι το Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος για το 2016 (όπως ήταν και στην κορυφαία πεντάδα για το 2015). **Α**

Δες την επιχείρησή σου
να αναγνωρίζεται για την κοινωνική της υπευθυνότητα.

Αριστεία Εταιρικής Υπευθυνότητας 2017

Είναι σημαντικό οι επιχειρήσεις να στρέφονται στην κοινωνία, να αγκαλιάζουν τον άνθρωπο, να βλέπουν πιο μακριά από τους εμπορικούς τους στόχους. Στο **Σύνδεσμο Διαφημιζομένων Ελλάδος** υποστηρίζουμε την προσπάθεια επιχειρήσεων ανεξαρτήτως μεγέθους και κοινωνικών συνεταιριστικών επιχειρήσεων (ΚοινΣΕπ), να είναι κοινωνικά υπεύθυνες. Και τους δίνουμε τη δυνατότητα να προβάλλουν τις δράσεις τους και να επιβραβεύονται γι' αυτές. Γιατί όταν οι επιχειρήσεις δίνουν πίσω στην κοινωνία, αξίζει να έρθουν μπροστά!

Υπόβαλε τη συμμετοχή σου μέχρι 20 Μαρτίου στο www.aristia-sde.gr

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΑΡΧΟΓΟΙ

ΕΠΙΚΟΥΡΟΙ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

Το 2009

ο 48χρονος συγγραφέας και φωτογράφος Bill Hayes έβγαλε εισιτήριο χωρίς επιστροφή για τη Νέα Υόρκη, χωρίς την παραμικρή ιδέα τι θα έκανε. Αναζητούσε μια νέα αρχή, μετά την απώλεια του συντρόφου του. Η καστική μα γοητευτική μεγαλούπολη, οι χαρακτήρες της, οι διαδρομές με το μετρό, του πρόσφεραν παρηγοριά – την οποία ανακάλυψε και σε έναν αναπάντεχο έρωτα, με τον Όλιβερ Σακς. Ο σπουδαίος επιστήμονας ερωτεύτηκε και έκανε σχέση, στα 75 του για πρώτη φορά, με τον Hayes αλλά και χρειάστηκε να αντιμετωπίσει την ασθένεια που τελικά τον Αύγουστο του 2015 οδήγησε στο θάνατό του. Η «Ξάγρυπνη πόλη» είναι ένα σπαρακτικό χρονικό της ερωτικής σχέσης του Hayes με τον χαρισματικό νευρολόγο και συγγραφέα, της ασθένειας και των τελευταίων χρόνων της ζωής του Όλιβερ Σακς. Εν μέρει ημερολόγιο αντοχής, εν μέρει ερωτική επιστολή προς την πρωτεύουσα του κόσμου και εν μέρει ωδή στην ανεκτικότητα στο διαφορετικό ως μηχανισμό επιβίωσης. Το βιβλίο κυκλοφορεί σε λίγες μέρες από τις εκδόσεις ΡΟΠΗ στα ελληνικά, σχεδόν ταυτόχρονα με την κυκλοφορία του στις ΗΠΑ, σε μετάφραση του Βαγγέλη Προβιά.

Το παρακάτω απόσπασμα περιγράφει τη γνωριμία των δύο αντρών με την Bjork.

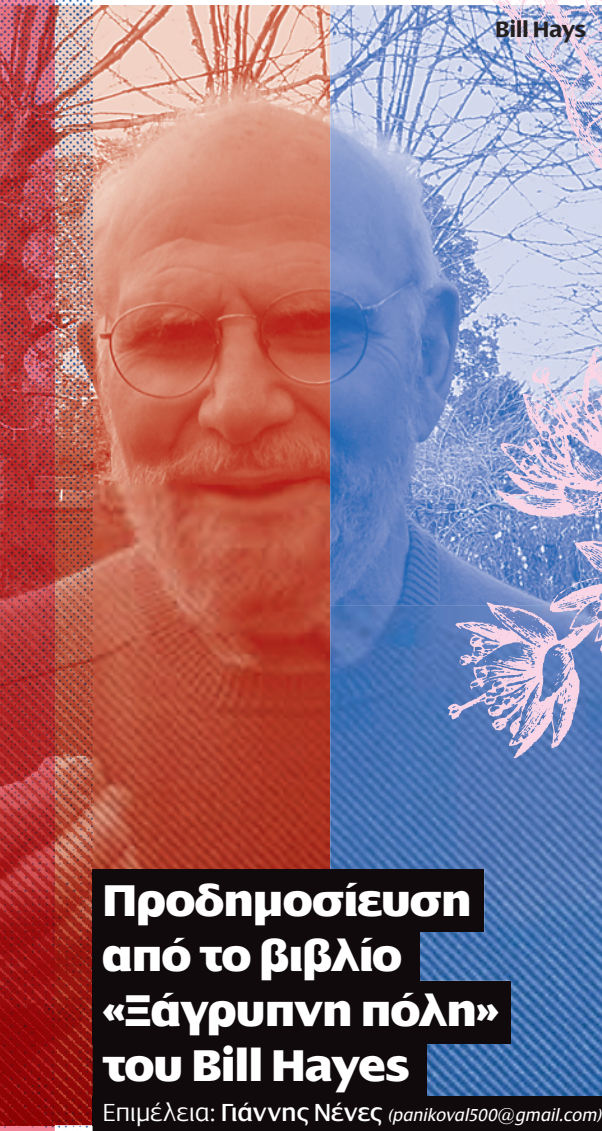
28 Αυγούστου 2012:

Η Bjork μας κάλεσε στο σπίτι της στο Ρέικιαβικ για φαγητό – μια υπέροχη βραδιά· ο Ο την περιέγραψε καλύτερα: «Όλα ήταν αναπάντεχα».

Οι δύο τους είχαν γνωριστεί μερικά χρόνια πριν, όταν η Bjork του ζήτησε να συμμετάσχει σε ένα ντοκιμαντέρ του BBC με θέμα τη μουσική, δεν είχαν όμως ποτέ περάσει χρόνο μαζί, να κάνουν παρέα. Στην πραγματικότητα, ο Ο ήξερε πολύ λίγα για το έργο της, μέχρι λίγο πριν κάνουμε αυτό το ταξίδι. Αγόρασα ένα DVD συλλογή με τα βίντεό της και οργάνωσα ένα εντατικό μάθημα περί Bjork για τον Ο. Καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, λίγα εκατοστά από την οθόνη, κάτι που είναι απαραίτητο για να μπορεί να ακούει, παρακολουθούσε ακίνητος, γοητευμένος κυρίως από τις εικόνες, για ενενήντα λεπτά. Εξαιτίας της αδυναμίας του να αναγνωρίσει πρόσωπα, όχι μόνο στο δρόμο αλλά ακόμα και σε ταινίες ή στην τηλεόραση, τότε τότε με ρωτούσε, «Αυτή είναι η Bjork;», ή «Ποια είναι η Bjork;». Το φόρεμα κύκνος τη μία στιγμή, η ρομποτική στολή την επόμενη, η ανελέητη εναλλαγή κουστουμιών και κομμώσεων, τον αναστάτωναν πολύ, αλλά ήταν και βαθιά εντυπωσιασμένος από το ταλέντο και τη δημιουργικότητά της.

Παρκάραμε στο δρόμο που οδηγούσε στο πάρκινγκ πίσω από το σπίτι της. Την είδα από το παράθυρο της κουζίνας. Φαινόταν να είναι στη μέση μιας δουλειάς, συγκεντρωμένη. Το σπίτι είχε έναν απλό φράκτη από θάμνους. Στην μπροστινή αυλή υπήρχε ένα τραπέζι και μερικές καρέκλες σε παιδικό μέγεθος, το σκηνικό για μια μάζωξη για τσάι. Δεν είδαμε μονοπάτι, και έτσι περάσαμε μέσα από τους θάμνους, κάπως αμήχανοι, για να φτάσουμε στην εξώπορτα. Μας άνοιξε. Θυμάμαι ότι μας υποκλίθηκε καθώς μας χαιρετούσε. Δεν το έκανε, βέβαια, αλλά η σεμνότητα και ο σεβασμός που απένεινε προς τον Όλιβερ, δημιούργησαν αυτή την εντύπωση. Μας οδήγησε στην τραπεζαρία, όπου το τραπέ-

ΟΤΑΝ Ο ΟΛΙΒΕΡ ΣΑΚΣ ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ BJORK

**Προδημοσίευση
από το βιβλίο
«Ξάγρυπνη πόλη»
του Bill Hayes**

Επιμέλεια: Γιάννης Νένης (panikoval500@gmail.com)

ζι ήταν ήδη στρωμένο. Η Bjork μας σύστησε σε δύο φίλους της: τον Τζέιμς, Εγγλέζο, και τη Μαργκερίτ, Ισλανδή, οι οποίοι είχαν και οι δύο το ίδιο εντυπωσιακά, έντονα κόκκινα μαλλιά.

Η Bjork είχε τα μαλλιά της χτενισμένα ψηλά, στερεωμένα με μια φουρκέτα με μπλε φτερά. Φορούσε έναν απλό χιτώνα, φτιαγμένο από κάμποσα υφάσματα με διαφορετικά χρώματα και σχέδια· ίσως τον είχε φτιάξει η ίδια. Κάτω από τον χιτώνα φορούσε ένα λευκό παντελόνι και ψηλά πέδιλα. Το πρόσωπό της ήταν χωρίς ρυτίδες, χωρίς μακιγιάζ, όμορφο· τα μάτια της είχαν το χρώμα του νεφρίτη· τα φρύδια της ήταν πυκνά, κατάμαυρα, και είχαν το σχήμα φτερών.

Μπήκα στην κουζίνα όπου μαγείρευε. Η ταπεταρία ήταν ένα κολάζ από φωτογραφίες από περίτεχνες κοτσίδες διαφορετικών γυναικών – πολλές Θεές και τα μαλλιά τους. Ήταν πολύ χαλαρή και ανεπιτήδευτη· περισσότερο από οτιδήποτε άλλο έβγαζε την επιθυμία να είναι καλή οικοδέσποινα – να μας κάνει να νιώσουμε άνετα, να μας ταΐσει, σαν μαμά. Κουβεντιάσαμε για λίγο. Ήμουν όμως πολύ αγχωμένος για να μπορέσω να της πω όσα ήθελα πραγματικά να πω – πόσο σημαντική ήταν για μένα η μουσική της, ειδικά μετά τον θάνατο του Στηβ.

Μας φώναξε να καθίσουμε στο τραπέζι για φαγητό. Οι καρέκλες ήταν σκαλισμένες σε κούτσουρα δέντρων. Το τραπεζομάντηλο ήταν κεντημένο με όστρακα. Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν, σε μικροσκοπικά πιάτα, ψημένοι, ζεστοί, ανάμεικτοι ξηροί καρποί. Σχεδόν αμέσως μας έφερε ένα αχνιστό ταψί με ψητή πέστροφα, μια σαλάτα, και ένα μπολ βραστάς πατάτες – «μου αρέσουν με τη φλούδα τους» μας είπε κάπως απολογητικά, «εσάς;». Ο Ο και εγώ κουνήσαμε το κεφάλι.

Η κουβέντα ήταν πολύ ζωντανή. Μιλήσαμε για

την Ισλανδία, για το νέο βιβλίο του Όλιβερ, «Παραισθήσεις»· για το cd της «Bjophilia» και τα επόμενα σχέδιά της. Μας είπε πως είχε ηχογραφήσει το «Bjophilia» (εμπνεύστηκε το όνομα από το βιβλίο του Όλιβερ «Musicophilia») στο φάρο που είχα προσέξει το προηγούμενο βράδυ, όταν κυνηγούσα τη δύση του ήλιου για να τραβήξω μια καλή φωτογραφία. Η Bjork μας είπε πως είχε στην κουζίνα της ένα ημερολόγιο που κατέγραφε την παλίρροια, την άνοδο και την κάθοδο του νερού, ώστε να ξέρουν πότε να πάνε στο φάρο – καθώς και πόσο χρόνο θα έμεναν «αποκλεισμένοι» εκεί, από την πλημμυρίδα. Γελούσε. «Ήταν πολύ, πολύ ωραία, γιατί αναγκαζόμουν να δουλέψω» δεν μπορούσα να φύγω όποτε μου έκανε κέφι». Μας είπε πως είχε κάνει έρευνα για το αν μπορούσε να αγοράσει τον φάρο. Δεν προχώρησε η αγορά, αλλά είχε την άποψη πως αυτό ήταν το καλύτερο. «Ένας φάρος πρέπει να ανήκει σε όλους».

Αφού φάγαμε, μας οδήγησε από το τραπέζι, μέσα από μια μικρή πόρτα, στις σκάλες. Δεν ήταν καθόλου συνηθισμένες. Ο Όλιβερ –ο αιώνιος επιστήμονας και φυσιοδίφης– ήξερε γιατί: «Αυτές είναι πέτρες βασάλτη! Αυτή είναι μια σκάλα σμιλεμένη σε έναν όγκο από βασάλτη!» Η Bjork το επιβεβαίωσε. Η εικόνα της ελικοειδούς σκάλας γινόταν ακόμα πιο εντυπωσιακή από το κιγκλιδωμά της – που ήταν φτιαγμένο από πλευρικά οστά φάλαινας.

Η Bjork χαμογέλασε και βοήθησε τον Όλιβερ να ανέβει. «Και αυτό», έδειξε το φωτιστικό που κρεμόταν από πάνω μας και έριχνε το ζεστό φως του στη σκάλα, «το φτιάξαμε εγώ και η κόρη μου από κελύφη μυδιών. Δεν σκοπεύαμε να το έχουμε εδώ για πάντα... αλλά μας άρεσε πολύ».

Ανέβηκε σε ένα δωμάτιο ακόμα πιο πάνω, με εμάς να ακολουθούμε από πίσω. Εκεί, μας έδειξε δύο πειραγμένα μουσικά όργανα, μια τσελέστα και κάτι που έμοιαζε με τσέμπαλο. Και τα δύο τα είχε τροποποιήσει με κάποιον τρόπο, με την βοήθεια οδηγίων από ένα πρόγραμμα στο Mac της. Ο Ο ήταν τελείως συνεπαρμένος καθώς του εξηγούσε πώς ακριβώς το έκανε αυτό. Τότε ήταν, εκείνη τη στιγμή, που συνειδητοποιήσα πόσο πολύ έμοιαζαν εκείνη και ο Όλιβερ –σύντροφοι διάνοιες, απίστευτα, αυθεντικά, βαθιά ευφυείς– ενώ την ίδια στιγμή ήταν και τόσο αταίριαστο ζευγάρι φίλων.

Όταν κατεβήκαμε στον κάτω όροφο, η Bjork μας έφερε μια πίτα με φραγκοστάφυλα, που τα είχε μαζέψει από τα δικά της φυτά. Την είχε φτιάξει μαζί με την κόρη της το προηγούμενο βράδυ. «Επειδή ήταν η μαγειρίτσα, έπρεπε να φάει πρώτη» μας είπε, δείχνοντας ένα κομμάτι που έλειπε. Μας τη σέρβιρε γαρνιρισμένη με άφθονο φρέσκο, σκέτο Skyr –μια κρέμα με ωραία, ξυνή αίσθηση– και με καφέ και τσάι. Το σερβίτσιο ήταν από την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων – κάθε φλιτζάνι ήταν μισό, κομμένο στη μέση. «Έμαθα πως αυτά είναι για δεξιόχειρες, τα φλιτζάνια τσαγιού» μας είπε, «ή πολλές φορές καταλαβαίνω ποιοι είναι αριστερόχειρες, παρατηρώντας τους να προσπαθούν να πιουν από αυτά». Γέλασε σαν παιδί.

Τελειώσαμε την πίτα μας. Κοίταξα το ρολόι του Όλιβερ, έδειχνε τρεις και μισή· ήμασταν εκεί ήδη τρεις ώρες. Ο Όλιβερ της υπέγραψε ένα αντίγραφο του ακόμα ακυκλοφόρητου βιβλίου του «Παραισθήσεις» – «θα είσαι το μοναδικό άτομο σε ολόκληρη την Ισλανδία με αυτό το βιβλίο» – και εγώ της πρόσφερα ένα αντίτυπο από κάποιο δικό μου. «Για την Bjork, με ευγνωμοσύνη» ήταν η αφιέρωση.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ /
ΔΙΣΚΟΙ

Θαυμάσιοι ήχοι

Εκτός από «μαχητές», «διάσημους», «τριτοκοσμικά» και «jumbo/porsche», υπάρχει και κάτι άλλο

Η Ελλάδα της κρίσης (ιδεών, αισθητικής, φαντασίας και ηθικής) δεν έχει άρτο αλλά θεάματα και «hunger games». Βλέπει μετά μανίας «μαχητές» και «διάσημους» να πολεμάνε για ένα κομμάτι ψωμί και ξεχνάει τη δική του πείνα, μέχρι να 'ρθουν πάλι το καλοκαίρι οι τουρίστες να μας σώσουν κι εμείς να τους φωνάζουμε «στάσου μύγδαλα»...

Τα τάλεντ(;) σόου δημιουργούν μπροστά στα μάτια μας (όπως

λέμε: open kitchen) τους αυριανούς ανύπαρκτους σταρ. Το θέμα φυσικά δεν είναι που ο Ξυδάκης είπε την ΕΡΤ τριτοκοσμική, είναι που ο Τσακλής δεν μπορεί να το δει.

Ένα πλουσιόπαιδο τρέχει με ιλιγγιώδη ταχύτητα και ακριβό αμάξι για να συναντήσει το θάνατο και να ξεκληρίσει μια αθώα οικογένεια. Μπροστά στο δράμα «jumbo/

porsche» ο Αισχύλος φαίνεται λίγος, γι' αυτό θα προτιμήσουμε τον Δαλιανίδη που αν ζούσε το φιλμ θα γυριζόταν ήδη, δεν ζει όμως και αναλάβαμε όλοι μαζί ρεφρενέ να την κάνουμε την ταινία για χάρη της Ελλάδας μας που ψοφάει για μελόδραμα και ταξική υστερία την ώρα που το τάμα της χούντας περιφέρεται ακόμη στον πολιτικό μας βίο. Όταν λέμε «κούρσα θανάτου» εννοούμε την πορεία προς τη δραχμή, το σίριαλ κίλερ των ταξιτζήδων ή το «στρατηγό άνεμο» Πάνο Καμμένο που ετοιμάζεται να καταλάβει τη βασιλεύουσα; Μέσα σε αυτό τον τραγέλαφο ακούω θαυμάσιους ήχους από ελληνικά σχήματα που μου κρατάνε καλή παρέα και παίρνω πάλι ανάσες και δύναμη από την τέχνη που ναι μεν δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο αλλά μπορεί να τον κάνει πιο υποφερτό.

VARIOUS ARTISTS

Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

Holy Monitor - Holy Monitor

Πολύ ενθαρρυντικό ντεμπούτο από ένα σχήμα που στέκεται άνετα και με ίσους όρους με όλα τα nu-ψυχεδέλεια, nu-garage, nu-

psych συγκροτήματα που έχουν κατακλείσει τη μουσική. Με απλό αλλά όχι φτωχό τρόπο, με δόσεις φορμαλισμού αλλά χωρίς να το παρακάνουν, με νύξεις που φτάνουν ως το progressive, διατυπώνουν έναν προσωπικό ήχο και ένα δικό τους ύφος και στιλ.

Gandi - Time and youth

Καινούργιο σχήμα από την Κέρκυρα που ακουμπάει σοβαρά, ευλαβικά και με καλές προθέσεις το απέραντο σύμπαν της φορκ τραγουδοποιίας. Οι μελωδίες δεν είναι ασήμαντες, οι ενορχηστρώσεις κρύβουν γνώση, η ευαισθησία και ο ρομαντισμός μπολιάζουν τα τραγούδια με συναίσθημα, όλα υπόσχονται πως εδώ υπάρχει μέλλον.

Omikron Project - Solstice

Δύο μουσικοί που το έχουν φράει το «ελληνικό ροκ» με το κουτάλι, ο ντράμερ Νίκος Τσιλογιάννης (Idols, Μπουρμπούλια) και ο μπασίστας Ντίνος Ζούμπερης (Αδιέξοδος, Echo Tattoo, 667, Πουλικάκος), ο εκ Γαλλίας ορμώμενος Αλέξης Δράκος (σαξόφωνο) και ο Ολλανδός σαξοφωνίστας Henk Spies ηχογραφούν ένα 4ωρο session jazz/ethnic αυτοσχεδιασμών και μας παραθέτουν ενδιαφέροντα αποσπάσματα. Ένα άλμπουμ περισσότερο μουσικών παρά συνθετών, που αποτυπώνει τη δημιουργική μουσική επικοινωνία τους και υπ' αυτή την έννοια είναι απόλαυση να το ακούς.

John Papatriantafilou - Absence

Ένας straight jazz δίσκος από τον μπασίστα Γιάννη Παπατριανταφύλλου και εξαιρετικούς μουσικούς που συμμετέχουν, μερικοί εκ των οποίων και με συνθέσεις τους, όπως ο Γιώργος Κοντραφούρης, ο Τάκης Πατερέλης και ο Δημήτρης Τσάκας. Όλα εδώ είναι καθαρά και ξάστερα, τα παιξίματα απολαυστικά, οι μουσικές ιδέες του Παπατριανταφύλλου ενδιαφέρουσες και λειτουργικές, το άλμπουμ κυλάει σαν νεράκι.

→ makismilatos@gmail.com

Blend Mishkin

NIGHTCLUBBING

4 events για να βγεις έξω

PrismDNB #001 (10/3)

Πρώτο event από τα Drum'n'Bass parties, που ξεκινά την Παρασκευή η Prism, με τον AMIT να έρχεται πρώτη φορά στην Ελλάδα. Μαζί οι Wag, Jeph1, Harris και Junior SP.

Ρομάντσο, Αναξαγόρα 3-5, Ομόνοια (€6, 8, 10 ταμείο)

Discosodoma (11/3)

Το λονδρέζικο queer party επιστρέφει με καλεσμένο τον ανερχόμενο γερμανό DJ Luigi Di Venere και τους Roi Poing, Maria Politi και Stathis.

Ρομάντσο, Αναξαγόρα 3-5, Ομόνοια 21 6700 3325 (23.00/€6)

Blend Mishkin & Roots Evolution (11/3)

Dub και reggae σε live remixing από τον Blend Mishkin και τους Roots **Evolution.**

Six d.o.g.s. (21.00/€6-8)

UnitedWe Dance (11/3)

3ο club night της σεζόν με τους Mr. Statik, Lee Burton, BODJ (Audiorama) και Koleon (Re:rite)

Six d.o.g.s. (00.00/€5)

ΑΛΚΙΝΟΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Γιώργος Κακούλης (τράμπο, λύρα)
Μανώλης Πάτσας (μπουζούκι, λαούτι)
Φώτης Σάββας (βιολί)
Δημήτρης Τσιουμάρας (κοντραμπάσο)

Βασίλης Λάμπας, Βασίλης Δρούντας (Ηχοτεχνική)
Κωνσταντίνος Μαργιός (Φωτογραφία)

ΚΥΤΤΑΡΟ LIVE

ένορξη: 22.00
ΕΙΣΟΔΟΣ: 13€ (με γυρίσματα 4 ευρώ)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΣ & ΣΑΒΒΑΤΑ 10 & 11 - 17 & 18 - 24 & 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

SPONSOR: Nelly, Public, seven, RELOAD, Media4tv, KYTTARO
#KYTTAROLIVE
Ηφαίστου 48 & Αχαρνών • Τηλ: 210 8224134 • www.kyttarolive.gr

Με την πρώτη κιόλας ταινία της, «Park», προκάλεσε συζητήσεις καθώς το θέμα της (μία ομάδα «αδέσποτων» παιδιών σκοτώνουν την ώρα τους σε έναν τόπο εγκατάλειψης και παρακμής που είναι τα παλιά ολυμπιακά ακίνητα) αποκτά ιδιαίτερα συμβολική αξία. Στην ερώτησή μας πώς της ήρθε να χρησιμοποιήσει αυτό το όχημα για να σχολιάσει την Ελλάδα του χτες και του σήμερα, απάντησε με αφοπλιστική ειλικρίνεια. «Για να πω την αλήθεια, δεν ήταν στις αρχικές προθέσεις μου κάτι τέτοιο. Μετά προέκυψε, αφού αρχικά ήθελα απλώς να δώσω αυτή την αίσθηση εγκλεισμού και εγκατάλειψης για τους ήρωές μου»...

Κι αν δεν ήταν τα ολυμπιακά ακίνητα ποιες άλλες περιοχές «έπαιζαν» για να κάνετε γυρίσματα; Επειδή ήθελα να ξεφύγω από την εικόνα του πολύβουου κέντρου ώστε να πετύχουμε αυτή την αίσθηση απομόνωσης και εγκλεισμού, προσανατολιζόμουν προς περιοχές όπως το Λαύριο, το Κερατσίνι κ.ά.

Αλήθεια, εσείς πού μεγαλώσατε; Είμαι παιδί του κέντρου. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κυψέλη, μετά μετακομίσαμε στο Γαλάτσι και τέλος Βριλήσσια.

Από νωρίς ξέρατε ότι θα γίνετε σκηνοθέτρια; Όχι, δεν το είχα πολυσκεφτεί. Μπήκα στο Πολυτεχνείο για να σπουδάσω μηχανολόγος μηχανικός και μηχανικός υπολογιστών αλλά δεν μου άρεσε καθόλου και στο τελευταίο έτος σπουδών αποφάσισα να μάθω κινηματογράφο. Παράλληλα με τη σχολή πήγαινα και στου Σταυράκου, αφού σκέφτηκα ότι με αυτό θέλω να ασχοληθώ και, στην τελική, αν δεν κάνω για σκηνοθεσία τουλάχιστον θα μάθω πώς γυρίζεται μια ταινία. Βέβαια έβγαλα το Πολυτεχνείο κυρίως από άγχος για την επόμενη μέρα όσον αφορά το επαγγελματικό, όμως στη συνέχεια το τοπίο ξεκαθάρισε.

Δεν είχατε ανασφάλεια στην αρχή; Φυσικά. Μάλιστα όσο πιο μικρός είσαι τόσο μεγαλύτερη είναι η ανασφάλειά σου. Ξέρεις, σκέφτεσαι «κάνω για αυτή τη δουλειά ή όχι»;, αναρωτιέσαι αν έχεις ταλέντο και μήπως τσάμπα σπαταλάς το χρόνο και τα χρήματά σου κ.ο.κ. Κατέληξα στο ότι αν αγαπάς κάτι πολύ, μπορείς να στρωθείς και να βάλεις το μυαλό σου να δουλέψει ως προς το πώς θα τα καταφέρεις. Με δουλειά και σκέψη και ανάλογη τριβή νομίζω πως όλα γίνονται. Όταν τέλειωσα τις σπουδές άρχισα να δουλεύω ως βοηθός

σκηνοθέτη και ως σκριπτ σε τηλεοπτικές δουλειές αλλά και μεγάλου μήκους ταινίες και όλα πλέον μπήκαν στο σωστό δρόμο. Έκανα κι ένα μεταπτυχιακό στη Γαλλία πάνω στο θεωρητικό σινεμά και μετά πήγα το καλοκαίρι του 2011 στο Στέλλα Άντλερ - Actors Studio για να παρακολουθήσω ένα εντατικό τρίμηνο υποκριτικής με στόχο να μάθω περισσότερα πράγματα πάνω στη διεύθυνση ηθοποιών, ενώ παράλληλα ολοκλήρωσα τα πρώτα μικρού μήκους φιλμ. Τέλος ήρθε η ώρα του «Park», το 2012 όταν ξεκίνησα να γράφω το σενάριο, που μου πήρε 4 χρόνια για να ολοκληρωθεί.

Γιατί άργησε τόσο πολύ; Υπήρχαν τα γνωστά εμπόδια της γραφειοκρατίας και των αρνητικών εξελίξεων στο ΕΚΚ με τις χρηματοδοτήσεις κ.λπ. Μάλιστα κάποια στιγμή που μας ζήτησαν να ξαναγράψουμε το σενάριο απογοητεύτηκα τόσο πολύ, που αν δεν βρισκόταν ο Χρήστος Κωνσταντακόπουλος (σ.σ. ο ιδιοκτήτης της *Falio House*) να πάρει την ταινία πάνω του δεν ξέρω αν θα καταφέραμε να την ολοκληρώσουμε.

Ποια ήταν η βασική ιδέα που σας παρακίνησε να κάνετε

τη συγκεκριμένη ταινία; Πραγματικά δεν ξέρω. Κοιτάω πίσω στην αρχή της όλης περιπέτειας κι ακόμη αναρωτιέμαι «καλά, εγώ το έκανα όλο αυτό;». Το μόνο που ήξερα ότι με συγκινεί και ήθελα να το καταγράψω είναι ναβάλω μια παρέα παιδιών σε ένα τοπίο έρημο. Αυτή η αντίθεση, η ζωή και η νέκρα δηλαδή, ήταν ο στόχος μου. Η νεανική δύναμη και ορμή απέναντι στο απόλυτο τοίχος. Αυτή ήταν η βασική ιδέα. Το ολυμπιακό χωριό επιλέχτηκε για να εκφράσει όσο καλύτερα γίνεται αυτή την αντίθεση. Ήθελα να μιλήσω για παιδιά που ζουν σε ένα τέτοιο περιβάλλον.

Βλέποντας κανείς το φιλμ θα κάνει τη σύγκριση μεταξύ της Αθήνας της φούσκας των Ολυμπιακών Αγώνων και της σημερινής Αθήνας της κρίσης... Ναι, αυτό μου το λένε συνέχεια, αλλά όπως είπα ο στόχος μου ήταν να δώσω το στοιχείο του εγκλεισμού και της απομόνωσης κι όχι εκείνο της κρίσης. Κάτι που περιγράφω σε όσα φιλμ έχω κάνει ως τώρα. Δεν έχω περάσει άσχημα παιδικά χρόνια, αλλά αυτή η θεματική που διαρκώς επανέρχεται στη σκέψη μου ίσως πρέπει να με προβληματίζει. (γελάει)

Μήπως έχει να κάνει με το χαρακτήρα σας; Τι να πω, δεν ξέρω... Εγώ θεωρούσα πάντα τον εαυτό μου ελεύθερο και άνετο σε πολλά ζητήματα, με όνειρα και επιθυμίες που τα κυνηγώ και προσπαθώ να τα καταφέρω, αλλά αυτά που με απασχολούν στο σινεμά μάλλον αποδεικνύουν το αντίθετο. (γελάει) Ίσως είναι κάτι πιο βαθύ, υπαρξιακό και συναισθηματικό που πρέπει να το ψάξω περισσότερο. Οι φοβίες μου ίσως για το τέλος;

Τι σας ρωτούν οι ξένοι δημοσιογράφοι στα διεθνή φεστιβάλ που προβάλλεται η ταινία; Αν είναι αυτή η Αθήνα. Κανείς δεν μπορεί να εντοπίσει το χώρο δράσης του φιλμ γιατί έχουν μάθει μια Αθήνα από τους τηλεοπτικούς δέκτες τους με φασαρίες και πολύ κόσμο. Δεν είναι το κλασικό ελληνικό τοπίο που φαντάζεται κάποιος. Είναι ένα αφηρημένο «No man's land» που θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε. Όμως είναι και ένας χώρος με εγκαταλειμμένα κτίρια που ζητάει το θεατή να μπει στη διαδικασία να ψάξει και ίσως να ταυτιστεί με τους χαρακτήρες που κινούνται σε αυτόν.

Αυτά σε ένα πρώιμο στάδιο. Όταν αρχίσατε τα γυρίσματα κατάλαβετε τι θησαυρό είχατε στα χέρια σας; Φυσικά. Μετά το έργο άρχισε να λειτουργεί και σε άλλα επίπεδα. Το σκηνικό αυτό της απόλυτης νέκρας έγινε το σύμβολο μιας χώρας που έζησε ένα ξέφρενο πάρτι και μετά κλείστηκε στον εαυτό της. Επίσης έχει κάτι από την εμμονή του Έλληνα να στρέφεται διαρκώς στο ένδοξο παρελθόν του. Η κριτική μας άνοιξε σε πολλούς τομείς πλέον, γεγονός που εξηγεί και τη μεγάλη απήχηση της ταινίας στο εξωτερικό.

Κι αν η ταινία σκίζει στα φεστιβάλ έξω, εδώ τι λέτε, θα μπορέσει να συναντηθεί με το ελληνικό κοινό; Ο Έλληνας θεατής δεν φαίνεται να αγκαλιάζει τις νέες ελληνικές ταινίες... Είναι αλήθεια αυτό κι είναι κρίμα. Δεν ξέρω για ποιους λόγους συμβαίνει. Ίσως να είναι πολύ επιφυλακτικός και καχύποπτος απέναντι στους νέους Έλληνες σκηνοθέτες. Το γιατί δεν μπορώ να το εντοπίσω... **A**

** Το «Park» της Σ. Εξάρχου κυκλοφορεί στις αίθουσες από τις 9 Μαρτίου σε διανομή Neo Films.*

*** Η ταινία είναι υποψήφια στα φετινά βραβεία της Ελληνικής Ακαδημίας Κινηματογράφου στις κατηγορίες: Πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη, Α' Ανδρικού ρόλου, Φωτογραφίας, Πρωτότυπης μουσικής, Ήχου.*

Ολυμπιακά Ακίνητα: Αδέσποτα παιδιά σε τοπία έρημο

Η σκηνοθέτρια **Σοφία Εξάρχου** μάς μιλάει για τη νέα της ταινία «Park»

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΪΜΑΚΗ

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

critic's CHOICE

Βερολίνο, αντίο *** (Tschick/ GOODBYE BERLIN)

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Φατίχ Ακίν ΠΑΙΖΟΥΝ: Τρίστιαν Γκέμπελ, Ανάντ Μπάντμπεικ, Ούβε Μπομ, Ξένια Ασέντζα, Άνγια Σνάνιντερ

Δύο αγόρια αποδρούν από τη μουντή καθημερινότητά τους με όχημα ένα κλεμμένο Λάντα που θα τους οδηγήσει στη φωτεινή, περιπετειώδη και αισιόδοξη πλευρά της ανατολικογερμανικής εξοχής.

Για πρώτη φορά ο Φατίχ Ακίν στρέφει την κάμερά του προς την παιδική αθωότητα και τον ονειρικό κόσμο της προεφηβικής ηλικίας. Οι ήρωές του έχουν το αφοπλιστικό, οργίλο ύφος του παιδιού που δεν το «καταλαβαίνει κανείς» αλλά και τη λαχτάρα για μια περιπέτεια που είναι βέβαιο ότι θα θυμούνται για μια ζωή. Με το πρόσχημα του road monie ο τουρκογερμανός σκηνοθέτης (που διασκευάζει το μυθιστόρημα του Βόλφγκανγκ Χέρντορφ), προβαίνει σε ένα είδος χρονικογραφήματος με αφηγηματικά κωμικά εργαλεία που δεν μας συνηθίσει, παρά μόνο στο θαυμάσια αψεγάδιαστο και εξωφρενικό «Soul Kitchen». Το «Βερολίνο, αντίο» παρότι δεν είναι ατόφια κωμωδία διαθέτει όλα τα αγαπημένα μοτίβα του Ακίν στην πρώτη γραμμή, χωρίς όμως το σκληρό περίγραμμα της δραματικής έντασης που γνωρίζουμε από την υπόλοιπη φιλμογραφία του. Είναι ένα τρυφερό και λυρικό χρονικό ενηλικίωσης για το τέλος της αθωότητας, που έχει φυσικά τις πιο σκοτεινές στιγμές του (ακόμη κι αν αυτό είναι το πρώτο ερωτικό σκίρτημα προορισμένο να αφήσει παντοτινή χαρακιά στην καρδιά του ερωτευμένου Μάικ) αλλά κυρίως είναι ένας ύμνος στην απόλυτη και αδιαπραγμάτευτη ελευθερία. Αυτή, η μόνιμη θεματική του Φατίχ Ακίν, κινεί τα βήματα των αγοριών προς την αυτογνωσία, την περιπέτεια και αναπόφευκτα προς την ενηλικίωση με τίμημα φυσικά την απώλεια της αθωότητας και της απομυθοποίησης του εξιδανικευμένου ρομαντισμού. Το συναπάντημα με το όμορφο χαμίνι –το κορίτσι που ζει στο σκουπιδότοπο και θέλει να φτάσει στο σπίτι της γιαγιάς της στην Πράγα– είναι το κρίσιμο σημείο που οδηγεί την περιπέτεια του Μάικ και του Τσικ προς τον τερματισμό αλλά και η αφετηρία της νέας ζωής που θα ξεκινήσει από δω και μπρος. Ή, όπως πολύ σωστά επισημαίνει η συμμαθήτριά του Μάικ όταν εκείνος επιστρέφει σαν βρεγμένη γάτα στη σχολική τάξη του, «Κάτι έχει αλλάξει πάνω σου, αλλά τι;».

ΑΚΟΜΗ

>>> Το «Κονγκ: Η νήσος του Κρανίου» (**) του Τζόρνταν Βογκτ - Ρόμπερτς είναι μια καλογυρισμένη μεν περιπέτεια φαντασίας που ακολουθεί πάντως την πεπατημένη του είδους: μονοδιάστατοι χαρακτήρες, ηρωισμός και αυτοθυσία χωρίς δεύτερη σκέψη, εντυπωσιακά εφέ που επισκιάζουν κάθε προσπάθεια δημιουργίας ενός περισσότερου ψυχολογικού υπόβαθρου. Καθώς όμως ο μύθος του Κινγκ Κονγκ είναι από τους πλέον αγαπημένους για τους σινεφίλ, το έργο που έχει ως πρωταγωνιστές οκ ολίγους σταρ (Τομ Χίντλστον, Σάμιουελ Λ. Τζάκσον, Μπρι Λάρσον, Τζον Γκούντμαν, Τζον Σι Ράιλι) βλέπεται και με άνεση χάρη στο σασπένς, τη σφριχτοδεμένη δράση και το...ψαχνό που εντοπίζεται στη σεναριακή βασική ιδέα η οποία θέλει τον Κονγκ να μην είναι μόνος του σε αυτό το αρχαϊκό θέατρο του τρόμου!

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ Όλα για τις γυναίκες (γιόρταζαν, άλλωστε)

Η συνωμοσία της σκιάς (EAVESDROPPER) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τομά Κρουιτόφ ΠΑΙΖΟΥΝ: Φρανσουά Κλιζέ, Ντενί Πονταλιντές, Σαμί Μπουατζιλά, Σιμόν Αμπκαριάν, Άλμπα Ρορβάχερ

Δύο χρόνια μετά από μία υπερκόπωση, ο Ντιβάλ είναι ακόμα άνεργος. Όταν ένας αινιγματικός άνδρας επικοινωνεί μαζί του, θα του προσφέρει μία απλή αλλά καλοπληρωμένη δουλειά: θα πρέπει απλώς να απομαγνητοφωνεί τηλεφωνικές συνομιλίες από «κορίο». Καθαρά λόγω οικονομικών κινήτρων, ο Ντιβάλ συμφωνεί χωρίς να εξετάσει την πραγματική ταυτότητα της επιχείρησης.

Θρίλερ παλιάς κοπής, με τον Φρανσουά Κλιζέ να πασχίζει να δώσει πειστικότητα και ψυχολογικό βάρος στο χαρακτήρα του (ως ένα σημείο τα καταφέρνει) αλλά το μπουκωμένο με υπερβολές και ελάχιστα πειστικές ανατροπές σενάριο βάζει τρικλοποδιές στο δρόμο του ικανότατου πρωταγωνιστή. Υπάρχει όμως μια καλοχτισμένη ατμόσφαιρα μυστηρίου και πολιτικής συνωμοσίας όπου οι βίαιοι μηχανισμοί οργανωμένου εγκλήματος και μυστικών υπηρεσιών αλληλοσυμπληρώνονται, με τον «αθώο» ήρωα να προσπαθεί να βγει αλώβητος μέσα από αυτούς.

Park ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Σοφία Εξάρχου ΠΑΙΖΟΥΝ: Δημήτρης Κίτσος, Δήμητρα Βλαγκοπούλου, Ενούκι Γκβενετάρτζε, Λένα Κιτσοπούλου, Πιόργος Παντελεάκης, Thomas Bo Larsen

Μια παρέα αγοριών ζει ανάμεσα στις εγκαταλελειμμένες αθλητικές εγκαταστάσεις του Ολυμπιακού Χωριού της Αθήνας. Τα αγόρια περιφέρονται άσκοπα ανάμεσα στα ερείπια, στήνοντας βίαια παιχνίδια-αντίγραφα των ολυμπιακών αθλημάτων, ενώ οργανώνουν ζευγαρώματα σκύλων με σκοπό να βγάζουν χρήματα.

Το βραβευμένο (Σαν Σεμπαστιάν) ντεμπούτο της Σοφίας Εξάρχου είναι μια ταινία για τον εγκλεισμό και την απομόνωση μιας χαμένης γενιάς αλλά και για τη διάψευση του «ολυμπιακού ονείρου» μιας χώρας, το οποίο έσβησε νωρίς και απότομα. Λίγα χρόνια μετά από τους Αγώνες του 2004, τα αδέσποτα αγρίμια της ταινίας έχουν ελάχιστα κίνητρα ζωής. Λίγα χρήματα, ο έρωτας που δύσκολα ανθίζει στο αφιλόξενο αυτό τοπίο, η διέξοδος για το ερωτευμένο ζευγάρι της με προορισμό τα τουριστικά ξενοδοχεία των νοτιών προαστίων. Σκληρό, ωμό αλλά και με ψήγματα απέραντης μελαγχολίας και ευαισθησίας φιλμ από την ταλαντούχα Εξάρχου, που γνώρισε επιτυχία σε αρκετά φεστιβάλ του εξωτερικού (Στοκχόλμη, Τορόντο, Ρέικιαβικ, Γενεύη κ.ά.)

Καταπληκτικές γυναίκες (20TH CENTURY WOMEN) ** ½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Μάικ Μιλς ΠΑΙΖΟΥΝ: Ανέτ Μπένινγκ, Ελ Φάνινγκ, Γκρέτα Γκέργουικ, Μπίλι Κρούντνιπ

Σε μία εποχή με έντονες κοινωνικές αλλαγές (τέλη 70s), η Ντορόθεα Φιλντς, μια αποφασιστική μητέρα που ζει μόνη με τον έφηβο γιο της, στρέφεται σε βοήθεια ώστε να τα βγάλει πέρα με την ανατροφή του, σε δύο νεότερες γειτονισσες και φίλες της.

Τρεις γυναίκες διαφορετικών εποχών, χαρακτήρων και... προβλημάτων σχηματίζουν το ολοκληρωμένο προφίλ της γυναίκας του 20ού αιώνα. Φυσικά το μεγαλύτερο βάρος πέφτει στην πληθωρική Ντοροθέα που συμβολίζει τον παλιό κόσμο («μην την παρεξηγείτε – είναι παιδί του Κραχ» λέει για τη γεννημένη στα 1924 μητέρα του ο φιλότιμος γιος της) και την αποδίδει με ερμηνεία για σεμινάριο η θαυμάσια Ανέτ Μπένινγκ. Οι άλλες δύο –η Άμπι, ένα ελεύθερο πνεύμα και punk καλλιτέχνης, και η Τζούλι, μια ξύπνια και προκλητική γειτόνισσα– αποτελούν το μέλλον της... γυναίκας, σε τούτη την αποκάλυψη φεμινιστική αλλά με σωστές δόσεις δράματος, χιούμορ και ανθρωπιάς ταινίας που προτάθηκε για το Όσκαρ πρωτότυπου σεναρίου για τη δουλειά του Μάικ Μιλς, ο οποίος επέστρεψε στο σινεμά 6 χρόνια μετά τους «Πρωτάρηδες».

«Την πάω τη μητέρα μου. Κέρδισε ένα πρωτάθλημα τένις κατεβάζοντας μια μπουκάλια βότκα». («Βερολίνο, αντίο»)

Styl

ATHENS

Επιμέλεια:
TANIA ΔΕΛΗ

Cross the Path, €70

Rounds & Squares, €70

Η γεωμετρική Τέχνη της **Swatch**

▶ Από την ανοιξιάτικη συλλογή της Swatch ξεχωρίζω τη θεματική ενότητα «*Mosaici & More*» όχι μόνο γιατί θυμίζει τα δείγματα γεωμετρικής τέχνης που συναντάμε στα πήλινα αγγεία στο Μουσείο του Κεραμεικού, αλλά και κάτι από τους πίνακες του σπουδαίου ολλανδού ζωγράφου M.C. Escher. Ριγέ, πουά, έντονοι χρωματικοί συνδυασμοί αλλά και λιτά ασπρόμαυρα μοτίβα με ασύμμετρα σχέδια γεμάτα ενέργεια συνοψίζουν αυτή τη θεματική ενότητα που είναι τόσο εντυπωσιακά ζωντανή και ταυτόχρονα αυστηρή και ακριβής, ώστε ένα τέτοιο ρολόι φορεμένο μετατρέπει αυτόματα τον καρπό σου σε γκαλερί γεωμετρικής τέχνης.

Για περισσότερες πληροφορίες: www.swatch.com/el_gr

GINO - HAIR AND MORE
Πώς κάνεις επανεκκίνηση σε ό,τι δεν έληξε ποτέ;

Η 2016/2017 Restart collection από τα Gino Hair and More ήρθε για να δώσει στο styling και το look των μαλλιών σου μια νέα νιοή μέσα από free hand τεχνικές και κουρέματα που πλαισιώνουν το πρόσωπό σου, αναδεικνύοντας τα φυσικά σου χαρακτηριστικά. Περικλέους 10, Μαρούσι, 2108055920.

beautyBLOGGER
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το vintageholicbeauty, το πρωτότυπο blog της Μαριάννας, αντλεί έμπνευση από τα pin ups, το vintage και το rock'n'roll. Της ζητήσαμε να μας δώσει τις σωστές αθηναϊκές διευθύνσεις.

Η Μαριάννα έχει ένα από τα πιο πρωτότυπα lifestyle blogs της Ελλάδας, λανσάροντας ένα τελείως διαφορετικό στιλ από τις περισσότερες εγχώριες beauty bloggers. Αντλεί την έμπνευσή του από τα μοντέλα pin ups, το vintage και το rock'n'roll. Συζητάμε για ρούχα, μακιγιάζ και παλιές ταινίες του Hollywood.

Από τις ωραίες φωτογραφίες σου αντιλαμβάνομαι ότι σε εμπνέει ένα στιλ κλασικό και πολυτελές, εμπνευσμένο από το παλιό λαμπερό Hollywood. Ποιες είναι οι αγαπημένες σου ταινίες της χρυσής αυτής εποχής; Τις απολαμβάνω σχεδόν όλες, ωστόσο στις πολύ αγαπημένες μου ανήκουν οι «Gilda» με την αξέχαστη Rita Hayworth, «Breakfast at Tiffany's», «Gone with the wind», «How to marry a millionaire», «High Society» και «To catch a thief».

Εάν μία κοπέλα θέλει να υιοθετήσει το vintage look, όπως εσύ, από ποια μαγαζιά της Αθήνας μπορεί να ψωνίσει; Τα H&M για μένα είναι ένας πολύ καλός προορισμός για αρχή, μια κι εκεί βρίσκω συχνά κλασικά και θηλυκά κομμάτια που επιτρέπουν επιπλέον πειρατισμούς και είναι και οικονομικά. Επίσης καλές επιλογές είναι το London Boutique (Αγίας Παρασκευής 45, Χαλάνδρι) και το Kilo Shop (Ερμού 120). Για πραγματικούς vintage θησαυρούς, όμως, εμπιστεύομαι μόνο το online shopping με αγαπημένες ιστοσελίδες τα pinupgirlclothing.com, topvintagetopvintag.net και dollyanddotty.co.uk

Σε ποια εστιατόρια ή καφέ σου αρέσει πιο πολύ να βγαίνεις, όταν θες να περάσεις μία ξεχωριστή βραδιά; Επισκέπτομαι συχνά τα Otto, Zonar's και DeCounti για την υπέροχη διακόσμηση και ατμόσφαιρα, το Moorings για τα καταπληκτικά πιάτα με θέα τη θάλασσα, και το Burger Park για τα μοναδικά burgers και banoffee.

Ποιες είναι μερικές γυναίκες-πρότυπα που σε εμπνέουν; Λατρεύω την Grace Kelly και την Elizabeth Taylor γιατί συνδυάζαν ομορφιά, στιλ και χαρακτήρα, αλλά νομίζω πως η Dita Von Teese είναι το απόλυτο σύγχρονο vintage icon. Έχω πιάσει πολλές φορές τον εαυτό μου να εμπνέεται υποσυνείδητα από όλες τους.

Έχεις μόνο δέκα λεπτά στη διάθεσή σου και πρέπει να φαίνεσαι περιποιημένη. Ποια διαδικασία θα ακολουθήσεις; Αρχικά, θα επιλέξω ένα μονόχρωμο pencil φόρεμα. Έπειτα, θα κάνω ένα γρήγορο chignon. Λίγη πούδρα, ρουζ, μάσκαρα, κόκκινο κραγιόν και είμαι έτοιμη!

Ποια είναι τα επόμενα σχέδια για σένα και το vintageholicbeauty; Αυτή τη στιγμή ο στόχος μου είναι να μπορέσω να αναδείξω το vintage lifestyle blogging και στην Ελλάδα, δεδομένου ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος του κοινού μου ανήκει στο εξωτερικό. Μέσα στο 2017, όμως, έχω βάλει σκοπό να υλοποιήσω τις πιο τρελές μου ιδέες όσον αφορά το blog, οπότε μείνετε συντονισμένοι και θα δείτε πολλά ωραία να έρχονται!

- ΚΡΙΣΤΥ ΠΕΡΡΗ

ΚΑΝΕ ΓΙΟΓΚΑ ΔΩΡΕΑΝ

Όσο ανοίγει ο καιρός, τώρα που μπήκε και η άνοιξη, τόσο τα πάρκα της Αθήνας θα γεμίζουν κάθε Κυριακή από ομάδες που κάνουν δωρεάν γιόγκα. Πάρε το στρώμα σου και κάνε μια βόλτα στον Εθνικό Κήπο για να βρεις την ομάδα που σου ταιριάζει. Πού όμως μπορείς να βρεις στην Αθήνα ή σε περιοχές πολύ κοντά στο κλεινόν άστυ που να προσφέρονται μαθήματα γιόγκα δωρεάν ή με την ελάχιστη εισφορά που εσύ είσαι διατεθειμένος να δώσεις;

» **Χώρος Βηθλεέμ** (ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 131, ΝΕΑΠΟΛΗ, ΑΘΗΝΑ) Κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη 18.00 έως 19.30 και Πέμπτη 20.00 έως 21.30 παραδίδονται μαθήματα γιόγκα για όλους με ελεύθερη εισφορά. Δηλώσεις συμμετοχής στα τηλέφωνα: 6973744578, 6986303461

» **Sahaja Yoga of Greece** (ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ 26-28, 2ος ΟΡΟΦΟΣ, ΜΑΡΟΥΣΙ) Κάθε Πέμπτη στις 7 το απόγευμα παραδίδονται δωρεάν μαθήματα Σαχάτζα γιόγκα. Πληροφορίες και δηλώσεις συμμετοχής στο τηλέφωνο 6946686112. Εκτός όμως από τη φυσική παρουσία, το Sahaja Yoga of Greece προσφέρει και δωρεάν διαδικτυακά μαθήματα μία φορά την εβδομάδα. Πληροφορίες στο sahajayoga.gr/en/

» **Γιόγκα Γέλιου στη Νέα Σμύρνη** Η εργατική λέσχη Νέας Σμύρνης διοργανώνει τρεις φορές το μήνα (κάθε Τετάρτη, εκτός από την 3η Τετάρτη του μήνα, στις 8 το βράδυ) μαθήματα γιόγκα γέλιου. Πληροφορίες στο 6947618020 και στο lotos.24563@yahoo.gr

» **Dolphin YOGA Society** (ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ 11 & ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ) Η συγκεκριμένη μη κερδοσκοπική οργάνωση ιδρύθηκε ως ένας τόπος συνάντησης των φίλων της γιόγκα. Για τα μαθήματα, όσοι δύνανται, καταβάλλουν ένα ποσό με τη μορφή της ελεύθερης εισφοράς (donation) για να καλύπτονται τα έξοδα του χώρου και των δασκάλων. Πληροφορίες στο www.facebook.com/dolphinyogasociety/ και στο τηλέφωνο 6988348680

» **Yoga στο Πάρκο του Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος** (ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ & Λ. ΣΥΓΓΡΟΥ) Και φέτος διοργανώνονται μαθήματα γιόγκα με ελεύθερη είσοδο. Για τον Μάρτιο το πρόγραμμα έχει ως εξής: Δευτέρα και Παρασκευή 18.00 με 19.30. Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 2168091001, 002, 003 και στο e-mail: visitorscenter@snfcc.org. Σημειώνεται πως για να εξασφαλιστεί η βέλτιστη συμμετοχή τηρείται σειρά προτεραιότητας.

» **Φεστιβάλ Γιόγκα Γέλιου στην Ακρόπολη** Δωρεάν εβδομαδιαίες Συναντήσεις Γιόγκα Γέλιου οι οποίες ορίζονται σε εβδομαδιαία βάση στη σελίδα: yogageliou.blogspot.gr και λαμβάνουν κατά κανόνα χώρο στο καφέ «Δίαυλος», δίπλα στο σταθμό ΗΣΑΠ Θησείου. Περισσότερες πληροφορίες στο τηλέφωνο 6974931882

» **My Yoga** (ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ 43 & ΠΑΝΟΡΜΟΥ, ΑΘΗΝΑ) Παραδίδονται μαθήματα Χάθα Γιόγκα και Κουνταλίνι Γιόγκα. Το αντίτιμο για κάθε μάθημα είναι συμβολικό και αντιστοιχεί στα έξοδα λειτουργίας του χώρου. Για ένα μάθημα Χάθα Γιόγκα διάρκειας 90 λεπτών, το αντίτιμο ανέρχεται στην τιμή των 5 ευρώ και για ένα αντίστοιχο Κουνταλίνι Γιόγκα στην τιμή των 10 ευρώ. Πληροφορίες στο myyoga.gr και στο τηλέφωνο 2114033218

» **Δωρεάν δράσεις γιόγκα** σε πάρκα της Αθήνας διοργανώνει τακτικά και ο δήμος Αθηναίων, αναρτώντας στη σελίδα του ΟΠΑΝΔΑ (cityofathens.gr/opanda) τα αντίστοιχα events.

Γράψε για το **ΣΕ ΕΙΔΑ** (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: **AVSE** κενό και το μήνυμά σου στο **19400**.
Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα.
Χρέωση SMS €0,31 με ΦΠΑ (Mediatel - Τηλ παραπόνων: 2142148020)

Σε είδα...

ΠΛΑΚΑ

Καφέ. Σάββατο. Ήσουν απέναντί μου με τα μαγευτικά σου μάτια, χανόμουν σε κάθε σου βλέμμα και χαμόγελο, αλήθεια πόσο μοναδικό δώρο είσαι...

ΑΘΗΝΑ

Τρίτη 28/2 απόγευμα, εσπρεσάκι. Καθόσουν με φίλη σου που «χόρευε», χαμογελούσες και

κάννιζες με πίδα το τσιγάρο σου. Το βλέμμα σου και το χαμόγελό σου με ταξίδεψαν nikolaos4as@gmail.com

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Τρέχεις κάθε πρωί με μια γκριζα φόρμα, φορώντας ακουστικά και μαύρα γυαλιά. Εγώ σε έτυχα μόνο. Πώς θα γίνει να τρέχω μαζί σου και ας αργώ στη δουλειά μου.

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ

Θα κάνω τουμπέκι μια κι εσύ θέλεις τη σχέση μας μόνο για fun. Αλλά αν εμφανιστείς ξανά ως μελλοντικός σύντροφος δεν ξέρω πού θα φτάσω, άγγελέ μου.

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ

Θέλω να μιλήσουμε! Πάρε με μια καθημερινή πρωί. Δεν θα ξανασεξαφανιστώ. Μου λείπεις! Γι' αυτό, μην αργήσεις να με προσκαλέσεις...

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ

Είσαι η πρασινομάτα Σωτ.. έστειλες στη Μυρτώ πριν κάνα χρόνο, τώρα το είδα, σε πάω, στείλε να γνωριστούμε. Johnny (6979920810, όχι απόκριψη)

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ

Ψάχνω να βρω εκείνα τα γράμματα Δέσποινά μου. Αν τα βρω καταλαβαίνεις πως πρέπει να βρεις μέρος να κρυφτείς.

Αγαπητή Μυρτώ, είμαι 37 χρονών και νιώθω σαν 80. Δεν ξέρω αν φταίει που το περιβάλλον μου βρίσκεται μέσα στη μιζέρια, που όλοι οι φίλοι μου είναι συνέχεια σε μίζερη κατάσταση ή αν η μιζέρια ολόκληρης της χώρας έχει πέσει πάνω σε μένα και στους φίλους μου, δεν ξέρω αν φταίει το γεγονός ότι περνάνε τα χρόνια και τίποτα δεν έγινε πραγματικότητα από όλα αυτά που φανταζόμουν και ονειρευόμουν όταν ήμουν 20 και νόμιζα ότι είχα χρόνο, δεν ξέρω αν όποιος πατάει τα 37 πέφτει σε κατάθλιψη και αν η κατάθλιψη αυτή είναι κάτι που θα διαρκέσει για πάντα, δεν ξέρω αν χαίρομαι ή λυπάμαι που δεν θα ερωτευτώ ξανά με τον τρόπο που ερωτευτήκα κάποτε, που έφαγα τα μούτρα μου με φόρα, που ταξίδεψα με το σώμα, το μυαλό και όλη την ψυχή μου στον παράδεισο και στην κόλαση, δεν ξέρω αν φταίει που οι φίλες μου μεταμορφώθηκαν σε γκρινιαρές μανάδες (μπορεί κι εγώ η ίδια να έχω γίνει μια τέτοια), που τα αγόρια που ερωτευτήκα κάποτε σήμερα είναι εντελώς ξένοι και βαρετοί, που οι γονείς μου γερνάνε και φοβούνται, δεν ξέρω αν φταίει που ζω μαζί τους ή που τους βλέπω όλη την ώρα στην τηλεόραση, δεν ξέρω, Μυρτώ μου, τίποτα πια. Το μόνο που ξέρω σίγουρα είναι ότι προσπαθώ μέσα σε όλες αυτές τις στάχτες να δείχνω ήρεμη και χαρούμενη για τα δυο παιδάκια μου που έφαγαν το κύμα του χωρισμού μου από έναν άντρα που υποσχόταν τόσα πολλά και αποδείχτηκε τιποτένιος και που δυστυχώς είναι ο μπαμπάς τους... Ελπίζω να έρθει μια στιγμή που όλα θα φαίνονται κάπως πιο ηλιόλουστα απ' ό,τι τώρα και εύχομαι σε όλους που περνάνε τα ίδια ζόρια με μένα να έχουν δύναμη και ψυχραιμία. Χρόνια μου πολλά. Ανθή. Υ.Γ. Σβήνω μόνη μου 37 κεράκια...

Αγαπητή Ανθή, εγώ πάλι εύχομαι να ανασύρετε από μέσα σας την ανάγκη για ήλιο ως πρώτη προτεραιότητα και ακόμα κι αν δεν έρθει η στιγμή που λέτε, να τη δημιουργήσετε εσείς – και αυτό που λέω δεν είναι καθόλου θεωρητική μαλακία. Με τα μισά και παραπάνω από αυτά που γράφετε, συμφωνώ, δηλαδή όχι απλώς συμφωνώ, τα μοιράζομαι απόλυτα. Κανείς, ακόμα και ο πιο δυσσείωνος άνθρωπος που ξέρω, δεν υπολόγιζε ότι θα έρθουν μέρες σαν αυτές που ζούμε – εννοώ τη στεγνότητα του μέσα

κόσμου και όχι απαραίτητα ή αποκλειστικά την οικονομική. Όταν όμως το παίρνω πολύ βαριά, σκέφτομαι πρώτον ότι ο φετινός χειμώνας το χόντρυνε πολύ κι εμείς δεν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια χαρντοκορίλα και δεύτερον ότι τα 250 χρόνια στην ψυχοθεραπεία μου έμαθαν ότι μπορώ να «κατασκευάζω» ευχαρίστηση όταν υπάρχει μεγάλη έλλειψη στην αγορά. Επίσης ξέρω πάνω από πέντε ανθρώπους που φέτος έφαγαν πολύ ξύλο με απώλειες, πένθη, ανεργίες, κακοτυχίες κ.λπ., οπότε μην μπειτε στο τριπάκι να θεωρείτε τον εαυτό σας το μοναδικό σφαιλιωμένο άτομο αυτής της πλάσης. Ο χρόνος έχει τη διπολική ιδιότητα να χαλαίει

αυτό που φτιάχνει αλλά να λειαίνει τα χαλάσματα. Σας φιλώ. Εύχομαι ήλιο.

Μυρτώ μου, ερωτευτήκα! Επιτέλους γνώρισα το αγόρι που με κάνει να νιώθω μοναδική στον κόσμο και που με ένα μόνο βλέμμα ξεχνάω κάθε μαλάκα που πέρασε μέχρι τώρα από τη ζωή μου. Όλα γαμώ, όλα σούπερ, αλλά υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι (τι θα γινόταν αν δεν υπήρχε σε όλα ένα προβληματάκι;). Το σούπερ αγόρι έχει ανησυχίες και ως προς τα δύο φύλα ενώ πολλές φορές τον έχω τσεκάρει να «ψάχνεται» σε ύποπτα μονοπάτια του διαδικτύου για γνωριμίες με άλλα αγόρια... Δεν μου έκρυψε ποτέ ότι του αρέσουν και τα δύο φύλα και μέχρι στιγμής είμαστε τέλεια μαζί, αν και δεν έχει ολοκληρωθεί απόλυτα η σχέση μας. Μυρτώ, δεν θέλω να είμαι καχύποπτη αλλά πάνω τον εαυτό μου να τον τσεκάρει συνέχεια πού κοιτάζει και ποιον, και πολλές φορές δεν σου κρύβω ότι εύχομαι μέσα μου να κοιτάζει άλλες γυναίκες αλλά δυστυχώς αυτό δεν συμβαίνει. Δεν ξέρω αν το ρίσκο που πήρα με αυτή τη σχέση θα μου βγει σε καλό, είναι όμως «υπέροχο πλάσμα», όπως λες κι εσύ, και κανείς μέχρι τώρα δεν με έχει κάνει να νιώσω έτσι όπως αυτός...

Δεν θέλω να σας χαλάσω το όνειρο αλλά σας θυμίζω ότι τα δικά μου υπέροχα αγόρια στα υπέροχα πλάσματα ήταν γκέι ως επί το πλείστον.

Υ.Γ. 1 Από όλων μας τις ζωές έχει περάσει μια τέτοια ιστορία.

Υ.Γ. 2 Και σχεδόν πάντα έχει καταλήξει εκεί που φαντάζεστε.

Υ.Γ. 3 Δεν πειράζει. Προσωπικά δεν έχω να θυμάμαι κάτι πιο μαγευτικό από ένα τέτοιο ανήσυχο αγόρι να χορεύει μεθυσμένο κάτω από το φως των αστεριών κάτι νύχτες του Αυγούστου. Μετά μου ήρθαν τα αστερία στο κεφάλι αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

© JOHN HOLMES

Μικρές αγγελίες

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το **210 3617.369 (11.00-18.00)**
Χρεώσεις: € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον.
Αγγελία σε πλαίσιο: € 45.

Σε γνωρίζω...

Αβαντάζ, 37χρονη πανέμορφη Οδοντίατρος, πολύ ευκατάστατη, με εισόδημα άνω των €5.500 και μεγάλη ακίνητη περιουσία, ψηλή, καλλίγραμμη, ξανθιά, επιθυμεί γνωριμία με κύριο αναλόγων προσόντων. «Πάππας», Ομήρου 38, Κολωνάκι, 2103620147, www.pappas.gr

Συνεργασία της Reebok με τον Λευτέρη Πετρούνια

Τις δυνάμεις τους ενώνουν για τα επόμενα δύο χρόνια ο Λευτέρης Πετρούνιας και η Reebok. Ο χρυσός Ολυμπιονίκης στους κρίκους συστήνεται στο κοινό της Reebok μέσω ενός δυναμικού video, που τον παρουσιάζει να κάνει την καθημερινή του προπόνηση, φορώντας το απόλυτο training παπούτσι Nano 7. Ο μεγάλος αθλητής, μέσα από τις απαιτητικές ασκήσεις, αναδεικνύει τα σημαντικά τεχνικά χαρακτηριστικά του καινούριου training παπουτσιού.

Οι adidasWomen γιορτάζουν την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας

Με μια σειρά από μοναδικά runs και workouts, ειδικά σχεδιασμένα για γυναίκες. Όλη την εβδομάδα, υπό την καθοδήγηση εξειδικευμένων coaches των adidas Runners Athens και των ambassadors των adidas Women, θα ζήσουν αυθεντικές εμπειρίες και happenings που θα απογειώσουν τη γυναικεία φύση τους. Όλο το πρόγραμμα, με τρέξιμο, γιόγκα, ενδυνάμωση κ.ά. για να κλείσεις τη θέση σου βρίσκεται εδώ: adidas.gr/adidasrunners

Στρατηγική One Brand για την Coca-Cola

Την ενσωμάτωση όλων των προϊόντων Coca-Cola κάτω από την ίδια μάρκα ανακοίνωσε η Coca-Cola. Με την αλλαγή αυτή, οι συσκευασίες –συμπεριλαμβανομένων των Coca-Cola, Coca-Cola Light, Coca-Cola Zero και Coca-Cola Zero Χωρίς Καφεΐνη– αλλά και όλες οι ενέργειες μάρκετινγκ και διαφήμισης θα παρουσιάζουν την Coca-Cola ως μία μάρκα και τις παραλλαγές των προϊόντων σε θερμίδες και συστατικά ως διαφορετικές επιλογές προϊόντος της ίδιας μάρκας.

Συλλεκτικό Jameson για την ημέρα του Αγ. Πατρικίου

Με μια σειρά από happenings και πάρτι θα γιορτάσει το Jameson Irish Whiskey την ημέρα του Αγίου Πατρικίου, τη μεγαλύτερη ιρλανδέζικη γιορτή, στις 17 Μαρτίου (δες στο Facebook). Παράλληλα, θα παρουσιάσει και φέτος τη συλλεκτική φιάλη Jameson St. Patrick's 2017, σε περιορισμένο αριθμό, η οποία είναι αποτέλεσμα της συνεργασίας με τον Ιρλανδό εικονογράφο Steve McCarthy.

GB Corner Gifts & Flavors

ΜΙΑ ΓΛΥΚΙΑ ΑΦΙΞΗ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η πιο διάσημη "γωνιά της Αθήνας" σας καλωσορίζει σε ένα μαγικό κόσμο γεμάτο μοναδικές γεύσεις και υπέροχες ιδέες για δώρα. Στο ανακαινισμένο GB Corner Gifts & Flavors έχετε την ευκαιρία να δοκιμάσετε τις γλυκές δημιουργίες και τις διάσημες σοκολάτες του βραβευμένου Γάλλου Pastry Chef Arnaud Larher, αλλά και να εξερευνήσετε τη σειρά αυθεντικών προϊόντων του Ξενοδοχείου Μεγάλη Βρεταννία, τα επώνυμα γυναικεία ρούχα και αξεσουάρ Zeus + Dione και τις κασμιρένιες δημιουργίες Brunello Cucinelli.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
210 3330 750 | GBCORNER.GR

ΔΕΥΤΕΡΑ - ΣΑΒΒΑΤΟ: 11.00 - 20.00

ΚΕΡΔΙΣΕ
ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ
ΑΓΟΡΕΣ ΑΞΙΑΣ **300€**
ΓΙΑ 1 ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΧΡΟΝΟ

20 ΥΠΕΡΤΥΧΕΡΟΙ

ΟΣΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΚΟΥΠΟΝΙΑ ΞΥΝΕΙΣ,
ΤΟΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙΣ!

Ο διαγωνισμός ισχύει από 01.03.2017 έως και 16.04.2017

www.lidl-hellas.gr

